

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Nº
372

ΟΙ «ΠΕΙΡΑΤΑΙ» ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ

Επιδρομές με αεροπλάνο σε αδαμαντοφρες περιχές

«Ο πόλεμος, προκάλεσε μία τρομακτική πτώση της αξίας των διαμαντιών», απεκάλεσε στις πρόσφατες δηλώσεις του ένας από τους μεγαλύτερους αδαμαντοπώλες της Νέας Υόρκης. Σήμερα, στα χρηματοκιβώτια των κοσμηματοπωλών του Χάπτον-Γκάρντεν του Λονδίνου βρίσκονται απούλητα διαμάντια αξίας 150 εκατομμυρίων δολλαρίων. Όσο για τα διαμάντια, που έχουν συγκεντρωθεί στα χέρια όλων των άλλων εμπόρων του κόσμου, η αξία των υπερβαίνει τα 400 εκατομμύρια δολλάρια.

Επίσης, κατά τα τελευταία 70 χρόνια τα διαμάντια που βγήκαν από τη γη έχουν βάρος 20.000 κιλά. Από αυτά, την καλή εποχή, πουλιόντουσαν αρκετά και η συνολική αξία τους έφθανε τα 25 εκατομμύρια δολλάρια το μήνα. Μα λίγο πριν από τον πόλεμο, η τιμή τους άρχισε να ξεπερνάει και, όπως ήταν φυσικό, η πτώση αυτή συνεχίστηκε και κατά τη διάρκεια του πολέμου, γιατί δεν υπήρχε καμία ζήτηση.

Παρ' όλα αυτά, τα διαμάντια δεν έχασαν τη μαγική δύναμή τους. Οι έμποροι έχουν την ελπίδα ότι θ' αρχίσουν πάλι να τα πουλούν σε καλές τιμές. Το ίδιο ακριβώς πιστεύουν και οι «πειραταί» των διαμαντιών, και γι' αυτό συνεχίζουν με πάθος τις υποκινητικές επιχειρήσεις τους. Ξερετε τώρα τι είναι αυτοί οι «πειραταί»; Αποτελούν τους «άροους» των σημερινών ληστών και κάνουν τις επιδρομές τους με το αεροπλάνο!

Σε πολλά μέρη και κυρίως στη Νότιο Αφρική, εκτός από τ' αδαμαντωρυχεία που εργάζονται, υπάρχουν και περιοχές, ανεκμεταλλεύτες ακόμη, με αδαμαντοφόρα κοιτάσματα. Οι εκτάσεις αυτές είναι φραγμένες με συρματοπλέγματα και φυλάγονται από αστυνομικές περιπόλους που πυροβολούν διάπληκτα και σκοτώνουν άμεσους τους κλέφτες των διαμαντιών.

Οι «πειραταί» όμως οργανώνουν περιήφηση τις επιδρομές τους. Εφοδιάζονται με διάφορα κατάλληλα μέσα για την ανακάλυψη των διαμαντιών στην άμμο ή το χώμα αυτών των ερήμων εκτάσεων, παίρνουν μαζί τους και αρκετό νερό και τρόφιμα, και ξεκινούν κυρφα μ' ένα αεροπλάνο. Όταν δε φθάσουν επάνω από μία τέτοια «άπρηχρη» περιοχή, προσγειώνονται στα μέρη της και αρχίζουν να ψάχνουν για να βρουν διαμάντια. Ένας από τους πελάτες κάθεται στο αεροπλάνο και με δυνατά κιάλια εξερευνά διαρκώς τον ορίζοντα.

Μόλις διακρίνει από μακριά τις καμπές της αστυνομικής περιπόλου, ειδοποιεί άμεσα τους συντρόφους τους. Εκείνοι μαζεύουν γρήγορα τα ερμάρια τους, ανεβαίνουν στο αεροπλάνο και σε λίγα δευτερόλεπτα ύψωνονται στον ουρανό.

Ετσι κλέβονται σήμερα τα διαμάντια!

Αλλά πώς πουλιούνται; Αυτό πια είναι μία άλλη πύλη περιέργης ιστορίας. Κανείς δεν μπορεί να πουλήσει ένα ακατέργαστο ή κατεργασμένο διαμάντι, αν δεν έχει μία ειδική άδεια είτε από το «Ντέτεκτιβ Όφφισ» της νοτιοαφρικανικής κυβέρνησης, είτε από το διεθνές συνδικάτο των Αδαμαντοπωλών. Το εμπόριο των διαμαντιών βρίσκεται κάτω από αυστηρό έλεγχο. Κι' αυτό, αν θέλει κανείς να πετύχει μία καλή τιμή.

Αλλοιώς, υπάρχουν παντού έμποροι, πρόθυμοι να αγοράσουν διαμάντια (χωρίς πιστοποιητικά), δεν πληρώνουν όμως παρά μόνο το ένα εικοστό της αξίας τους. Μα τέτοιες τιμές δεν συμφέρουν διόλου στους «πειρατές», γιατί δεν καλύπτουν τα μέγιστα έξοδα των επιδρομών τους.

Καταφεύγουν λοιπόν σε διάφορα εξυπνα (κόλπα). Το πιο επιτυχές απ' όλα είναι το «κόλπο» των τεχνικών διαμαντιών.

Οι ιδιοκτήτες των αδαμαντωρυχείων φοβούνται αν τον διάβολο τους χυμικούς που προσπαθούν να φτιάξουν τεχνικά διαμάντια. Γι' αυτό παρακολουθούν μ' ενδιαφέρον κάθε τέτοια προσπάθεια, αλλά τις περισσότερες φορές πέφτουν θύματα ενός επιτητών!

Μία τέτοια περιπέτεια είχε εκάτωξ ο Τζώρτζ Μόρρις, ιδιοκτήτης ενός αδαμαντωρυχείου στη Νότιο Αφρική. Μία ημέρα έμαθε... εμπειρευτικά από έφοιας τεχνικά διαμάντια. Περιέργως θέλησε να παρακολουθήσει αυτά τα πειραματικά διαμάντια να γίνουν από ακατέργαστους οίδηρος περιέχει γραφική και σε μεγάλη πίεση κρυσταλλούνται και γίνεται διαφάνεια. Τού έδειξε μάλιστα και τα πρώτα που είχε φτιάξει και που άρπασαν το Μόρρις κατάπληκτο!

Αγόρασε λοιπόν αυτά τα διαμάντια, υπογράφοντας με τον Σμιτ 250.000 δολλαρίων. Επίσης συμφώνησαν την παραγωγή του.

Την άλλη ημέρα όμως, όταν ξαναγύρισε στο εργαστήριο του χυμικού το βρήκε κλειστό. Ο Έρικ Σμιτ είχε εξαφανισθεί μαζί με τους «πειρατές» που είχαν καταφέρει έτσι να πουλήσουν στην καλύτερη τιμή τα κλεμμένα γνήσια διαμάντια τους.

M. PITEMONT

Ο ΔΗΜΙΟΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο «Υδ Γκοτρελ κι' ο Πιέρ Λεγκουάν αγαπούσαν κι' οι δύο τους την όμορφη κόρη του μπαρζιέρ-Μπραζέκ, τη θαλασσοπόνη Μαργαρίτα, που την ποθούσαν όχι μόνο τα παλληκάρια της Τρεβενέκ, μα κι' ολόκληρη της Βρετανίας, για τα φλογερά της μάτια και το λαχταριστό κορμί της.

Κάποιο βράδυ, που έτυχε να πίνουνε μόνοι τους σε μία ταβέρνα, ο «Υδ κι' ο Πιέρ άνοιξαν την καρδιά τους ο ένας στον άλλο και φανέρωσαν τον τρελό έρωτά τους για τη Μαργαρίτα.

Και μία που έκμυστηρευθήκανε τον πόνο τους, αποφασίσανε, σαν δυο άνασχημένα ξαδέρφια που ήταν, να στείλουν προέξια κι' οι δύο, για να ιδούν ποιόν θα προτιμούσε η αγαπημένη τους.

Μείνανε μάλιστα σύμφωνα πως αν ήθελε τον ένα τους για άνδρα της, ο άλλος θα τον βοηθούσε να κάνει τη ζωή της Μαργαρίτας εύχρηστη.

Μα εκείνη έστειλε μήνυμα ότι τους αγαπούσε το ίδιο και τους δύο, γιατί ήταν τα πιο γαρά και πιο όμορφα παλληκάρια της Τρεβενέκ. «Θα πάρω ωστόσο, τους είπε, εκείνον πουχει πιο άδυστη καρδιά, εκείνον πουχει μεγαλύτερη ανάγκη απ' τα χάρδια μου, την παρηγοριά μου!...».

Ο Πιέρ κι' ο «Υδ σκέφτηκαν τότε να πάνε και να ζητήσουν την Μαργαρίτα απ' τον πατέρα της.

—Μπαρμπα Μπραζέκ, αγαπώ την κόρη σου και θέλω να την κάνω γυναίκα μου, είπε πρώτος ο «Υδ.

—Και μένα τη λαχτάραει η καρδιά μου! πρόσθεσε ο Πιέρ.

—Ακούστε, τους άποκριθηκε ο μπαρμπα Μπραζέκ ανόητος της ναυτικής του πλάκα. Βλέπετε πως αυτό έδω το περιόδιό μου είναι μικρό και ξέρετε πως μου περισσεύουν άρες... Σκέφθηκα λοιπόν ν' αγοράσω το περιόδιό της γειτονισάς μου, τις χίρες Ματουρέκ, μα δεν έχω πεντάρα κι' εκείνη μου ζητάει δύο χιλιάδες φράγκα. Καταλαβαίνετε τώρα τι θέλω να πώ... «Οποίος μου φέρει αυτές τις δυο χιλιάδες κι' ακόμη περισσότερες απ' τον άλλον, εκείνος θα γίνει άνδρας της κόρης μου.

«Έχετε δυο χρόνια καιρό... Σαν περάσουν τα δυο χρόνια, χαλάει η συμφωνία μας. Αυτό που αποφάσισα είναι για την εύγλυπη της κόρης μου, γιατί θέλω να παντρευτεί με έναν αξιο και τυχερό άνθρωπο. Συμφωνεί;

—Σύμφωνοι!... απάντησαν με μιάς, μαζί, τα δυο ξαδέρφια.

«Υστερα από ένα χρόνο και δέκα μήνες ο «Υδ γύριζε μ' ένα καράβι φορτωμένο καφέ και ζάχαρη στην Αγγλία, απ' όπου είχε μπαρκαρέ νούτης. Το ι-στοφόρο όμως έπασε κάποια βλάβη και αναγκάστηκε ν' αράξει στον Άγιο Πέτρο της Μαρτινίκας.

Ο «Υδ σ' έλο αυτό το διάστημα στάθηκε άτυχος. Όχι μόνο φράγκο δεν του περισσεύε, μα κι' αναγκάστηκε πολλές φορές να κοιμηθί νηστικός στα ξένα λιμάνια.

Δεν έμεναν πιά παρά μονάχα δυο μήνες, για να γυρίσει στην πατρίδα του και γι' αυτό ήταν τελείως απελπισμένος.

Ο «Υδ ξαδελφός μου θα χαρή τη Μαργαρίτα, σκεφτόταν. Αυτός σφαλώς θα στάθηκε πιο τυχερός!...». Το συλλογίζονταν αυτό κι' έτριζε τα δόντια του από τη λύσσα... Μα τον καιρό η αγαπημένη του για τη Μαργαρίτα γινάτωνε κι' ένα μίσος άγριο κι' εκδικητικό φώναζε μέσα στην καρδιά του για τον Πιέρ.

«Όχι δεν πρέπει να την υλεντήση εκείνος!... σκεφτόταν πάλι. Θα κάνω δ.τι τυχ, το κάθε τί, μα δεν θα τη χαρή εκείνος!...».

Όταν βράδυνε, ο «Υδ βγήκε στη στεριά και με άπαισιες σκέψεις στο σκοτεινιασμένο μυαλό του, πήρε με βαρύ βήμα το δρόμο για ένα ναυτικό καπλείο.

Στο διπλανό τραπέζι κάποια παρέα συζητούσε. Ο «Υδ έστρεψε το στή του κι' άκουσε έναν από τη συντροφιά εκείνη να λήν δυνατά:

—Φαντάσου να περιμένει ο δυστυχής όχτώ μέρες τώρα για να τον πάρει στην

καρμανιόλα!... Τέτοιο αφάνταστο μαρτύριο δεν τό έχωμαι ούτε στο χειρότερο έχθρό μου! Δεν βρίσκεται δημώς, λένε. Μα τότε άς του χαρίσω τη ζωή. — Πώς!... πετάχτηκε από τη θέσι του και ρώτησε ο «Υδ. Ζήτηνε δήμω! — Ναι, του απάντησε ένας νούτης. Θέλουν να κόψουν το κεφάλι ενός καταδικασμένου και πληρώνουν δύο χιλιάδες φράγκα για να βρούνε δήμω!... — Δύο χιλιάδες φράγκα!... ψιθύρισε με λαχτάρα ο «Υδ και ξανακάθισε στην καρέκλα του.

Ένα κόκκινο σύννεφο πέρασε μπροστά από τα θαλά του μάτια και έλβε πάνω σ' αυτό πλავισμένη τη Μαργαρίτα να του χαμογελά.

Την άλλη μέρα, ο «Υδ είχε κανονίσει κι' όλες τη δουλειά και περίμενε έξω απ' το καλλι του καταδικώ. Αυτός ήταν ο δήμιος!

Απ' τη μισάνοιχτη πόρτα άκουσε τον διευθυντή της φυλακής να λήν μελλοθάνατο:

—Η αίτησή σου, για να σου δώσουν χάρη, δεν έγινε δεκτή. Θάρος, λοιπόν!...

Όταν μπήκε μέσα στο καλλι του καταδικώ, ο «Υδ στάθηκε με γοργολιμένα μάτια απ' τον τρόμο κι' έβγαλε μία κρουνη γεμάτη φρίκη:

—Πιέρ! Έσύ!... Έσύ!... —Έγώ είμαι!... τραύλισε ο καταδικώ.

Ο «Υδ, για να μην πέση κάτω, άκούμπησε με τις πλάτες στον τοίχο.

Ο Πιέρ όμως — γιατί αυτός ήταν πραγματικά — γίνηκε άμέσως ήρεμος και με αποφασιστικό βήμα πήγε κοντά στον ξαδέρφό του και πλανιόντας τον από τα χέρια, του έλεπε:

—Θωχέ μου «Υδ!... Ούτε σ' λοιπόν δεν οικονομήσε τις δυο χιλιάδες φράγκα:

Μα ο «Υδ τον κούταξε χωρίς να βγάλη μυαλό από το στόμα του.

—Έγώ οικονομήσα κάμποσα, ξανάπη ο Πιέρ. Άλλά για ναμια σίνουρος πως έσύ δεν θα μπορούσες να κερδίσης περισσότερα, σκότωσα τον κατεπαισμένο μου!... Μία βεική κατάρα μου κατέβηκε κι' έκανα το εγκλημα... Και τώρα μία και θα την κερδίσης έσύ την Μαργαρίτα, όρκισου μου ότι θα την κάνης εύχρηστη!... Ακούε, «Υδ;... Έμπρός, τί κάβουσι! Κάνε γρήγορα αυτό που πρέπει να κάνης...

Χωρίς να πη λέει, ο «Υδ έδωσε πισθάγκωνα τον Πιέρ και τον τράβηξε έξω από το καλλι του. Σε λίγο τον ά-νέβασαν στη καμητόμο.

Με το κεφάλι κάτω από το άστραφτερό μαχαίρι, ο Πιέρ ψιθύρισε:

—Δεν είμαι κακούργος!... «Ο, τι έκανα, τόκανα για τη Μαργαρίτα!...

—Ναι, για τη Μαργαρίτα! έλεπε μ' ένα άγριο μούγκρισμα ο «Υδ και πάτησε το κουμπί της καρμανιόλας για να πέση το μαχαίρι!...

Ο «Υδ ταξίδευε τώρα για το χωριό του... Νά, από την πλώρη του καραβιού ξεχώριζε το καμπαναριό της Τρεβενέκ και φώναζε, σφίγγοντας στο στήθος του μια σφιχτοδεμένη σακκούλα:

—Άργοίμε κι' έγώ βιάζομαι!... Βιάζομαι πολύ!... Η αγαπημένη μου με περιμένει στην άκροναλιά, όμορφη σαν νεράιδα!

Μιλούσε μόνος του και περπατούσε πάνω-κάτω στο κατάστρωμα σαν τρελός, ανακαλλισμένος, με μάτια κατακόκκινα, γεμάτα αίμα... Οι επιβάτες τον κούταζαν τρομαγμένοι και κανείς δεν τόλμωσε να του μιλήση.

Σε μία στιγμή, ο «Υδ έστρεψε στην άκρη της πλώρης και φώναζε με μία φωνή άπαισι και βραχνή:

—Μαργαρίτα!... Ακούε;... Είσαι γυναίκα μου!... Ερχομαι πρώτος έγώ, μπαρμπα Μπραζέκ, και σου φέρνω περισσότερα απ' όσα μάς ζητούσε!...

Κι' άνοίγοντας τη σακκούλα του σκόρπισε μία χούφτα χρυσά εικοσοφράγκα στη θάλασσα.

Η σακκούλα άδειασε σιγά-σιγά. Τα μάτια του «Υδ σπινθηροβόλουν.

—Ε, κατεπαισ!... φώναζε πάλι. Θα στάσω έγώ πιά γρήγορα από σένα! Και πήδησε στη θάλασσα!... Τα νερά άναταράχτηκαν, άφρισαν και τον σκέπασαν για πάντα!...

E. ΣΑΖΙΕ

ΕΤΟΣ Η'. ΑΘΗΝΑΙ, 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1946 ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 372

Οπτασία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΩΡΜΗ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967, — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μιά άπειρη ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ...

Μ' ένα άγκάθι στην καρδιά θρηνεί και δούρεται! Νά, τί κακό είναι αυτό που με βρήκε! Νά την πάθη — ποίος; — αυτή η άρνήτρια του έρωτα, η κοπέλλα που έπέρασε τα είκοσι πρώτα χρόνια του βίου της κρατώντας την άσπίδα της για ν' άποφυγή τα τόξα του φοβερού τοξότη.

Στις προσκλήσεις του άντέτασσε την ελπίδα της. Στις άπειλές του έπρόβαλε την ανυπακοή της. Στις επιθέσεις του γλυτορούσε μέσα απ' τα χέρια του σαν το χέλι. Μπορούσε να κάνει με τις άλλες τα όδυνάρα παιχνίδια του. Μ' αυτόν ποτέ. Ένοιωσε άγριο τον έαυτό της. Τού έβγαζε τη γλώσσισσα και τον περιγελούσε. Από τα παιδικά της άκόμα χρόνια, από τα δεκάτια της, από τα δεκατέσσερα της άκουσε τις δημηλικές της να μιλούν για τις πρώτες έφηβικές άνησυχίες τους, τις έβλεπε σκυμμένες άπάνω στο φύλλο του τετραβιού τους για να συντάξουν το πρώτο έρωτικό τους γράμμα, δεχόταν τις έκμυστηρεύσεις τους, παρακολουθούσε τις άγωνίες τους, της έκρήγξει της χαράς και τις έκρήγξει του πόνου και βρισκόταν σε άδυναμία να έξηγήση όσα της φαινόταν άνεξήγητα.

Αυτή τέτοια πράμα! Δεν τό χωρούσε το μυαλό της. Έέλεπε τον έρωτα όπως τα παιδιά βλέπουν το θάνατο, σαν κάτι το πολύ σοβαρό και το πολύ τρομακτικό βέβαια, αλλά που πιστεύουν στο βάθος πως αυτό δεν πρόκειται να τό πάθουν. Όχι, δεν θα τό πάθαινε. Ήταν βέβαια για τον έαυτό της. Γελοώσε και στη σκέψη άκόμα. Της φαινόταν τόσο καμψή... Κωμική η θέσις της να κάθεται σ' ένα παγκάκι μαζί μ' ένα άγριο κοντά της, κι' αυτή ν' άναστήναίτη!...

Ω, μή της κουβεντιάζετε τέτοια πράματα... Τα βρισκει γελοία. Κάποτε μάλιστα νευριάζει. Τα χρόνια όμως περνούσαν. Πέρασαν τα δεκατέσσερα, πέρασαν τα δεκάτια, πέρασαν τα δεκά. Τό σπiti άρχισε ν' άνησυχί. Τί περιέργω που είναι κι' αυτά τό σπiti... Άνησυχούν όταν τα κορίτσια τους παρουσιάζουν έννοιό άεθαρό στην καλλιέργεια του έρωτα. Άνησυχούν όμως κι' όταν συμβαίνει το αντίθετο. Έτσι πανηγύρι θα μεγάλωνε η κοπέλλα τους: Ένα μεγάλο παιδί που δεν ενδιαφέρεται παρά για το παιχνίδι, για τό σπόρ, για τό βουνό και δεν νοιάζει ούτε συστολή, ούτε ταροχή, ούτε την παραμυθική συγκίνησι όταν βρίσκεται έμπρός στον άντρα που της απευθύνει με τα βλέμματα συνθήματα έρωτικά! Κομμάι πάθους άραγε; Κομμάι άνοησίας μήπως; Άνησυχούσαν οι γονείς. Η μόνη που δεν άνησυχούσε ήταν εκείνη. Πανευτυχής χαίροταν την έ-

Αυτή τέτοια πράμα! Δεν τό χωρούσε το μυαλό της. Έέλεπε τον έρωτα όπως τα παιδιά βλέπουν το θάνατο, σαν κάτι το πολύ σοβαρό και το πολύ τρομακτικό βέβαια, αλλά που πιστεύουν στο βάθος πως αυτό δεν πρόκειται να τό πάθουν. Όχι, δεν θα τό πάθαινε. Ήταν βέβαια για τον έαυτό της. Γελοώσε και στη σκέψη άκόμα. Της φαινόταν τόσο καμψή... Κωμική η θέσις της να κάθεται σ' ένα παγκάκι μαζί μ' ένα άγριο κοντά της, κι' αυτή ν' άναστήναίτη!...

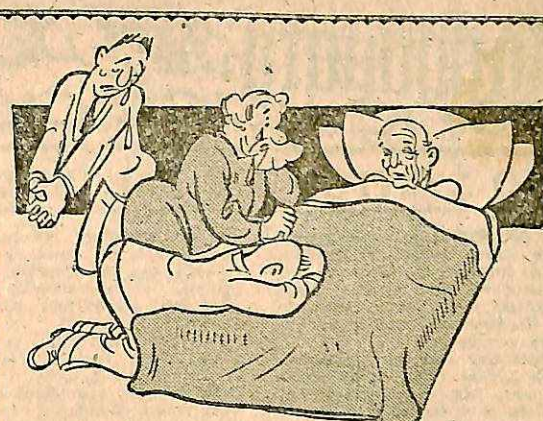
Ω, μή της κουβεντιάζετε τέτοια πράματα... Τα βρισκει γελοία. Κάποτε μάλιστα νευριάζει. Τα χρόνια όμως περνούσαν. Πέρασαν τα δεκατέσσερα, πέρασαν τα δεκά, πέρασαν τα δεκά. Τό σπiti άρχισε ν' άνησυχί. Τί περιέργω που είναι κι' αυτά τό σπiti... Άνησυχούν όταν τα κορίτσια τους παρουσιάζουν έννοιό άεθαρό στην καλλιέργεια του έρωτα. Άνησυχούν όμως κι' όταν συμβαίνει το αντίθετο. Έτσι πανηγύρι θα μεγάλωνε η κοπέλλα τους: Ένα μεγάλο παιδί που δεν ενδιαφέρεται παρά για το παιχνίδι, για τό σπόρ, για τό βουνό και δεν νοιάζει ούτε συστολή, ούτε ταροχή, ούτε την παραμυθική συγκίνησι όταν βρίσκεται έμπρός στον άντρα που της απευθύνει με τα βλέμματα συνθήματα έρωτικά! Κομμάι πάθους άραγε; Κομμάι άνοησίας μήπως; Άνησυχούσαν οι γονείς. Η μόνη που δεν άνησυχούσε ήταν εκείνη. Πανευτυχής χαίροταν την έ-

Αυτή τέτοια πράμα! Δεν τό χωρούσε το μυαλό της. Έέλεπε τον έρωτα όπως τα παιδιά βλέπουν το θάνατο, σαν κάτι το πολύ σοβαρό και το πολύ τρομακτικό βέβαια, αλλά που πιστεύουν στο βάθος πως αυτό δεν πρόκειται να τό πάθουν. Όχι, δεν θα τό πάθαινε. Ήταν βέβαια για τον έαυτό της. Γελοώσε και στη σκέψη άκόμα. Της φαινόταν τόσο καμψή... Κωμική η θέσις της να κάθεται σ' ένα παγκάκι μαζί μ' ένα άγριο κοντά της, κι' αυτή ν' άναστήναίτη!...

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ
Μιά νέα σειρά μυθιστορηματικών άφηγησεων που θα καταπλήξουν με την πρωτοτυπία και την περιπετειώδη πλοκή τους:

ΠΟΛΥΓΑΜΟΙ

«Άνδρες και γυναίκες που πανδρεύθηκαν δέκα, είκοσι και εκατό φορές και που έζησαν μέσα σε άτελείωτες κωμικοτραγικές περιπέτειες, ως τη στιγμή που τό χέρι της δικαιοσύνης άπλώθηκε πάνω τους για να τερματίση την περιέργη και καταπληκτική σταδιοδρομία τους...»

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ ΦΥΓΕΙΝ ΑΔΥΝΑΤΟΝ
—Πεθαίνω με τό παράπονο ότι δεν πρόφτασα να πάρω τοιγάρα με τό δελτίο!

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΑΥΑΡΙΕΣ

Πρόβλημα στέγης

Πάνε, τώρα, τρία χρόνια, πιθανόν και πάρα πάνω, που τό Άστυ της Παλλάδος έχει γίνει (βράσε ρυζι). Βρίσκεις βέρο κατοικό του των Άγράφων τον τοπο... (πάνο κι' ο χωριάτης των Φαροάων στην Άθήνα... (γκι- (ζερίζεω).

Κατελήφθησαν οι πάντες από την άστυφιλία, στην Άθήνα τρέχουν όλοι, όπως λένε, σωρηδόν εγκατέλειψαν και σπάνη και μυστόνι μ' ευκολία και σά τραμ πιά ταξιδεύει καθ' αυτός σαρδελιόδον!

Μιά σωστή βαδωνία στην Άθήνα βλέπεις τώρα, έχουν οι μαυραγορίτες τον παρά με την ουρά στην Άθήνα μαζευτήκαν τύποι από κάθε χώρα, στην Άθήνα και τον Κρόσο βρίσκεις και τό φου- (καρά.

Με αυτή την πανοπερμία που κατέκλυσε την πόλι υποφέρει ο Άθηναίος ο παλός, ο βέρος ήτοι γιατί δεν άρκουν τό είδη κι' απαιτείται πορτοφόλι και σ' ολόκληρη Άθήνα, πρό παντός δεν βρίσκει (οπίτι!

Για να βρης ένα σπιτάκι, ή δωμάτιο κενό, φτωχικό αγωνίζεσαι και τρέχεις (και ταπεινό κι' άποτέλεσμα δεν έχεις. Τρία χρόνια, ψάχνεις τώρα, τα τριάντα πατάς και σά τέσσερα πηγαίνεις και τό κάκο και ματαίως για δωμάτιο ρωτάς και σε πόρτες, κάθε τόσο — και μεσίτες πανινοβγαί- (νεις.

Από χρόνια κάθε σπιτί της Άθήνας είναι πλήρες κι' αν άδείσας και κανένα ο άκληρόκαρδος που τώ- (χει, θέλει λίρες, μόνο λίρες και «χιλιάδες ντόπιες» όχι!

«Βρέ, καλέ μου, βρέ χρυσέ μου» νά τον πείσης (προσπαθείς και τό νίνεσαι «κορούς» «Αλλ' εκείνος «στό... χρυσέ μου» μένει πάντο- (τε άπαθής κι' επιμένει στις... χρυσέ κι'!

Μέσ' στο κέντρον δεν υπάρχει, όπως είπα, ούτε τρυπα και μοιραίως, τί να κάνης βάζεις φίλους και ννω- (οτούς και δεμένους και λυτούς και γυρίζεις και μονάχος κι' όλο βρίσκεισαι στο πόδι και στιγμή δεν κάνεις κράτει να ρωτάς στο Κατοικό νά γυρίσης στο Παγκράτι, (στα Σφαγεία, στο Μπραχάμι και νά τρέχης παρα- (σάγκες και στο τέλος νά μη βρίσκης ούτε ξύλινες παραγγες.

Όμως χρόνια «ούρε κι' έλα» νά γυρίσης να φουσκώνης σαν μπαλλόνι, σαν σαμπόελλα, φτάνεις έξωφανα στην τρέλλα και τό μάτι σου θολώνει... Κι' όπως τέλος ξελασκάρει τό μυαλό σου ή μη- (χανή, κατορθώνεις να πετύχης κατοικία στο... Δαφνί!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΗΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Περιπέτεια εἰς κάμβαρὲ

ὁ ἀπέστειλον εἰς τόν... Σταθμόν Βον-
(θεῶν τῶν Πρώτων!...
Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

... εἶχα νὰ κάνω θὰ ἦταν νὰ πεθάνω κι' ἐγώ... Μὰ τὸ σὺλλογίστηκα καλλίτερα... "Ἄν πεθαινόμουν ἐγώ, ἐκείνη δὲν θὰ εἶχε κανένα νιό νὰ τῆς πρ-

Εἶναι στρογγυλὴ ἡ γῆ;

μόνο των βουνών της: τα πολυάριθμα νησιά αυτού του πελάγους.

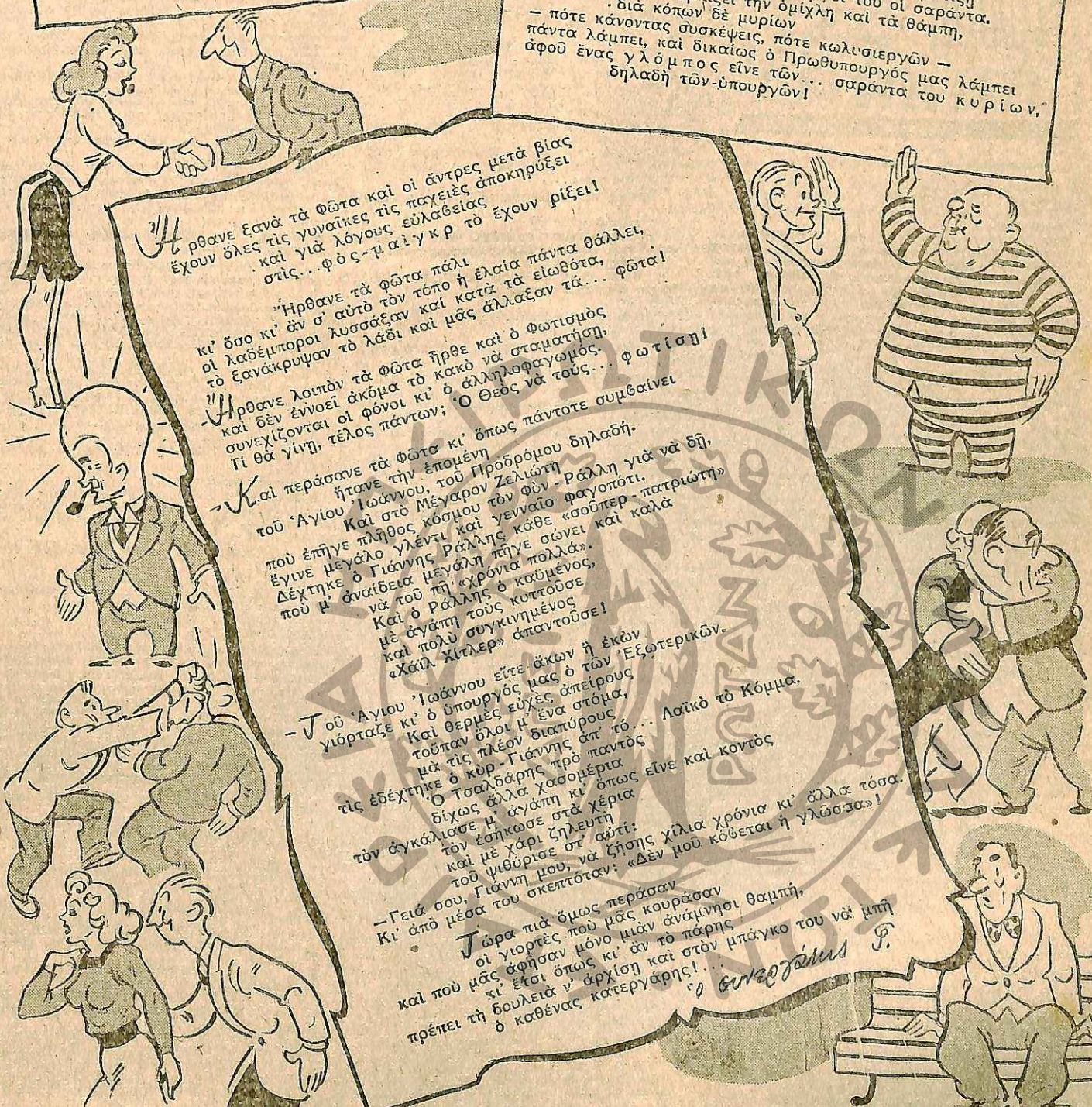
Αν μporέση ποτέ να πραγματοποιη-

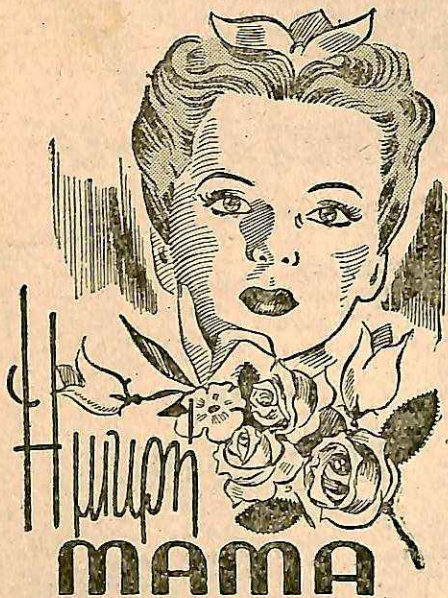
ήρ' ένα περίφημο τεχνικό σχέδιον για την αποξήρανσις ολόκληρης της Μεσογείου, θα βρεθούν ασφαλώς στο βυθό της πόλεως ολόκληρες, ξεχασμένες, άγνωστες, άσυνήθεις, επί των οποίων

ZAN PE'I-MIPAX

καὶ πού
πρέπει

...καὶ οὐκ ἔστιν ἄρχιεπισκοπὴ καθεύδουσα κατεργάτης...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο γκρινιός καθηγητής Μάρκος Βεργιδής γυρίζει στην Αθήνα από το εξάμηνο ταξίδι του γάμου του στην Ευρώπη, με την νεαρώτατη και όμορφη σύζυγό του, τη Στέλλα. Στο μέγαρό του στη Λεωφόρο Κηφισίας τους υποδέχεται ο γιός του, ο Γιώργος Βεργιδής, γιατρός κι' αυτός χειρουργός και βοηθός του πατέρα του στην κλινική του. Ο Γιώργος δεν βλέπει με καλό μάτι τη νεαρή σύζυγο του πατέρα του. Υποπτεύεται ότι η Στέλλα, φτωχή, γοητευτική κοπέλλα, έμπλεξε το γέρο καθηγητή στα δίχτυα της, για να χωρή την περιουσία του, για να ζήσει τη ζωή του καλού κόσμου. Της φέρει λοιπόν ψυχρά, την αποφεύγει, ενώ ο πατέρας του είναι ευτυχιμένος. Μα και ο καλός κόσμος έχει αρχίσει να φλυαρεί εις βάρος του Βεργιδή για το γάμο του. Μία φίλη μάστιγα του Γιώργου, η Νέφη τόν σφηνάει και το μυαλό ειρωνικά για τη «μικρή μαμά» του. Στο μεταξύ, στο σπίτι, ο Γιώργος, δεν κρύβει τις διαθέσεις του από τη Στέλλα. Αρχίζουν οι πρώτες προστριβές κι' ο καθηγητής αναγκάζεται να επέμνη. Έξηγει στο γιό του ότι η Στέλλα θυσίαστηκε προς χάρη του, ότι είναι ο άγγελος της ευτυχίας του. Η Στέλλα βλέπει καθαρά ότι ο Γιώργος τη μισεί κι' ένα βράδυ του εξηγεί ότι παντρεύθηκε τον πατέρα του, γιατί έτσι είχε θέλησει ο δικός της πριν πεθάνει και ότι θα έμενε πιστή στο καθήκον της, χωρίς έρωτα.

Ο Γιώργος συγκινήθηκε από την εξομολόγησή της και της ζήτησε να τον συγχωρέσει. Έτσι σε λίγο, από έθροισ έγιναν δυο αγαπημένοι φίλοι.

3ον Ο Βεργιδής δεν ήταν στο σπίτι. Ο Γιώργος του τηλεφώνησε στη κλινική:

— Τι γίνεται!... Γιατί έφυγες;... Μου τηλεφώνησαν για μία επείγουσα επέμβαση... του αποκρίθηκε ο πατέρας του.

— Τίποτε σοβαρό;...
— Όχι, ευτυχώς... Μια σκληροειδίτις...
— Εγινε, μη φοβάσαι. Όλα πήγαν καλά...
— Και να συλλογίζομαι πως ενώ διασκέδαζα ενώ έσοι έρως...
— Αγαθή, ανάμεσα σε δυο γέλια, έφτασε απάντη. Την άλλη μεριά η φωνή του γέρο: «Ας δουλέψω τώρα και εσύ για μένα»...
— Πως δώρας κι' ενώ λίγο για όλους;...
— Εκτακτά... Η χιονισμένη Πάρνηθα ήτανε μαγεία...
— Μπράβο. Ντύθηκε, σε λίγο θάρρω να σας πάρω, να πάμε στο «Μαζί»...
— Ησέβαστε, κατά τις 8. Τους ζάκι τους πήγαν κρατιμένο κοντά στην όρχηστρα. Θάγαγε μ' όρεξη, πίνανε. Η Στέλλα κατέβασε απαντά τρία ποτήρια «Σάντα» «Ελένα». Ο Μάρκος τη μάλωσε τρυφερά:

— Σιγά, θα μεθύσεις!...
— Εκείνη γέλασε με κέφι!...
— Κι' ύστερα; Θα ζαλιώθω, και θα σάς δω διπλούς;...
— Πεις στη χάρη μου νάχω τέσσερες καβαλιέρους...

Ο Γιώργος γελώντας της ξαναέμισε

το ποτήρι. Η όρχηστρα άρχισε ένα ταγκό με χαυλωμένα τα πόδια.

— Θέλω να χορέψω... δήλωσε η Στέλλα.

— Εμπρός, κύριε σύζυγε! φώναξε ο Γιώργος. Τα δικά μου;... Όχι! Δά! Στα παραχωρώ... Εγώ προτιμώ να κινώ με την ψυχούλα μου...

Ο Γιώργος πήρε τη Στέλλα στην αγκαλιά του και την παράδωσε ανάμεσα στους πυκνούς χορευτές της πίστας. Ο Βεργιδής άδειασε φιλοσοφικά ένα ποτήρι.

Η μπάλα του τένις πέρασε γρήγορα πάνω από το τεντωμένο δίχτυ, κι' έδωσε τη νίκη. Ο κόσμος που παρακολουθούσε χειροκρότησε. «Ραπου ν' άρχισο το καινούργιο παιχνίδι, τη ζευγάρια διευθυνθήκανε στο μπαρ. Η Μιράντα, ο Δημήτρης, η Στέλλα, ο Γιώργος, με τις ρακέτες ακόμα στα χέρια, ντυμένοι όλοι κάτασπρα, κάτσανε σ' ένα τραπέζι.

Ο Γιώργος χτύπησε τα χέρια του. Αντί για χαρά ούτως, οτάθηκε μπροστά του με κωμική ευγένεια γκαρσονιού μία κομψή κοπέλλα:

— Διατάξτε!

— Νέφη...

Ο Γιώργος σηκώθηκε, λιγάκι ταραγμένος. Δεν ήθελε ν' ανακατευτεί στην παρέα του Νέφης. Ζήτησε συγγνώμη απ' τους άλλους, και την παράδωσε μακρύτερα:

— Τι γίνηκες;... τη ρώτησε. Χάθηκες;...
— Ενώ;... Έσο είσαι που χάθηκες μέσ' οτά φουστάνια της μικρής μαμάς σου... Με νευρικές κινήσεις, ο Γιώργος άναψε το τσιγάρο του:

— Δουλεύεις, βρε παιδί μου...
— Αργυρόχο, σαρκαστικό το γέλιο της έσκισε τ' αυτιά της:

— Ναι, ξέρω, το είδα. Σκοτώνεσαι στη δουλειά. Τώρα χειρουργείς με ρακέττα, αντί για νυστέρι...

Ο Γιώργος προσπάθησε ν' αλλάξει κουβέντα:

— Πως περνάς;
— Σε θυμάμαι. Δεν σου λέω πως σε νοσταλγώ, γιατί θα το πάρης απάνω σου...
— Λες αλήθεια;
— Ναι, δυστυχώς. Και σ' ου που δεν ήθελες να τη διστάσεις. Μαία σου...
— Ποιά;
— Τη μικρή σου μαμά... Τώρα δέ μπορείς να τη χωρίσεις...

Ο Γιώργος τράβηξε μία στενωχωρημένη ρουφηξιά.

— Έ, υποχρεώσεις... Δεν καταλαβαίνεις;

Πεισματικά, με σφιγμένα χείλια, του αποκρίθηκε:

— Όχι, δεν καταλαβαίνω. Είμαι κουτή εγώ...

Ο Γιώργος έριξε μία κλέφτικη ματιά στο τραπέζι που είχε φάει. Είδη τη Στέλλα, τη Μιράντα, το Δημήτρη, να σηκώνονται. Μηχανικά, αυθόρμητα, φώναξε:

— Στέλλα!... Στέλλα!... Σταθήτε, ερχομαι...

Πήγαινε, λοιπόν, στα οικογενειακά σου καθήκοντα... τούπε η Νέφη με μία λάμψη στα μάτια.

«Άλλο που δεν ήθελε κι' αυτός. Βιαστικά, έδωσε το χέρι του στη Νέφη:

— Ορθούρα, Νεφίτα. Με συγχωρείς, αλλά με περιμένουν... Άλλοτε τελειώνουμε...

Η Νέφη τόν κτύπησε ν' απομακρύνεται τρέχοντας προς το μέρος της παρέας του και δάγκωσε τα χείλια της με μανία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

Και πέρασε ο καιρός. Στο σπίτι του Βεργιδή, η πιο τέλεια οικογενειακή ευτυχία είχε τώρα εγκατασταθεί. Ο Μάρκος πληγμένος στην αρχή απ' την επιφύλαξη, τη συγκρατημένη εχθρότητα που χώριζε το μοναχογιό του απ' τη γυναίκα του, τους έβλεπε τώρα και τους δυο άγαπημένους, δεμένους με την πιο απόλυτη συνεννόηση, να ζουν ευτυχισμένοι κάτω απ' την ίδια στέγη. Οι δυο άντρες, οι μοναδικές ανάγκες της ζωής του, δέ χωρίζονταν πια από τίποτε. Τι άλλο ήθελε κι' αυτός για ν' ευτυχισμένος; Η ανάρμοστη σκέψη αυτού του γάμου, που έδωσε την ιδιότητα του με τα νεύρα μιας μικρούλας, δέ φαινότανε πια να ενοχλή κανένα. Ο Γιώργος, τουλάχιστον φαινότανε πως την είχε τελείως ξεχάσει, κι' έμοιαζε απόλυτα ευτυχισμένος. Ήταν ο ιπποτικός και πιστός καβαλιέρης της «μικρής μαμάς» του, έτοιμος να της δώσει χαρά. Τι άλλο ήθελε απ' τη ζωή ο Βεργιδής;

Αποφασισμένος να δώσει στη γυναίκα του την ανταπόδοση της νεότητος που δεν της είχε δώσει στην πραγματικότητα ο γάμος, ο γέρος καθηγητής άνοιξε αποφασιστικά το σπίτι του. Στα σιωπηλά σαλόνια με την επιστημονική αίσθηση, χυμώσανε κεφάλια και προλήψεις τα νεύρα. Οι νότες

της μουσικής ξυπνήσανε την κοιμισμένη επιστημονική των επιστημονικών συγγραμμάτων της βιβλιοθήκης, και τα ζευγάρια του χορού οχηματιστήκανε δίπλα στη νεκροκεφαλή που οτάλιζε σε σήμα κατατεθέν της ματαιότητας του άπαυ μέρους του μεγάλου μαρμάρινου τζακιού.

Απόγευμα άνοιξιακό. Τα παράθυρα του σπιτιού του Βεργιδή μισάνοικτα, άφηναν να χυμάνε μέσα τα πρώτα αρώματα. Ο κόσμος ποδχε μαζεψή ήταν ευθυμίας και χαριτωμένος. Ήτανε, βέβαια, και μερικοί γέροι, να, σάν αυτό το ζευγάρι της γωνίας, που βλέποντας το τριό των οικοδεσποτών, φλυαρούσε χαμηλόφωνα:

— Οραίο ζευγάρι... έλεγε η κυρία.

— Ο Μάρκος κι' η Στέλλα; ρωτούσε ο άντρας με αφέλεια.

Η κυρία έστειλε την κακία των φασαμένων της να κεραινοβολήση το γιό και τη «μικρή μαμά» του.

— Ο Γιώργος κι' η Στέλλα!... Είσαι άφελής, καυμένη... Ήταν άναγκη να οτά πουνε!...

Σε μιαν άλλη γωνιά, ο Μάρκος είχε άφεισε τη γυναίκα του με τη συντροφιά του γιού του, κι' είχε ακημάσει το καρρ του μπριζι του. Ο Γιώργος κι' η Στέλλα του μιλούσαν, ο Μάρκος σάλων με τους ηχορεύσανε στο διπλανό σαλόνι με τους ηχοκούς του ραδιοφώνου. Όταν τελείωσε το κομμάτι, ο Γιώργος θέλησε να τη συνοδέψει στη θέση της:

— Θα κουραστήκες, βέβαια... τις είπε.

Τόν κτύπησε με τα μεγάλα κατάμαυρα μάτια της:

— Ξέρεις καλά πως δεν κουράζομαι ποτέ να χορεύω μαζί σου... να μετρίση! Άμέσως όμως, σά νάθελε, να μετρίση λίγο τόν ενδοσιασμό της, πρόσθεσε με σεμνότητα φρόνησι:

— Είμαστε το ίδιο μπόι, και συνθίζεις να μη με πατάς...

Την κτύπησε στα μάτια, σάν να τη μάλωνε τρυφερά για τη δεύτερη φράση της, που, διορθώνοντας την πρώτη, την είχε καταστρέψει. Κι' ύστερα, τόνριξε στο άστειο:

— Έχεις δίκιο. Είμαι κακός χορευτής!

— Γιατί;

— Γιατί το πρώτο καθήκον ενός καλού χορευτή, είναι να πατάει τη ντάμα του. Γελάσανε και οι δυο τους με κέφι. Και γελούσαν ακόμα, όταν ένας ψηλός άστειος τύπος, με μία ευθύγραμμη υπόνοια μουστακιού και κολλημένα μαλλιά, σταμάτησε μπροστά τους και μίλησε με μία υπόκληση στη Στέλλα:

— Ελπίζω, πως αυτό το χορό τουλάχιστον θα μου τ' άδωστε, κυρία Βεργιδή...

— Αχ, κύριε Ζωάννη... του άπάντησε εκείνη. Να ξέρετε πόσο κουρασμένη είμαι... Δέ θα μπορέσω να πάρω τα πόδια μου...

— Μα... θέλανε να έπιμειν ο ψηλός δανός.

— Άφιστε, άργότερα...
Ο άνθρωπος πήρε την υπόνοια του μουστακιού του κι' απομακρύνθηκε φανερά έξω φρενών. Η Στέλλα τόν συνώδεψε μ' ένα οχόλιο:

— Είνε, ξέρεις, απ' τούς «καλούς» χορευτές...
— Που πατάνε τις ντάμες τους;
— Που τις ξεχνάει ούρνε!... Μία φορά ξεγελάστικα και χόρεψα μαζί του...

— Και μετάνιωσες;
— Κουτσάνα ένα μύνα!

Καινούργια γέλοια και των δυο τους. Ύστερα, σά δυο καλοί φίλοι, προκλήσανε ανάμεσα στην κακία των καλεσμένων, που τους πνίγαν με πονηρές ματιές, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι...

— Είνε, ξέρεις, απ' τούς «καλούς» χορευτές...
— Που πατάνε τις ντάμες τους;
— Που τις ξεχνάει ούρνε!... Μία φορά ξεγελάστικα και χόρεψα μαζί του...

— Και μετάνιωσες;
— Κουτσάνα ένα μύνα!

Καινούργια γέλοια και των δυο τους. Ύστερα, σά δυο καλοί φίλοι, προκλήσανε ανάμεσα στην κακία των καλεσμένων, που τους πνίγαν με πονηρές ματιές, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι...

— Είνε, ξέρεις, απ' τούς «καλούς» χορευτές...
— Που πατάνε τις ντάμες τους;
— Που τις ξεχνάει ούρνε!... Μία φορά ξεγελάστικα και χόρεψα μαζί του...

— Και μετάνιωσες;
— Κουτσάνα ένα μύνα!

Καινούργια γέλοια και των δυο τους. Ύστερα, σά δυο καλοί φίλοι, προκλήσανε ανάμεσα στην κακία των καλεσμένων, που τους πνίγαν με πονηρές ματιές, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι...

— Είνε, ξέρεις, απ' τούς «καλούς» χορευτές...
— Που πατάνε τις ντάμες τους;
— Που τις ξεχνάει ούρνε!... Μία φορά ξεγελάστικα και χόρεψα μαζί του...

— Και μετάνιωσες;
— Κουτσάνα ένα μύνα!

Καινούργια γέλοια και των δυο τους. Ύστερα, σά δυο καλοί φίλοι, προκλήσανε ανάμεσα στην κακία των καλεσμένων, που τους πνίγαν με πονηρές ματιές, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι, πιο φάραες απ' το φανερό κουτούσι...

τα χείλια σφιγμένα. Τα μάτια της πετούσαν ατσάλινες φλόγες.

— Επί τέλους! είπε στο Γιώργο. Σε βρίσκω...

— Με γύρευες;... τη ρώτησε εκείνος.

— Φυσικά...

— Να με κάνης τι;...

Οι ματιές της νέας κοπέλλας γίνανε πιο σκληρές κι' απ' το ατσάλι, πιο φλογερές κι' απ' τις φλόγες:

— Ε, μή ή φρομμάδα σου είναι κάτι άφάνταστο! Δέ μούδρες ζητήσε αυτό το ταγκό!...

Ο Γιώργος προσπάθησε να πη κάτι:

— Δηλαδή...

Η Νέφη τόν έπιασε από το μπράτσο:

— Έλα, λοιπόν, να το χορέψουμε.

Γύρισε ύστερα στη Στέλλα, και πρόσθεσε με φανερό ειρωνεία:

— Αν, έννοιαται, το επιτρέπει η μικρή σου μαμά...

Η Στέλλα έιασε τόν εαυτό της να χαμογελάσει:

— Μα, τι λέτε;... Χόρεψε, Γιώργο, τη δεσποινίδα... Οι συντροφίες των μαμάδων, δεσποινίδες, πρόσθεσε στη Νέφη, δεν είναι ποτέ ευχάριστες στους γιούς...

— Όχι δά! Η συντροφία μιας «μικρής μαμάς», σάν και σου;...

— Γιατί; Τι έχω εγώ;

— Μα, είμαστε σαν αδερφή του....

Τώρα η Στέλλα αποκρίθηκε με σοβαρή αυστηρότητα:

— Δεν είναι μόνο τα χρόνια που δημιουργούν το σεβασμό δεσποινίδων...

— Αλλά;... ρώτησε προκαλκτικά η Νέφη.

— Η διάθεση, η συμπεριφορά!...

Το θηλυκό φεϊδι με την κομψή εμφάνιση έτοιμάστηκε φανερά να δαγκώσει:

— Μα, εδω είναι που δεν συμφωνούμε διόλου...

Ο Γιώργος ανακατευθήκανε θορυβητά στη συζήτηση, προσπαθώντας απεγνωσμένα ν' αποσύρην τόν κίνδυνο:

— Γιατί;...

Η Νέφη αποφασιστικά έκυσε το δηλητήριο της:

— Γιατί, βίολκα πως η διάθεση και των δυο σας είναι πολύ τρυφερά, όπως κι' η συμπεριφορά σας...

Κατακίτρινος, ο Γιώργος έσφιξε τις γραφίες του:

— Νέφη!... Δεν ξέρεις τί λές!...

Παγωμένη, με ψυχραιμία, η Στέλλα έλεγε:

— Άσε, Γιώργο, τη δεσποινίδα να μάς πη έντελως τη σκέψη της...

Σά σφύριγμα, η Νέφη άφισε τα φοδερά της λόγια να βγούν απ' το στόμα της:

— Μα η σκέψη μου είναι πολύ απλή!...

Είνε φανερό, πως, έσεις κι' ο Γιώργος είσαστε το πιο χαριτωμένο ζευγάρι του κόσμου...

Παγερά, με φωνή που δεν έτρεμε καθόλου, η Στέλλα της άπάντησε:

— Ξεκινάτε πως είσαστε στο σπίτι μου, και πως η στοιχειώδης φιλοξενία δέ μου επιτρέπει να σας δείξω την πόρτα!...

— Ελπίζω να τη βρήτε μόνη σας...

Το θηλυκό φεϊδι όμως, έννοουσε να χυθεί όλο του το δηλητήριο, ως το τέλος:

— Γιατί;... έκανε με φαινομενική αφέλεια. Έπειδή σας είπα την αλήθεια; Κι' έπει τέλους, παντρεύεται μία γυναίκα από συμφέρον, η καρδιά της όμως επαναστατεί κάποτε... Εγώ, προσωπικά, δέ σας άδικα καθόλου...

Η Στέλλα τόν κτύπησε με περιφρόνηση, κι' ύστερα, γυρίζοντας στο Γιώργο που τρεμε από θυμό, του είπε σχεδόν σκληρά:

— Δέ θα στη συγχωρήσω ποτέ τη σκληρή με τη δεσποινίδα!

Κι' άμέσως έφυγε, σά να την κυνηγούσαν. Ο Γιώργος έπιασε τα χέρια της Νέφης, τόσο δυνατά, που τα νύχια του μπήκαν μέσα... σπιν άπαλή της ρόδιν σαρκά... σπιν κόσμο, το μόνο θηρίο που καταφέρνει νάχη ρόδινη σαρκά, είν' η γυναίκα!

— Είσαι μιά έλκενί!... της φώναξε.

— Η Νέφη, ξαφνικά, ένινε τρυφερά, χαδιάρια:

— Γιώργο... Με συγχωρείς... Παράφερα, γιατί σ' άγαπά...

— Ούγε! τις φώναξε εκείνος με δύναμη, σχεδόν με λύσσα. Ούγε άμέσως, γιατί θα ξεχάσω πως είσαι γυναίκα!...

— Η Νέφη τινάζε τις μπουκλές της και τράβηξε δυνατά τα χέρια της απ' τα δικά του:

— Τι λές!... Σου θίξαμε τη μικρή σου μαμά... Τι συγκινητικά στοργικός γιός!...

— Ούγε!...

Η φωνή του ήτανε περισσότερο μούγκρισμα παρά ανθρώπινη φωνή. Η Νέφη, φοβισμένη περισσότερο, παρά μετανιωμένη, έφυγε με λυγμούς—ένα άλλο πρότρημα που θύριου της ανθρώπινης ζωγκίας που λέγεται γυναίκα! Άφου κατασπαράξη, καταφέρνει και κλαίει!...

— Η Νέφη στακότανε μπροστά τους με

στο προσέχεις: Η συνέχεια.

Το τρυφερό είδύλλιο της με τόν Ίωσηφ Ζουμπέρ

Η Παυλίνα Μπωνόν είναι κυρίως γνωστή για τόν μεγάλο της έρωτα προς τόν Σατωδριάνδο.

Πριν όμως άγαπήσει με όλη τη δύναμη της ψυχής της τόν γόητα συγγραφέα της «Ατάλας» και τού «Ρενέ» είχε και άλλους έρωτικούς δεσμούς. Ο τρυφερότερος από τούς δεσμούς αυτούς εκείνος που διήρκεσε περισσότερο, είναι ο δεσμός της με τόν συγγραφέα τών «Σκέψεων» Ίωσηφ Ζουμπέρ.

Το 1794 ήταν το φοβερότερο έτος της Γαλλικής Επανάστασης, το έτος της τρομοκρατίας. Από το Φεβρουάριο ως το Σεπτέμβριο, έπ' όχτω δολοφονίες μήνες, δούλευε άκατάπαυστα η λαμπή τους και μεταξύ τών θυμάτων της ήταν και η μητέρα της Παυλίνας Μπωνόν, όπως και ο μικρότερος αδελφός της Καλιέτ.

Μητέρα και γιός είχαν φορτωθή στο ίδιο κάρρο που θα τούς ώδηγούσε μαζί με άλλους καταδικασμένους στη λαμπή τους. Ο Καλιέτ, νέος είκοσι δύο μόλις χρόνων ήταν τρελλά έρωταυμένος με την κ. Οκάρ μία όμορφη και χαριτωμένη γυναίκα της οποίας ο Αντρέ Σεγιέ είχε έξυμνησει τη χάρη, την αγνότητα και την όμορφη στο περίφημο ποίημά του της «Πέας Φολακισμένης».

Στο δρόμο λοιπόν καθώς έτρεγε το κάρρο, ο νεαρός Καλιέτ φιλούσε με παραφορά μία νολαζία κορδέλλα που του είχε δώσει η αγαπημένη του. Σε λίγο καταρτήσανε μπροστά του 19 άτομα. Κάθε φορά που έπεφτε το μαχαίρι της λαμπή τους, ο Καλιέτ φανατικός άριστοκράτης φώναζε: «Ζήτω ο βασιλεύς!» Στο είκοστο όμως πέσιμο το λεπίδιό, δεν έπετε τίποτε: καταρτήσανε τη μητέρα του! Και ύστερα καταρτήσανε και τόν ίδιο...

Η ίδια νύχη περίμενε και την άδελφή του Καλιέτ Παυλίνα. Μά η Παυλίνα τήν τελευταία στιγμή κατάρωσε να μεταμορφωθεί και να δραπέτευση από τη φυλακή. Τήν φιλοξένησε τότε κρυφά στο Βιλνέβ, ένα χωριό κοντά στο Παρίσι ένας πλούσιος υπηρέτης του σπιτιού των, ο Νικολέ Πικερό που τήν έποχη εκείνη ήταν άμπελοφυγός.

Είχαν περάσει μερικές βδομάδες από τότε που η Παυλίνα ζούσε μέσα στους κόλπους της οικογενείας Πικερό όταν μία μέρα είχε τήν τύχη να γνωρίσει έναν άσχημο άνδρα, τόν συγγραφέα Ίωσηφ Ζουμπέρ.

Ο Ζουμπέρ καμιά σαράντα χρόνια τότε είχε παντρευθή ένα χρόνο πριν και ζούσε σ' ένα γειτονικό χωριό: το Βιλνέβ-σ'ορ-φον. Ήταν ένας άσχημος άγνός τρυφερός, λιγάκι δειλός, που περνούσε τις περισσότερες ώρες μέσα στη βιβλιοθήκη του μελετώντας σημειώματα, γράφοντας τις περίφημες «Σκέψεις» του που τις τύπωνε λίγα χρόνια άργότερα και που τόν έκαναν μονομιάς ένδοξο.

Όταν έμαθε τήν ιστορία της Παυλίνας Μπωνόν σίσταθήκανε για τη νεαρή γυναίκα έναν βαθύ οίκτο. Πήγε λοιπόν να τη συναντήση και τη τη γνώρισε. Ήταν μία όμορφη μέρα καλοκαιριού και βρήκε τήν Παυλίνα— τήν τρέως κόρησά Παυλίνα τήν Μπωνόν— μπροστά στην καλύδα του άμπελοφυγού Πικερό. Τήν πλησίασε με κάποια δειλία, άλλ' άγνός και ελκικρή καθώς ήταν, κίνησε τη δειλία του και της έπρότεινε με συγκινητική απλότητα τη τήν φιλοξενία στο σπίτι του. Τήν βεβαίωσε ότι οι κακοήθειες του χωριού ήταν άγαθό άνθρωποι και ότι δέν είχε γίνει ως τότε καμιά καταγνέλια άριστοκράτη.

Η Παυλίνα δέχθηκε μ' ευχαρίστηση τη φιλοξενία του. Ο Ζουμπέρ της έένεινε από τήν πρώτη στιγμή μία άπέραντη έμπιστοσύνη.

Τρυφερός και αίσθηματικός καθώς ήταν ο

Ζουμπέρ άγάπησε γρήγορα τήν Παυλίνα. Μά η άγάπη τους δέν γνώρισε τη μέση και τήν παραφορά τού είδησιακού έρωτος. Έμεινε ένα τρυφερό είδύλλιο, μία αγάπη πλατωνική, που ένωσε δυο λεπτά πνεύματα και δυο εύγενικότατες ψυχές. Φαίνεται, άλλωστε, ότι και η Παυλίνα, όπως και ο Ζουμπέρ, είχε ψυχική περισσότερη όμορφιά, παρά όμορφιά έξωτερική, απ' εκείνες που ξετρελλαινούν τούς άνδρες. «Το πρόσωπό της—έγραφε για τήν Παυλίνα ένας σύγχρονός της—ήταν μάλλον άσχημο, παρά όμορφο. Μόνο τα μάτια της ήταν έξαίσια».

Αλλά, εκτός από τα μάτια, φαίνεται ότι και η φωνή της Παυλίνας ήταν όμορφη. «Όταν μιλά—έλεγε ο Ζουμπέρ— νομίζεις ότι μόνον λόγια ούράνια πρέπει να βγούνε από τα χείλη της».

Και γενικά, ήταν τόσο υπελακτική, τόσο αλθέρια η Παυλίνα Μπωνόν—ύστερα από λίγα χρόνια πέθανε φθισικά—ώστε ο Ζουμπέρ τήν παρέβαλε με μία από τις γυναίκες μορφές τών τυχογραφιών της Πομπήας που πετάνε, λές, άδούρα ατούς αϊθέρους, σάν να μην έχουν σώμα».

Από το 1794 ως το 1800, έποχη που γνώρισε τόν Σατωδριάνδο, η Παυλίνα έμεινε πολλές φορές στο σπίτι του Ζουμπέρ. Είχε τήν ιδιαίτερή της κάμαρα, τήν «πράσινη» κάμαρα, όπως τήν έλεγε. Τόν περισσότερο καιρό διάβαζαν μαζί τούς πιο έκλεκτους συγγραφείς, και ιδίως τούς φιλοσόφους. Ο Ζουμπέρ τούς εξηγούσε στη νεαρή γυναίκα. Ήθελε η ψυχή της να τρωχή και να φωτισή με ό,τι ευγενικότερο έχει δημιουργήσει η ανθρώπινη σκέψη.

«Αν ο Θεός, της έγραφε μία μέρα, μου χάριση ζωή και μου δέρη βολικά τα πράγματα, θα μου έφταναν τρεις βδομάδες για να μαζέψω όλα τα βιβλία, που θα ήθελα να διαβάσετε. Και αν το κατάρθωνα αυτό, μου φαίνεται πως δέν θα έπινομωσα τίποτε άλλο στον κόσμο...»

Εκτός από τήν Βιλνέβ η Παυλίνα έμεινε και σ' ένα δικό της έξοχικό σπίτι, στο Τέιλ, ή στο Παρίσι. Μα στο Παρίσι όπου τήν κρατούσαν οι κοινωνικές της υποχρεώσεις, σπάνια ήταν ευχαρίστημένη.

«Όσο για μένα—έγραφε στον Ζουμπέρ σ' ένα της γράμμα από το Παρίσι— είμαι για να με λυπάστε. Ό,τι κάνω το κάνω με άδεια. Πηγαίνω περίπατο, χωρίς να ευχαρίστηθώ, θυμάμαι σε όνειρα που δέν μου δίνουν καμιά παρηγορη. Ξέρω ότι η κατάσταση αυτή είναι διαβωτική. Άστος όμως, οι μέρες περνούν, τα νεύρα περνούν, και δέν μ' άνα μένουν στο τέλος παρά τούτες μονάχα για τις χαρές που δέν έχω χάσει, και σ' α βάση της ψυχής, ένα άνυπόφορο κατακάθι πίκρας».

Ήταν μελαγχολική, φοβερά μελαγχολική τήν έποχη εκείνη η Παυλίνα. Δεν περίμενε τίποτε από τη ζωή.

«Είμαι—έγραφε στο Ζουμπέρ— τελείως προσηυκαμένη για όλα τα ταξείδια και το ταξίδι απ' το οποίο δεν γυρίζεις κανείς, θά τέκνα, ίσως, με τήν μεγαλύτερη ευχαρίστηση».

Τόν Φεβρουάριο του 1801, η Παυλίνα γνώρισε στο σαλόνι της τόν Σατωδριάνδο. Το περιεργό είναι ότι τήν γνωρίμα αυτή, που θα ήταν ή αιτία της δυστυχίας της, τήν διευκόλυνε ο ίδιος ο Ζουμπέρ.

«Ένας κοινός φίλος του Σατωδριάνδου και του Ζουμπέρ είχε παρακαλέσει τόν τελευταίο να συστηθ τόν συγγραφέα της «Ατάλας» στην Παυλίνα. Ο Ζουμπέρ δέν μπορούσε ν' άρνηθ. Και το μοιραίο, το άναπόφευκτο, συνέτελέσθη. Η Παυλίνα άγάπησε τρέλλα, παραφορά τόν Σατωδριάνδο, και τόν Ζουμπέρ δέν διατήρησε πια παρά ένα σπασίμο φίλας».

Ο Ζουμπέρ, ώστόσο, νικητής τόν πόνο του, εξακολουθούσε να είναι για τήν Παυλίνα ένας πιστός και στοργικός φίλος. Δυο μέρες έποχη που η Παυλίνα κατανύχονταν με το διακόμπα τήν Μπωνόν—ο Ζουμπέρ τήν άντρα της το πιο τρυφερό γράμμα, ένα γράμμα γεμάτο από τη φλογερότερη έρωτική άνηυσία.

«Ο δυστυχής ο Ζουμπέρ παραλήρησε. Ή πολύ να χαρίση, το έκανε μόνο και ένο για τής με τόν Σατωδριάνδο. Μα στο βάθος της άδεια παρηγορήσε τόν Ζουμπέρ. Ήξερε ότι πραγματικά δέν τήν έκανε».

Όταν δυο χρόνια άργότερα η Παυλίνα, τσακισμένη από τη φθορά, έτοιμοθάνατη, τσάκαπυ να βοή ένα στερνό καταφύγιο, ζήτησε περάση τις τελευταίες της μέρες, για να κε μόνο το Σατωδριάνδο, δέν σκέφθησθ στη Ρώμη και τήν περίμενε. Σκέφθηκε και τόν πιστό, τόν πάντα τρυφερό και άφοσιωμένο Ζουμπέρ. Και ίσως για μία στιγμή πριν πάση άκατανίκητα ο άστατος και γοητευτικός έρωτής της, η ψυχή της, η πνευμένη και μαρτυρη άνάγκη από τη θάλαση μιας αληθινής φίλιας, νοσταλγούσε το Ζουμπέρ.

'Η «κλιτοκυβίνη» ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΘΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

Ο «μ-γικός κύκλος» ΤΩΝ 'ΑΙΠΕΩΝ

Νικήθηκε επί τέλους ο φοβερός και τρομερός βάλκιλος του Κώχ, το μικρό-δίο της φυματιώσεως. Οι εργασίες του Γάλλου κοδηγητού Α. 'Ολλάντ, που ά-νεκονώθησαν μέλιστα και στην Άκα-δημία 'Επιστημών, επιτρέπουν να το έλ-πιζώμε.

Ο δόκτωρ 'Ολλάντ έχει σπουδάσει φαρμακευτική και ιατρική. Έχει άσχο-ληθή επίσης με τη χημεία, τη ζωολο-γία και τη μικροβιολογία. Αφού ύ-πηρξε καθηγητής στο Στρασβούργο και στο Νανσύ, διδάσκει τώρα μικροβιολο-γία και ζωολογία στο Μοντελιέ.

Από 37 χρόνια τώρα, είχε μελετήσει τα μικρόδια, και ιδιαίτερώς της φυμα-τιώσεως. Σε κάποια λοιπόν έκδοσή του στας 'Αλπις, σε ύψος 1.000 — 1.400 μέτρων, τράβηξε την προσοχή του ένας παράξενος «μαγικός κύκλος».

Η όνομασία αυτή δίδεται απ' τους χω-ρικούς σε μεγάλους κυκλικούς χώρους, όπου τα άγρια όρκα βλαστάνουν πολύ ζωηρότερα παρά σ' όλη τη γύρω έκτα-σι. Η μεγαλύτερη αυτή ζωική της προ-καλείται απ' τις λεπτές ρίζες διαφό-ρων μανιταριών, που απλώνονται μέσα στο έπιφανειακό στρώμα του χώματος και το καθιστούν γονιμώτερο.

Ο «κύκλος» όμως που άσπασχόλησε τον δόκτορα 'Ολλάντ, περιείχε μόνο χόρτο έντελως ξερό. Κανονικά, όπως γίνεται παντού, το νεκρό αυτό χόρτο έπρεπε να είχε σαπίσει στο τέλος του έτους, και να είχε φουτρώσει στη θέα του καινούργιο. Αλλά η άποσύνθεσις κάθε νεκρής φυτικής ουσίας προκαλείται από διάφορα μικρόδια του έδάφους.

Συνέφερε μέσα στον «κύκλο» εκείνο δεν υπήρχαν τέτοια μικρόδια. Ο δόκτωρ 'Ολλάντ έξετάσε μ' επιμέλεια το έδαφος και βρήκε ένα είδος μικρών μανιτα-ριών, που έχουν την επιστημονική όνο-μασία «κλιτοκυβίνα». Και συνεπέρανε ό-τι κάποια ουσία αυτών των μανιταριών είχε ιδιότητες μικροδοκίμου, όπως άκριβώς η πενικιλίνη ή η στρεπτο-μυκίνη, που παράγονται επίσης από μι-κροσκοπικούς μύκητες, δηλαδή μανι-ταρία.

Από την παρατήρησι, πέρασε άμέσως στο πείραμα. Κατεργάσθηκε τα μανι-ταρία με νερό, χλωροφόρμιο και αλβέ-ρα κι έβγαλε μια σκουρόχρωμη σκόνη, την «κλιτοκυβίνη». Έπειτα έθρεψε μι-κρά χαρτάκια με μια διάλυσι της ού-σιας αυτής και τα έβαλε μέσα σε ύ-γρες καλλιέργειες μικροβίων. Παρατή-ρησε τότε ότι σχηματιζόταν γύρω τους μια κυκλική ζώνη απλάκωμένη από μι-κρόδια. Η «κλιτοκυβίνη» νίκησε και έξάντλωνε τους επικινδύνους εκείνους μι-κροοργανισμούς.

Πειραματίζομενες με διάφορα είδη μι-κροβίων κι είδε ότι η νέα ουσία σκο-τώνει το βάλκιλο του Κώχ, το βάλκιλο του τούφου, τον κολοβάκιλλο, τον στα-φυλόκοκκο... Το περέεργό ήταν ότι

ΛΑ-Ι-ΚΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Ψηλός πύργος, πάτους έχει πόρτες και παράθυρα δεν έχει. (Το καλάμι)

Χίλιοι μύριοι κατεβαίνουν κι άλλοι δυο τους ανανταίνουν και τους κόβουν το κεφάλι και τ' άλλαζουν τ' όνομα. (Ο μύλος)

Κόρακας μισοδρακάτος και σιδερομυδοκατάτος σαν άνοιξη τα φτερά του δεν κυττάει τ' είναι μπροστά του (Το φάλιδο)

Απάνω στο τουρλί τουρλί κάβεται χρυσό πουλί. (Το λυχνάρι)

Ασπρος έγεννήθηκα μαυρός έκαταίνθηκα καλάντζιτικο φάρυ (Το ζυλοκέρατο)

Το τίγγι-τίγγι κρέμεται το τίγγι-κλαμαρώνει όλος ο κόσμος τρώγει κι' ο βασιλιάς απός του. (Το βυζί)

Τούτ' η ράχη, κείν' η ράχη κόκκινο τρανί βελάζει. (Η φωτιά)

ΠΩΣ ΖΟΥΝ οί 'Αμερικανοί άνεργοι

Η στοργική μέριμνα του Κράτους

Οι άνεργοι στην 'Αμερική δεν περνούν τις ήμέ-ρες τους με τα χέρια στις τσέπες, ζητώντας δου-λειές στις γωνιές των δρόμων, όπως συμβαίνει σε πολλές βιομηχανικές πόλεις της Άγγλης. Για να βρής άνεργους πρέπει να πας στα ιδρύματα που εγίναν για την προστασία τους και την έξασφάλισι της ζωής τους.

Ας έπισκεφθούμε ένα από αυτά στο Σικάγο. Τα γραφεία του μοιάζουν με την εύρυθμη αίσουσα μιας τράπεζας ή μιας άμφολογικής έταιρείας. Μπρο-στά σ' ένα «γκισ» κερμιά σαρανταί άνδρες με περιποιημένα ρούχα, καθαρά πουκάμισα και άπλε-τες γραβάτες, φρεσκοζυριμένοι, δικως και μια έκφρα-σι άπογοιεύσεως στο πρόσωπο, καθώς και μερικές γυναικες με δόλου άσχημα φορέματα, περιμένουν πίσω τα σείρα τους. Μοιάζουν με υπάλληλους που έπισκοπώνται τους πελάτες στα σπιτία τους και που γύρισαν από τη δουλειά τους...

Αυτοί λοιπόν είναι οι άνεργοι; Η διευθύντρια αυ-τού του συνοικιακού γραφείου άνεργών, που την έπισκοφώκαμε στο πρώτο πάτωμα, σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, γεμάτο στενοδοκτυλογράφους, δέχεται πρόθυμα να μάς δώση μερικές ελγήσεις.

— Φροντίζουμε εδώ, μάς είπε, για 3.500 οικογέ-νειες. Η βοήθεια που δίνουμε στους άνεργους προέρχεται κατά το ήμισυ από την κυβέρνησι και κατά το ήμισυ από κάθε Πολιτεία. Αντιπροσώπευ-ται σε κυρίως από τρώφιμα.

«Οι άνεργοι, πρώτ' απ' όλα συμπληρώνουν μια δήλωση για την οικονομική κατάστασι τους πριν από την άνεργία τους, για τον αριθμό των παιδιών τους, για την συνήθη τρώφή τους κλπ. Έμεις, έμιαστε αναγκασμένοι να περιορίσουμε, όσο τ' δυνατόν, στο ελάχιστον, αυτόν τον προϋπολογισμό.

«Κατά μέσον όρον η βοήθεια που παρέχουμε σε κάθε άνεργο δεν υπερβαίνει τα 2 δολάρια και 35 σέντς κατ' άτομον την εβδομάδα. Για δυο άτομα, 4 δολάρια, για 5 άτομα 8 δολάρια και 15 δολ-λάρια για 10 άτομα.

«Για κάθε οικογένεια, ανάλογα με τη βοήθεια που δικαιούται, άνοοίγουμε μια πίστωσι στο μηκέλλι της συνοικίας της κι' αυτές τις στέλνεις στο σπιτί τα τρώφιμα που διαλέγει η ίδια έλευθέρα. Έπίσης, ο γαλατάς της πηγαίνει κάθε πρωί το γάλα που έτοιρνε. Έμεις έπειτο συμφωνάμε μ' αυτούς τους προμηθευτές κι' επιτυχάνουμε τις πιο χαμηλές τι-μές για κάθε είδος. Σε μερικές περιπτώσεις, όταν υπάρχει πιστοποιητικό γιατρό, φροντίζουμε για τα κατάλληλα τρώφιμα που χρειάζεται για τη διαίτα του ένας άσθενής...

Εκτός όμως από τη βοήθεια στους άνεργους και χρήματα και τρώφιμα, υπάρχουν γι' αυτούς και πο-λλές άλλες ευκολίες, όπως πληροφορηθήκαμε από την ίδια διευθύντρια του ιδρύματος. Οι άνεργοι πη-γαίνουν δωρεάν στα δημόσια λουτρά, στα κολυμβη-τήρια και στα γήπεδα του... γκέφ! Έπίσης, η ύπηρεσία της άνεργίας κανονίζει ιδιαίτέρως με κά-θε ιδιοκτήτη το ζήτημα του ένοικίου του άνεργού και το περιορίζει στο ελάχιστο.

Έπειδή δε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες δεν υπάρ-χουν κοινωνικές ασφαλίσεις, οι ιδιωτικές ασφαλίσεις έχουν διαδοθή σε μεγάλη κλίμακα. 8 άνεργοι στους 10 είναι ασφαλισμένοι. Γι' αυτό, τα ιδρύματα άνερ-γών πάλι έρχονται σε διαπραγματεύσεις με τις ά-σφαλιστικές έταιρείες, αζώνουν τη διαρκεία της ασφαλείας κι' ελαττώνουν το ποσό των, απελάσ-σοντας έτσι τον άνεργο από τ' ασφαλιστή. Εξ άλ-λου, αν οι άνεργοι είναι ιδιοκτήτες ενός σπιτιού ή ενός οικοπέδου, είναι υποχρεωμένοι να καταθέσουν σ' ένα ειδικό γραφείο του ιδρύματος άνεργών τους τίτλους της ιδιοκτησίας των, γιατί θα ήταν άδικο να πάρουν έπιδόματα και συνχρόνως να μπορούν να νοικιάσουν ή να πουλήσουν το σπιτί τους ή το οικόπεδό τους.

Μερικοί πάλι από τους άνεργους έχουν την ά-δεια να χρησιμοποιοούν το αυτοκίνητό τους, όταν δει να χρησιμοποιούν το αυτοκίνητό τους. Με άλλα λόγια, έχουν κάθε δυνατή εύκολια που τους έξασφαλίζει τη ζωή τους, για να μη χάσουν το θάρρος τους. Γι' αυτό είναι πάντα περιποιημένοι κι' αισιόδοξοι!

Στην Ουάσιγκτον, όπου βρίσκεται η Γενική Διεύ-θυνσις της ύπηρεσίας άνεργών, συγκεντρώσαμε κι' άλλες ενδιαφέρουσες πληροφορίες. Έπι του παρόν-τος, 4 έκατομμύρια οικογένειες, που αντιπροσώ-πευουν 16 έκατομμύρια άτομα, δηλαδή 1 'Αμερι-κανό στους 7, είναι νοσημένες στους καταλόγους της άνεργίας. Η βοήθεια που παρέχεται υπολογί-ζεται σε μια δαπάνη 30 δολларίων κατά οικογένεια, κάθε μήνα. Οι άνεργοι όμως μπορούν να κάνουν διάφορες μικροδουλειές και συμπληρώνουν με 10-12 δολάρια τα έπιδόματά τους. Το σύνολο των βοηθημάτων αυτών άνέρχεται σε 120 έκατομμύρια δολάρια το μήνα.

Καθώς βλέπει κανείς η 'Αμερική προτίμησε το σύστημα της διανομής τρώφμων από την πληρωμή σε χρήμα των έπιδομάτων. Μ' αυτό τήν τρόπο έξ-ασφαλίζει τελείως τη ζωή του άνεργού και της ο-ικογενείας του και βοηθάει γ' ένα κάθε μέσον τη δια-σποισιότητά του για την άνεργεία μιας καινούργιας δουλειάς.

ΕΜΙΛ ΓΡΕΜΠΕΡ

ΑΜΕΡΙΚΗ του 1945

Πολεμικό χιούμορ

Είνε τόσο σκληρή η κα-θημερινή ζωή της δουλειάς στην 'Αμερική, ώστε ένας μο-νάχος τρόπος υπάρχει για ν' άντεπεξέλθω ο 'Αμερικανός στις άπαιτήσεις της: Το γέλιο.

Γελάτε, γελάτε.

Η σταχυοφορία αυτή είναι διαχυτή παντού. Στους κινη-ματογράφους και στα θέα-τρα, στις εφημερίδες και τα περιοδικά, στις εκθέσεις και τα καμπαρέ. Στη δουλειά. Στο δρόμο. Θα σε σταματή-ση ο γνώστός σου για να σου πη ένα έξυπνο ανέκδοτο που άκουσε χθές. Κι' εσύ θα το πής σε άλλους. Έτσι με-ταφέρονται τα άστεια από στόμα σε στόμα. Διαρκώς, ά-διάκοπα. Στο άκουστικό ή τηλεφωνήτρια μαζί με την καλημέρα της το θεωρεί ύ-ποχρέωσι να σου πη κι' ένα καλαμπουρί. Στο μπάρ, οι φίλοι σου μπορεί να μη σου προσφέρουν ένα ούισκυ. Θα σου πούν όμως άπαραίτητα μια χαριτωμένη ιστορία. Ο-λα με το γέλιο. Γέλιο ά-νεάντητο.

Ο πόλεμος έδωσε την ά-φορη να κυκλοφορήσουν έ-κατομμύρια ξεκαρδιστικές έ-στορίες που τις άκούες κάθε βράδυ σ' οποιοδήποτε κέντρο πάς, όπουδήποτε έχει ένα στοιχειώδες «όσο». Οι κοι-μικοί νιτζέρ θησαυρίζουν.

Άρκει ν' άνοίξεις το ραδιό-φωνο για ν' άκούσετε τα πιο έξωφρενικά ανέκδοτα πλαι-σιωμένα με μουσική, τριφω-νίες και... ρεκαλέμας σαπου-νιών. Στα παλκοσένικα γίνε-ται πανζουρλισμός. Δυο-δυο άνεβαίνουν φαντάροι και ναύ-τες να πούν το άνεκδοτάκι τους πέρνοντας μέρος σε δι-αγωνισμούς που προκηρύσ-σονται με βραβεία αξίας.

— Δεν μου λές, Τόμ, ρω-τάει ένας ξανθομάλλης γιάν-κων φαντάρος ως έκει πάνω, τον κοιτούλη συνάεφλό του. Δεν μου λές. Πού καρφώ-νουν τα παρσώφια.

— Στο στήθος, όρνιο.

— Και στις στρατωτίνες; — Στο ίδιο μέρος.

— Ε, ρε και νάμουνα στρατηγός. Όλο θα τις πα-ρσώφοροφωσα.

Μιά πεταχτή κοπέλλα ά-νεβαίνει κατόπι στη σκηνή. Η πλατέια την τσιπυλλίζει με πειράγματα. Έκείνη γε-λάει φιλόφρενα.

— Προχτές, μάς λεί, ένας ναυτάκος μάς με πλησιάζει άπότομα στην 'Τάιμς-σκου-έρ» και μου λέει κατάμου-τρα, τί νομίζετε;

— Τί, καλέ; μαίνονται οι ναύτες από κάτω.

— Μπαρμπουνάρα μου, να σε φίλησω.

— Κι' εσύ τί έκανες; φω-νάει κάποιος.

— Τί έβλασε να κάνω; Πρώτο φορά μου συνέβαινε τόσο φάρμα 'Αρχισ να τρέχω, να τρέχω, να τρέχω κι' άκόμα να... τον φτάσω!

Ένας χοντρός μάγειρος άνεβαίνει εν μέσω γενικής έ-λαρότητας στο παλκοσένικο: — Κυρίες και κύριοι, λεί η έπίσημη, ο πόλεμος θα τε-λειώση σε δυο μήνες.

— Πώς το ξέρεις; ρωτά ο κομπέρ.

— Νά σάς πω. Προχτές με

πήραν στρατιώτη.

— Και λοιπόν;

— Λοιπόν, αυτό είναι. Τό-χω μαράζι. Ποτέ δε στέρησα σε δουλειά παραπάνω ά-πό δυο μήνες.

Ένας νεαρούλης με τρία παράρια στο στήθος και δυο γαλόνια στο μπράτσο ά-φηνείται μετριόφρονα τη δι-κή του περιπέτεια:

«Έίχα μια φιλενάδα που μ' άγαπούσε πολύ. Δεν ή-θελε να φύγω για το μέτωπο. Γι' αυτό άποφάσισα να την κλέψω «κοπάνω». Ίσχυριστη-κα πως δεν βλέπω παραπάνω από 15 μέτρα μακριά. Μ' έβγαλαν βοηθητικό. Άλλά, για κακή μου τύχη, το ίδιο βράδυ, ο οφθαλμίατρος που μ' έήτησε, με βρήκε καθι-σμένο, άγκαλιά με την κο-πέλλα μου στα πίσω πίσω κα-θίσματα του «Ρόξυ» να πα-ρακολουθώ την παράστασι.

— Καθήκε, άδερφούλη μου, έπειθαίνει ο κομπέρ.

— Έυτυχώς δεν κάκη. Ση-κάθηκα άσπής και τον ρώ-τησα: «Δεν μου λές κύριε στοιχειώδες «όσο».

Η ύπηρεσία ραδιοτη-λεφωνικών συγκαταστάσε-ων 'Ηνωμένων Πολι-τειών έθεσε στη διάθεσι του κοινού, πριν από μερικές εβδομάδες, το ραδιοηλέφωνο.

Έτσι, δυο άνθρωποι που μένουν σε δυο δια-φορετικές πόλεις, άκόμη και σε δυο διαφορε-τικές ήπειρους και που ο ένας πετάει πάνω στους αϊθέρους, ενώ ο άλλος διασχίζει τη θά-λασσα πάνω σ' ένα υπερωκεάνειο, θα μπορούν να συνεννοηθούν σε οποιοδήποτε ώρα της ημε-ρας ή της νύχτας, χωρίς να συνδέονται μεταξύ των με κανένα σύρμα και χωρίς καμιά όκεδόν μεσοάδωσι.

Άκόμη και δυο άνθρωποι που περπατούν στο δρόμο, θα μπορούν να έπιβραδύνουν για μερι-κές στιγμές το βήμα τους και να συνεννοηθούν μεταξύ τους, σαν να βρισκόταν μπροστά σ' ένα τηλεφώνο.

Για να γίνουν όλα αυτά δεν χρειάζεται καμ-μια έγκατάστασις, αλλά μόνον η προμήθεια μιας μικρής ραδιοηλεφωνικής συσκευής, που μπο-ρείτε να την κρατάτε στο χέρι σας, να την έ-καταστήσετε στο αυτοκίνητό σας ή να την βά-λετε πλάι στο κρεβάτι σας ή πάνω στο γραφείο σας.

Η συσκευή αυτή θα σας είδοποιήση άμέσως αν σιμώθ να σας καλέσουν και θα σας έξυπρε-τήση άπολύτως, αν σιμώθ να την χρειασθείτε.

Η τιμή της είναι, άλλωστε, πολύ μικρή. Στοι-χίζει μόνον 50 δολάρια για τα μικρά κύματα που ετέβησαν αυτή τη στιγμή στη διάθεσι του κοινού και που απλώνονται περίπου σ' όλη την έκτασι των 'Ηνωμένων Πολιτειών της 'Αμερικής και ενός μέρους του Καναδά. Άργότερα, η έπι-κοινωνία αυτή θα έπεκταθ' σ' όλη την 'Αμερι-κανική ήπειρο και έπειτα στην Εύρωπη και τις άλλες ήπειρους, δηλαδή σ' όλο τον κόσμο.

Έως το 1942, μόλις ήταν δυνατή η χρησιμο-ποίησις κυμάτων των 100.000 χιλιοκυκλίων. Ση-μερα, όμως, η ύπηρεσία ραδιοηλεφωνικών συ-γκαταστάσεων κατώθεως να χρησιμοποίησις κυμά-τα μέχρι 30.000.000 χιλιοκυκλίων και σε λίγο θα μπορέ να θέσι στη διάθεσι του κοινού κύματα μεγαλύτερας συχνότητας.

Η φορητή ραδιοηλεφωνική συσκευή άποτε-λείται από ένα μικρό κουτάκι, διαστάσεων 7 X 5 X 4 1/2 έκατοστών του μέτρου, που περιέχει μια ηλεκτρική στήλη των 15 βάτ, όπως περίγου τα φανάρια της τσέπης. Το κουτάκι αυτό έχει στο έσωτερικό του ένα συννηθισμένο άκουστικό τηλεφώνου, που καταλήγει σε μία κεραία, μή-κος μερικόν έκατοστών του μέτρου.

— Πώς το ξέρεις; ρωτά ο κομπέρ.

— Νά σάς πω. Προχτές με

έισπρακτώρ. Έδώ είναι το λεωφορείο για το Μπρού-κλιν;!!»

Κύμα γέλιου στην πλα-τεία. Η άτμόσφαιρα έχει πιά ηλεκτρισθή.

— Άνεβαίνει μια ξανθή.

— Τί θα μάς πτες; ρωτά ο κομπέρ ευγενέστατα.

Η ξανθούλα βγάζει κά-ποιο γράμμα από την τσέπη της.

— Θα σας διαβάσω αυτό το γράμμα, λεί ευγενέστα-τα. Είναι από τόν άδελφό μου που τόν κρατούν οι για-πωνέζοι σε στρατόπεδο συ-γκεντρώσεως στο Κόμπς.

Και διαβάει:

«Άγαπητή μου άδελφού-λα! Στο στρατόπεδο περνού-με θαυμάσια. Οι γιαπωνέζοι μάς φερνουνται σαν τζέντλε-μεν. Έχουμε καλή και ά-φθονη τρώφη και διασκεδά-σεις κάθε βράδυ. Είμαι πα-νευτυχής. Ο άδελφός σου Μπόμπ.

Υ.Γ. Ο φίλος μας Τζο τουφεκίστηκε χτες γιατί πα-ρεπονείτο.

Και, ο διαγωνισμός προ-χωρεί. Με τη σχετική προπαγάνδα. Δυο άξιωματι-κοί του ναυτικού διασταυρώ-νουνται στο κέντρο της σκη-νής.

— Γειά σου Τζιμ. Καλώς ώρες. Θα μείνεις μέρες;

— Όχι. Φεύγω.

— Για πού;

— Μπορείς να τ'ο κρατή-σης μουσικό;

— Μά, φυσικά.

— Κι' εγώ.

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ρητά μεγάλων άνδρών

Ο χαρακτήρ ενός άνθρō-που φαίνεται από την υποιο-νή του. Γκαίτε

Ο ζηλιάρης άδυνατίζει, βλέποντας τόν άλλο να πα-χαίνει. Όράτιος

Τό ραδιοηλέφωνο

Μιά άκόμη μεγάλη εύεργεσις της 'Επιστήμης

3-5 μέτρα — και το άκουστικό είναι κρεμασμένο από ένα μικρό καλώδιο, που επιτρέπει να το πλησιάζετε στο αυτί σας ή να το άπομακρύνετε. Ένα μικρό έλασμα παρέχει επίσης την ευχέ-ρεια να το έφαρμόσετε στο κεφάλι σας, έτσι που να το έχετε διαρκώς πλάι στο αυτί σας.

Η μικροσκοπική αυτή συσκευή είναι πομπός και δέκτης μαζί και αυτό την έχειχωρεί από μια συσκευή ραδιοφώνου που είναι μόνο δέκτης.

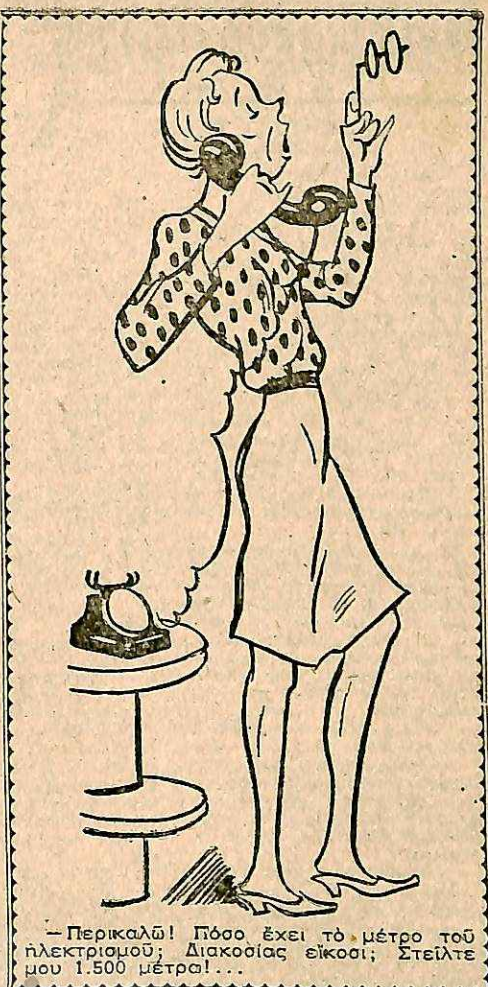
Πως θα γίνη τώρα η έπικοινωνία;

Αν υποθέσουμε ότι χίλιοι άνθρωποι προσπα-θούν την ίδια στιγμή να έπικοινωνήσουν με-ταξύ τους — μέσα στα περιβάλλοντα ενός ώρισιμένου μήκους κύματος — ο αϊθέρας θα γεμίσει από τα μηνύματά τους και θα σχηματιζόταν έτσι ένας άνεκδιμήγιστος κυκλώς, που δεν θα έπέρτερε καμ-μια ουσιαστική έπικοινωνία μεταξύ δυο άνθρō-πων που θα είχαν κάτι να μεταδώσουν ο ένας στον άλλον. Το ίδιο άκριβώς συμβαίνει και στο ραδιοφώνο. Αν, νυβίζοντας το κομπι της συ-σκευής μας, έπιάνουμε στη στιγμή όλες τις έ-πομπές που κυκλοφορούν στην άτμόσφαιρα, στ' αυτιά μας θα έφθασαν μια άπερίγραπτη σαλάτα ήχων, φράσεων, μουσικής, άλλά την όποια δεν θα καταλαβαίναμε τίποτε. Άλλά το ραδιοφώνο μας έχει την ικανότητα να παίρνη έναν ώρισι-μένο δέκτητα τις έκπομπές κανονές άλλου.

Η άποσύνθεσις ή το φιλτράρισμα αυτό είναι το όμοιο θα την κάνει. Η συσκευή σας είναι τόσο απλή, που δεν έχει και δεν μπορεί να έχη κα-μία άλλωστε, το ραδιοηλέφωνο έα ήταν μία τέχαιρα και χωρίς πολλές διαδικασίες έπικονι-ναν ή περισσότερους κεντρικούς σταθμούς, που τις συνδέσεις.

Κάθε πελάτης του ραδιοηλεφώνου έχει έναν αριθμό, όπως και στο άπλο τηλεφώνο. Για να έ-πικοινωνήσετε μαζί του πρέπει να έξερετε αυτόν τον αριθμό, που άνταποκρίνεται σε ώρισιμέν-μικρός κύματος.

Όταν ζητάτε αυτόν τον αριθμό, ο κεντρ-κός σταθμός έκπεμπει το χαρακτηριστικό ση- του στους αϊθέρους. Έτσι, η έπικοινωνία προμη-τοποιείται έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα.

— Περικαλώ! Πόσο έχει το μέτρο του ηλεκτρισμού; Διακοίσις εικοσι; Στείlate μου 1.500 μέτρα!...

'Η δοκιμή

Υπάρχουν λογίων - λογίων κουταλιάρηδες που δίνουν τους έρωταμένους. 'Η μεγαλύτερη είναι να δοκιμάσουν τη φιλενάδα τους για να πεισθούν αν τους είναι πιστή, ή όχι. Κι' αυτό είναι στα καλά καθούμενα. Χωρίς να έχουν κανένα σκεπτικό λόγο ν' ανησυχούν. Λες και τους μπαίνει κάποιος διάλογος μέσα τους. Ένας τέτοιος διάλογος μπαίνει και του φίλου μου του Χριστάκη. Αυτός ο φίλος μου ο Χριστάκης είχε εδώ και πέντε μήνες, τη Λέλα, φιλενάδα του. 'Αξιόλογη γυναίκα, σε όλα της. 'Από μέσα μου έλεγα πάντα πως του έφεπε πολύ, μια τέτοια εύχλια. 'Αλλά οι γυναίκες στραβώνονται καμιά φορά. 'Αν είναι.

Έγώ ήμουν στενός φίλος του Χριστάκη. Μου είχε τυφλή εμπιστοσύνη. Και γι' αυτό πηγαίναμε και οι τρεις παρέα, χωρίς ποτέ να βάλω κακό στο νου του. Ένα βράδυ, λοιπόν, που συνοδεύαμε τη Λέλα ως την πόρτα του σπιτιού της, ύστερ' από το σινεμά, μου λέει ο Χριστάκης:

— Έχεις την ιδέα πως η Λέλα μου είναι πιστή;
— Έτσι πιστεύω. Έχεις αντιληφθεί τίποτα το ύπνο;
— Όχι. 'Αλλά, αν μου είναι πιστή σήμερα, ποιος μπορεί να με βεβαιώσει ότι θα είναι πάντα;

— Φαντάζομαι κανείς.
— Έτσι είναι. Έγώ όμως την άνωτα τόσο, που θα ήθελα να ξέρω ότι μου είναι πιστή για πάντα. 'Οτι έχει μέσα της τη δύναμη ν' αντισταθεί σε κάθε επίθεση που θα της γίνει. Γι' αυτό αποφασίζω να δοκιμάσω. Θυμάμαι, απ' τον καιρό που πήγαμε σχολείο ότι ο δάσκαλος των μαθηματικών μου έλεγε πως, έπειτα από κάθε αριθμητική πράξη, πρέπει να κάνουμε και τη δοκιμή. Την επαλήθευση, όπως μας την έλεγε. Αυτή την επαλήθευση θέλω να κάνω και τώρα, με τη Λέλα.

— Δεν κάθεται στ' αυνά σου, λέω γώ, τί θα ν' ανοίξεις δουλειές χωρίς λόγο;
— Τόχω αποφασίσει. Τάκη. Θά κάνω την επαλήθευσή. Και σ' αυτό θα με βοηθήσει εσύ!
— Έγώ; 'Από πού κι ως πού;

— Είσαι ο καλλίτερος φίλος μου, σούχω τυφλή εμπιστοσύνη, είσαι έξυπνος και θα το κάνεις για μένα. Θά το θεωρήσω σαν την καλλίτερη απόδειξη της φιλίας σου.
— Και τί θα ν' κάνω, δηλαδή;

— Θά ριχτείς της Λέλας. Θά της φλερτάρεις συστηματικά, θά της κάνεις αίσθημα, θά της βοηθήσω 'έρωτα. Έγώ θά σε ενοχλήσω σ' αυτό. Θά σου δώσω μαζή της. Θέλω να είδα αν θά σου αντισταθεί. Τότε θά καταλάω πως μ' αγαπάει αληθινά.
— Κι' εγώ; Τι θέει θάχω στά μάτια της;
— Θά της τ'α ξεσηχάσουμε δ. λα και θά ενοχλήσουμε κι' οι τρεις το εύχρηστο γεγονός. Σ' την αρχή ανήλθακα, γιατί τέτοιες δουλειές μ' άρεσαν να τις αναλαμβάνω, χωρίς έντολη. 'Αλλά έμεινε με τόσο πάθος ο Χριστάκης, ώστε δέχτηκα την πρότασή.

— Αρχίζα τη δουλειά μου από το άλλο βράδυ. Είχαμε πάει κι' οι τρεις στο θέατρο. Κι' όταν τελείωσε, ο Χριστάκης — όπως τάχαμε κανονίσει οι δύο μας — είπε:

— Λέλα θά σε πάη ο Τάκης στο σπίτι άποψε, γιατί εγώ έχω μια επείγουσα δουλειά. Και πήραμε το δρόμο για το σπίτι. 'Επειδή οι δρόμοι ήταν σκοτεινοί, της έδωσα το μπράτσο μου να στηριχθώ. Καθώς πηγαίναμε, βρήκα την ευκαιρία να της πω πολλά πράγματα με σημασία, έτσι σαν περνούσαμε στο κύριο θέμα. Μακάρισα το Χριστάκη, που είχε την τύχη να τον αγαπάει μια τόσο περίφημη κοπέλα, της είπα πως μερικοί που θά μας βλέπανε στο δρόμο θά λέγανε πως είμαστε ζευγαράκι, πρόσθεσε ότι δεν υπάρχει πιο ευτυχισμένος άνθρωπος από το φίλο μου, είπα για τη δική μου μοναξιά και την απογοήτευση μου από τις γυναίκες, και φτάσαμε έξω από το σπίτι της.

— Κρίμα! είπα. Τόσο γρήγορα!

— Μά περπατούμε είκοσι λεπτά!

— Μαζί σας θά περπατούσα μ' ευχαρίστηση είκοσι δισεκατομμύρια λεπτά.

— Μοιδωσε το χέρι της, τόσφια δυνατό και παρατεταμένη και χωρίσαμε. 'Ο Χριστάκης με περίμενε κάπου για να του πλώ νέα.

— Μη βιάζεσαι, του είπα. 'Απόψε έρριξα τον πρώτο σπόρο.

— Σε τί χόμω έπεςε;
— Μάλλον ξερό. Έκανε πως δεν κατάλαβε.

— Νά συνεχίσεις. Φυσικά συνεχίσα. Την άλλη φορά είχαμε δώσει ραντεβού κι' οι τρεις σ' ένα ζαχαροπλαστείο. 'Ο Χριστάκης — όπως είχαμε συμφωνήσει — άργησε ναρθή. Σ' αυτό το μεταξύ της είπα πόσο όμορφος ήταν ο προχθεσινός περπάτος, της σερβίρισσα κοκακεντικά λόγια για το φουρέα της και της πήρα και λοβουλιά. 'Ο Χριστάκης ήρθε με μισή ώρα καθυστέρηση και πολλές συγγνώμες. Πήγαμε σε μία ταβέρνα. 'Επειτα συνοδέψαμε κι' οι τρεις τη Λέλα στο σπίτι, για να μην αποφανή πως γινόταν επίτηδες το πράγμα. Στο καληνύχτιο της έσφαιξα πάλι το χέρι πολύ. 'Επειδή το κρασί της είχε φέρεи λίγο πονοκέφαλο, την πήρα πρωί - πρωί στο τηλεφώνω:

— Πώς είστε, δεσποινίς Λέλα; Πέρασε ο πονοκέφαλος;
— Πέρασε... Δεν ήταν τίποτα!

— Ξερετε, ανησυχούσα όλη τη νύχτα. Μ' αυτά τ'α παληόκρασα που δίνουν τώρα...

— Την τρίτη φορά, την πήγα πάλι μόνος στο σπίτι. Στο δρόμο τ'α ίδια και περισσότερα. Το κορίτσι είχε μπη στο νόημα. Μου άπαντούσε όμως με μισσημένα λόγια. 'Αλλά δεν μούκοιμε τη φορά... Την τέταρτη κι' οι τρεις παρέα. Την πέμπτη οι δύο και τ'α ίδια. Ξίγα-σίγα άρχισα να μ' άρεση αυτή η δουλειά και η Λέλα. Μά άξιζε αυτή η κοπέλλα...

— 'Ο Χριστάκης πάντα με ρωτούσε και πάντα τούλεγα τί νινότανε.

— Περίεργο, μου είπε. Πώς δέ μου είπε τίποτα, ως τώρα;

— Δεν θέλει να μάς κάνει να ψυχρανοδούμε, άπάντησα. Είναι κοπέλλα με χαρακτήρα.

— Σε παρακαλώ να συνεχίσης.

— Καθώς περνούσαν οι μέρες, έγώ συνέχισα, σύμφωνα με την έντολη που είχα πάρει. Κι' ένα βράδυ της μίλησα καθαρά. Αυτό κι' αυτό μου συμβαίνει Λέλα. Σ' αγαπάω!

— 'Α! όχι... όχι... άπάν-

τήσε σαν τρώμαγμένη. Δεν είναι σωστό. 'Ο Χριστάκης είχε φίλος σας! Δεν μπορώ να γίνω έγω αίτια να μαλωσσετε. Δεν σκεπτόσαστε τις συνέπειες;

— Δεν σκέπτομαι τίποτα, Λέλα. Το μόνο που σκέπτομαι είναι σ'α!

— Έκανα να τη φιλήσω, άντιτάθηκε, χωρίσαμε έτσι.

— Έδωσα την άναφορά μου στο Χριστάκη! Αυτά έγινανε Χριστάκη. Μπορείς να είσαι βέβαιος για τη Λέλα.

— Όχι ακόμα, Τάκη. Οι γυναίκες αντιστέκονται στην αρχή, για να σώσουν τα προσχήματα. Σε παρακαλώ να συνεχίσης. Δεν έχω πεισθή ακόμα.

Και συνέχεια ως πού να πεισθή όχι ο Χριστάκης, αλλά η Λέλα. Γιατί ανακάμφα πως την αγαπούσα. Και ήταν κρίμα να χαρμίζεται μ' έναν τέτοιο βλάκα, σαν το φίλο μου. Έκανα πια συστηματική πολιτορκία, για δικό μου λογαριασμό. Τηλεφώνηματα, λουλούδια, γράμματα. Σίγα-σίγα άρχισα να λιώνω ο πάγος. 'Επειτα, της έλενα τόσα όμορφα κι' έξυπνα πράγματα, πού ο Χριστάκης δεν ήταν σε θέση να της τ'α πη. Και δούλεψα και το πιο δυνατό επιχειρημα:

— Στην άγκαψη σου, Λέλα, θυσιάζω μια φίλια δέκα πέντε χρόνων! Δεν με νοιάζει κι' αν με σκοτώσει ακόμα ο Χριστάκης! Φτάνει να μ' αγαπάς.

Και είχα την έμπνευση να στείλω στα μάτια μου και δυο δάκρυα.

— Μά τόσο πολύ μ' αγαπάς, Τάκη;

— Όσο δεν άγάπησε ποτέ άνθρωπος στον κόσμο.

Κι' έλεγα τη μισητή αλήθεια. 'Η Λέλα έπεςε στην άγκαλιά μου. 'Ημουν ευτυχής!

Μ' ένα γράμμα πού έστειλε στο Χριστάκη, του έλεγε με ειλικρίνεια όλη την ιστορία: 'Ανακάλυψε πως δεν τον αγαπούσε κι' άγοπούσε έμένα. 'Αγαπούμαστε κι' οι δύο τρελλά και παρόμοια. 'Η δική της ιστορία ήταν μια παρεήγησι.

— Έφταιγε, βέβαια, κι' εκείνος για ό'α αυτά. 'Αν την άγαπούσε δεν θά την άφηνε τον τελευταίον καιρό, με διάφορες προφάσεις να πηγαίνει στο σπίτι μαζί μου. 'Ηταν θέλημα της μοίρας. Σου έρχομαι να παραγορηθής γρήγορα και τίποτ' άλλο δεν έχω να σου γράψω.

— 'Ηρθε και με βρήκε ένας Χριστάκης έξω φρενών, με το γράμμα στο χέρι.

— Ώστε έτσι, λοιπόν, αϊ;
— Έτσι, Χριστάκη!

— Παληάνθρωπε!

— Το λάθος είχε δικό σου. 'Η Λέλα σου ήταν πιστή. Τί την ήθελες την επαλήθευση;

— Καλά, δεν είχαμε συμφωνήσει ότι...

— Είχαμε συμφωνήσει, αλλά με το λέγε-λέγε, την άγάπησα κι' εγώ!

— Θά της τ'α αποκαλύψω όλα.

— Θά σε περάση για ήλιόιο! Ένώ τώρα σώζεις την αξιοπρέπειά σου, αφού σου ρίχνει την εύθυνη ότι εσύ την έγκατέλειψες.

— Θεέδι!

— Άκουσέ με, Χριστάκη. Την άγαπάς ακόμα τη Λέλα;

— Πάντοτε!

— Λοιπόν, σου προτείνω μια λύση, για να μην είσαι χρεώστης άπέναντί μου: Θά σε παίρνω παρέα και θά σου άναθέσω να ριχτείς της Λέλας, για να είδα κι' εγώ αν μου είναι πιστή! Σου δίνω την ευκαιρία να έπανοδώσης τη ζημιά. Δέχεσαι;

— Έφανα ένα καλαμάρι στο κεφάλι. 'Αλλά η Λέλα μου έμεινε κέρδος. Κι' έχασα βέβαια, το φίλο μου. Όμως, τέτοιους φίλους, πάντα έρχεται μια στιγμή πού τους χάνει κανείς: όταν του συσταίνουν τη φιλενάδα τους.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τα παθήματα της κ. Τρούμαν

Την ημέρα πού όρκίσθηκε ο Πρόεδρος Τρούμαν, η σύζυγός του δήλωσε στους δημοσιογράφους, πού πήγαν να της πάρουν συνέντευξη:

— Έγώ δεν θά κάμω όπως η 'Ελντορ (ή κυρία Ρούζβελτ). Δεν θά επιτρέψω στην πολιτική να διαταράξη την ιδιωτική ζωή και τις συνήθειές μου.

Κι' όμως, δίχως να το θέλη, το άξιωμα του συζύγου της έγινε αίτια να δεχθώ μια βαρεία προσβολή, τη μεγαλύτερη πού έχει γίνει ποτέ στη γυναίκα του Προέδρου των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Πρό όλιγου καιρού, η γυναικεία όργανωση «Θυγατέρες της 'Αμερικανικής 'Επαναστάσεως» — μια απ' τις αυστηρότερες και συντηρητικότερες των 'Ηνωμένων Πολιτειών — άπηγόρευσε στους μαύρους καλλιτέχνες να χρησιμοποιούν για τις παραστάσεις τους το ίδιο κηπιό θέατρο της «Κονατιτούσιον Χάλλ». Συνέβαλε, το άνόητο και στην άνωρη τραγουδιστρία και πιανίστρια Χάζελ Σκόττ, συζύγου του ρεπουμπλικάνου βουλευτού 'Ανταμ Πόουελλ. 'Εκείνη έστειλε τότε μια σφοδρή διαμαρτυρία στην όργανωση. 'Η κυρία Τρούμαν, θέλοντας να δείξη άμεροληψία, κατέκρινε την όργανωση γι' αυτή την ταπεινωτική διάκριση των μαύρων άπ' τους λευκούς. 'Εξ άλλου, όμως δέχθηκε να παρεμβείθ από έτσιοι τοά της ίδιας παρενόχσεως. 'Ο βουλευτής Πόουελλ άγανάκτησε τότε έναντι της πού σε τέτοιο σημείο, ώστε έστειλε στον Πρόεδρο Τρούμαν και στην σύζυγό του μια άνοιχτη έπιστολή διαμαρτυρίας, στην όποία έγραφε:

«'Η κ. Προέδρου, έως τώρα Πρώτη Κυρία των 'Ηνωμένων Πολιτειών, πρέπει να θεωρηται στο εξής η τελευταία κυρία, έφ' όσον έπληνε στο τοά των «Θυγατέρων της 'Αμερικανικής 'Επαναστάσεως».

Λέγατε ότι η κ. Μπέσι Τρούμαν τ'αράχθηκε πολύ απ' αυτό το δυσάρεστο περιστατικό κι' ότι διηλάσισε τις προσπάθειές της για να μείνη στο περιθώριο της δημοσιότητας και ν' αποκλείη κάθε έπιδραση της πολιτικής στην ιδιωτική ζωή της.

Μιά παιδική δημοκρατία

Μιά έκτασις άμυδούς εδδφους, στο Μπάν Σμεν της Παλαιστίνης, έχει χρησιμοποιηθώ για την έγκατάστασι μις ομάδος παιδιών, πού σώθηκαν απ' τους κατ' καιρούς διωγμούς της Πολωνίας. Οι μικροί αυτοί άποικοι την έχουν μεταβάλει σε άληθινό παράδεισο, θαυμάσια δάση από πορτοκαλιές, περριποιημένες και καλοποτισμένες, μωρώνουν τον άέρα. Το ηλεκτρικό έργοστάσιο, τα σχολεία, τα έργαστήρια των τεχνιτών, όλα έχουν γίνει απ' τα ίδια τα παιδιά. 'Η παιδική αυτή δημοκρατία, 'Εχει μια δική της διοίκηση, σαν μικροσκοπικό κράτος. 'Εχει έπισης και ιδιαίτερο δικαστήριο, όπου τα ζητήματα της πειθαρχίας λύονται απ' τα παιδιά. Οι συνειδήσεις του γίνονται κάθε τόσο σε μια αίθουσα του δικαστηρίου. Εισαγγελέες, δικηγόροι, δικαστά, όλοι είναι παιδιά της παιδικής δημοκρατίας. Οι καθηγηται παρακολουθούν απλώς τη δική, ως παρατηρητά ή ως (έπιτιμοί πολιται), αλλά δεν δοκιμάζουν ποτέ να επηρεάσουν την απόφασή.

Το λεπτότερο σύρμα

Για την πλαστική χειρουργική, μπορεί να χρησιμοποιηθώ, εκτός απ' τα άλλα ειδικά μέταλλα, κι' ένα αστάλι άνοξείδωτο, χρωμιονικελούχο, το οποίο έχει πάρει την όνομασία «συρμαλάου». Οι χειρουργοί το μεταχειρίζονται σε σύρματα διαμέτρου έως εκατοστό του χιλιοστομέτρου, δηλαδή λεπτότερα από τριχίς, με τα όποια ράβουν νεύρα, τένοντες, θυροειδείδες αδένες κι' άλλα λεπτά όργανα, καθώς και κομμάτια δερματος κατά τις αισθητικές έγχειρήσεις. Το σύρμα αυτό είναι εύλυγο, ανθεκτικό, δένεται εύκολα κόμποι, δεν σκουριάζει, δεν φθείρεται απ' τα υγρά του σώματος, δεν άπορροφάται απ' τον όργανισμό, δεν φέρνει καμμία άπολύτως άντίδραση και μπορεί να υποβληθώ στην έπιδραση διαθερμίας ή ακτίνων Ραϊνγκεν.

Τι είναι ο έρως;

Απ' όλα τα ανθρώπινα αισθήματα, ο έρως είναι το πιο δυνατό, το πιο τυφλό, το πιο σκληρό, το πιο όμορφο και το πιο τυρανικό.

Είνε η Φλόγα του Θεού σκορπισμένη μέσα σ' όλες τις καρδιές.

Τι είναι ακόμα ο έρως; Είναι ένας αιώνιος πόθος για την εύτυχία, είναι το καθρέφτισμα της ψυχής σε μια άλλη ψυχή, είναι το πιο εύχρηστο έπαισόδιο στο μυθιστόρημα της ζωής μας.

Ο έρως είναι απ' όλα τα μεγάλα αισθήματα εκείνο πού οι γυναίκες δοκιμάζουν κι' εκφράζουν ζωηρότερα.

Ο έρως είναι ολόκληρη η ζωή της γυναίκας. Δέκα πέντε χρόνων διενερείται τον έρωτα. Είκοσι πέντε, τον χαιρείται μ' όλη την τρέλλα της νεότητας. Τρίαντα πέντε χρόνων, θυσιάζει στον έρωτα. Σαραντά χρόνων, η γυναίκα άναζητεί με πάθος τον έρωτα και πνήντα χρόνων ζή διαρκώς με τις γλυκές άναμνήσεις του.

Η γυναίκα, μάς έξηγει ο Σταντάλ, βαθύς γνώστης των μυθικών της, φλογίζεται πιο γρήγορα από τον έρωτα κι' ίσως αγαπάει καλλίτερα από τον άνδρα και περισσότερο καιρό. Ο άνδρας όστόσο δείχνει στον έρωτα περισσότερη τόλη και η γυναίκα περισσότερη δουλιά. Γι' αυτό από ένα φυσικό αίσθημα ντροπής η γυναίκα δεν προκαλεί πρώτη τον άνδρα, μα περιμένει πάντα με κρυφή έπιθυμία τις τρυφερές έπιθέσεις του. Η γυναίκα είναι δίδυνη μπροστά στον έρωτα και δεν μπορεί να σπάση ούτε τους δεσμούς του, ούτε να σβύση τις φλόγες του.

Τι είναι τώρα πιο όμορφο και πιο γλυκό: ν' αγαπάς ή ν' αγαπιέσαι; Όταν αγαπάς κανένας νοιώθει μια παράξενη κι' άνεύρηγη δύναμη στην καρδιά του και στις αισθήσεις του. Μια έρωτευμένη γυναίκα θα προτιμούσε να δώ τον τρυφερό φίλο της να υποφέρει τα πιο φριχτά μαρτύρια, παρά να έρη ότι είναι ευτυχισμένος στην άγκαλιά μιας άλλης γυναίκας.

Κανείς δεν μπορεί να νοιώση τη μαγεία του έρωτος, αν δεν αγαπά ο ίδιος, παρά άφηνη η γυναίκα να τον αγαπά. Χάνει όλα τα θέλητρα της ζωής πού μοιάζει σαν τα κομμένα λουλούδια πού άργά η γρήγορα θα μαραθούν. Μόνο όποιος αγαπά βλέπει τον κόσμο σαν μια γοητευτική φαντασμαγορία, νοιώθει τις μεγαλύτερες χαρές κι' άκούει τις πιο μεθυστικές μελωδίες», λέει στους περιπαθείς στίχους του ένας παλιός 'Ινδός ποιητής.

Καλλιτέρα είναι ν' αγαπάς, παρά ν' αγαπιέσαι δίχως να νοιώσης την καρδιά σου να λιώνει από τον έρωτα.

Καθένας αγαπάει σύμφωνα με την

Για τη γυναίκα και τον έρωτα

— 'Η γυναίκα πού αγαπάει πραγματικά συνειθίζει στα έλαττώματα του φίλου της.

— Γάμος, χωρίς έρωτα είναι πηγή άπελπισίας, αλλά και γάμος χωρίς καθήκοντα είναι πηγή άκαλοσύνης.

— Ο έρως είναι η ποίσις των αισθήσεων. Όταν υπάρχει, είναι αβυσσος κι' όσο περνούν τα χρόνια, τόσο περισσότερο δυναμώνει.

(Μπαλζάκ)

— 'Η ζήλεια διαρκεί περισσότερο από τον έρωτα. Πρώτα παύει ο έρωτικός δεσμός, κι' έπειτα βλέπει κανείς ότι δεν έχει πιά δικαίωμα άπάνω στο πρόσωπο πού αγαπούσε. Κι' έτσι αρχίζει το δράμα της ζήλειας.

(Πρίγκιπ ντε Λιν)

— Οι βασίλισσες και οι γυναίκες νομίζουν ότι τα πάντα είναι δικά τους.

— Μόνο ο τελευταίος έρως της γυναίκας ικανοποιεί τον πρώτο έρωτα του άνδρος.

Ιδιοσυγκρασία του και το φιλετικό του χαρακτήρα. Ο αματωδής άνθρωπος είναι άστατος, επιπόλειος και παιγνιδιάρης στον έρωτα. Ο λυμφοειδής είναι διατακτικός, άναπαύσιμος, χωρίς πρωτοβουλία και χωρίς θέληση.

Ο χολερικός κράσεως είναι όρμητικός, βίσιος και δεσποτικός στον έρωτα.

Ο γάλλος είναι μεταβιβάσιμος, άγαπάει τη γυναίκα για τα όμορφα στοιχεία της, για την κομψότητά της, για τον θαυμασμό πού προκαλεί και για το κόρτε πού της κάνουν.

Ο Άγγλος θεωρεί τη γυναίκα του ως ιδιοκτησία και βρίσκει πολύ φυσικό τον έρωτά της γι' αυτόν.

Ο Ισπανός είναι περιπαθείς, άγαπάει τρελλά τη γυναίκα όσο δεν έχει κατακτήσει ακόμη την καρδιά της. Όταν όμως τη σφίξη στην άγκαλιά του, η έρωτική φλόγα σβύνει μέσα του και την έγκαταλείπει με τη μεγαλύτερη εύκολία και με την πιο άχαρη σκληρότητα.

Ο Ρώσος είναι φλεγματικός, ο έρως του είναι όποτος και λίγο άγριος.

Ο Ιταλός ζή με τον έρωτα και για τον έρωτα. Αγαπάει όλες τις γυναίκες με την ίδια έπιπολαότητα. Γι' αυτό δεν νοιώθει ποτέ τον ένα άληθινό αίσθημα.

Ο Έλληνας, όπως και όλοι οι Άνατολίτες, είναι ο τύραννος του έρωτος.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις γυναίκες. Σε κάθε χώρα του κόσμου οι γυναίκες άγαπάν διαφορετικά.

Οι Γάλλιδες έχουν καπρίτσια και πολύ σπάνια νοιώθουν τον άληθινό έρωτα. Η Άγγλίδα είναι αισθηματική, καλή σύζυγος, στοργική μητέρα, ιδανική σύντροφος πιστή, και άφοσιωμένη.

Οι Ρωσίδες είναι περιπαθείς, όρμητικές και συγκλονίζονται από τον έρωτα.

Οι Όλλανδές είναι πολύ λίγο αισθηματικές, άδιαφορές τις περισσότερες φορές για τον έρωτα και άγνοούν τα μεγάλα πάθη.

Οι Ιταλίδες είναι έρωτικά ήφαιστεια, με διαρκείς εκρήξεις, άπιστες και ζηλιάρες.

Οι Έλληνίδες είναι μεγάλες τεχνίτριες στον έρωτα. Αγαπούν μ' όλη τη φλόγα της καρδιάς τους και μ' όλη τη δύναμη της ψυχής τους. Ξέρουν ν' αγαπούν κι' έμπνεουν τους μεγαλύτερους έρωτες και τα σφοδρότερα πάθη.

Οι Σουηδές είναι ψυχρές στον έρωτα. Ποτέ δεν παρασύρονται με τρέλλα και μεθούσι στην συναρπαστική του περιπέτειας. Ο έρως σ' αυτές είναι πάντα σκλάβος της λογικής τους.

Οι Πολωνίδες είναι ήδυπαθείς και ελλογίζονται εύκολα από τον έρωτα. Μολονότι στο παρουσιαστικό τους είναι ήρεμες και μετρομένες, στην καρδιά τους ο έρως ανάβει μεγάλες φλόγες που πυρπολούν.

Οι Ισπανίδες είναι φλογερές, ζηλιάρες, δεσποτικές. Ο έρως σ' αυτές είναι μια σκληρή και θυελλώδης μάχη.

Οι Αλγυπτίς βλέπουν τον έρωτα σαν θανάσιμο πάθος. Είναι έτοιμες να θυσιάσουν γι' αυτόν, φθάνει να νοιώσουν έρωτα και για μια στιγμή την εύτυχία του.

Οι Περσίδες είναι αξιοθαύμαστα παιγνίδια για τον έρωτα. Κυνηγούν τις πιο παράξενες εκπλήξεις του και λιώνουν από τα έρωτικά χάδια, σαν τη δρόσο στις πρώτες ακτίνες του ήλιου.

Είνε οι γυναίκες του έρωτος.

Τι είναι λοιπόν έρως; Είναι η ψυχή του Σωματός, ο δημογός του κόσμου.

(Από το περίφημο «Βιβλίο της 'Αγάπης» του Άγρι Μπωμόν).

Ο καλλιτέχνης πού ζωγραφίζει χαρακτήρες

Ο Οδύγρος καλλιτέχνης Λαντλάς Σέγκυ ζωγραφίζει πορτραίτα άπολιών που κινηματογράφου, με μια δική του, άλλοκοτη τεχντροπία. Τους δίνει δηλαδή διάφορα παράξενα και άφύσικα χρώματα, για να εκφράσει έτσι τον χαρακτήρα της καθεμιάς! Π. χ. η Γκόρρακ στην της καθεμιάς! Π. χ. η Γκόρρακ στην της καθεμιάς!

Οι Όλυμπιακοί

Εγώ, παιδιά, τουλάχιστον πολύ άναγκατώ πού πήρα την απόφασή το σαράντα όκτώ — άκουσε, μωρέ, άκουσε! — να τους διοργανώσουν τους Όλυμπιακούς.

Με άλλα λόγια δηλαδή λυπάμαι ιδιαίτερας γιατί στους Όλυμπιακούς — τ' άκουσε ξανά, μωρέ, τ' άκουσε! — δεν θά μπορούσε Έλληνας κανείς να λάβη μέρος.

Αν γίνουμε, άς γίνουμε μέσ' το σαράντα έξη γιατί, αν τώρα έχουμε από την πείνα φέξει κι' όλοι παρανοιάζουμε κατάντηνα φρικτά, σκέψου τί χάλια θάχουμε το σαράντα όκτώ!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

— Συγγνώμη, κ. Διευθυντά, δεν θάρω σήμερα στο γραφείο γιατί... έχω μπουγάδα!...

'Αθηναϊκά έπίκαιρα

Στόπ οι μύλοι

Οι μυλεργάτες κήρυξαν κι' εκείνοι άπεργία κι' άνεδοκατεβαίνοντας γραμμή στα 'Υπουργεία κάναμε δηλώσεις σοδαράς και είπαν καταλλήλως πως ή θά πέση ο παράξ ή δεν δουλεύει μύλος.

Τελείωσαν τα ψέμματα, πέρασαν τ' άστεία, οι μύλοι, όπως φαίνεται, θά μπεινε σ' άρησσία και δεν θά μεταβάλλουν σ' άλεύρι το σιτάρι. Οι μυλεργάτες άπεργούν κι' ό... Μυλωνάς χαμ- (πάρι!...

Παλαιστινιακά

Τ' ανήγγειλε το Ρώτερ κι' έγνώσθη πιά εύρέως ότι έσχατως θυμωσε πολύ ο κάθ' 'Εβραίος κι' άγριέμένος στις γωνίες τ' αυτόματό του σπίνει σκορπίζοντας τον πανικό σ' όλη την Παλαιστίνη.

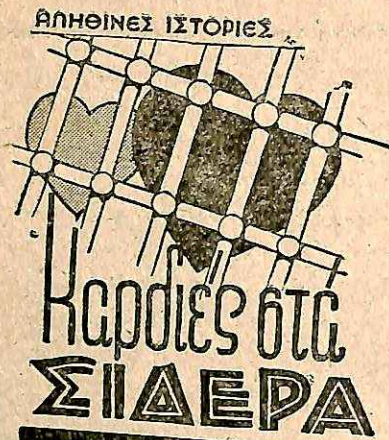
Μ' άγρίεψαν κι' οι 'Αραβες και ή καρδιά τους πάλλει και κάθε μέρα γίνεται μια λυσσαλή πάλη κι' έτσι — δεν το σκεφθήκατε φαντάζομαι ποτέ — στην Παλαιστίνη έγιναν οι πάντες... παλαιστοί!

Ένα κλήρικ

Συμφώνησαν οι 'Έλληνες και οι Τσεχοσλοβάκοι — πού βγήκαν απ' τον πόλεμο κι' οι δυο γεμάτοι (ράκη — κι' αφού δεν έχουν διαφορές ούτε και άντιθέσεις θά ξαναρχίσουν τις παλιές έμπορικές τους σχέσεις.

Το κλήρικ, φίλοι μου, ζυγνά κι' έτσι θά καταφέρνουμε να δίνουμε λίγα καπνά και ζάχαρη να παίρνουμε.

Καπνά έμεις θά στείλουμε. Βρέ, τ' είχαμε τ' χάσαμε και είναι υπερέβαλο κορόδιο πως τους π

Τό τελευταίο του όνειρο

«Η πόρτα άνοιξε. Μέσ' στο πληκτικό γραφείο γλυστρήσαν οι άχτινες των χρυσών καλλιών της. Ο Δημήτρης μισοσηκώθηκε στην καρέκλα του, συγκινημένος:

— Καλμέρα, Βάνα...
Τούδωσα τό χεράκι της, πού ήταν άπαλό σα ρόβινο βελούδο. Τούφιεζε στό χέρι του σάν κάτι πολύτιμο.
— Κάτσε, Βάνα...
«Εκείνη βούλιαξε σέ μιά πέτσινη πολυθρόνα.
— Τι κάνεις, Δημήτρη;...
— Τι να κάνω;... Σε συλλογίζομαι, Βάνα...
— Άλλήθεια;...
Τήν έβλεπε, και την καμάρωνε σιωπλή: τά μάτια της τά βαθυβάλαξα, τη μετίτσα της τη σηκώτη, τά σαρκαβή χείλια της, τό σπαθιστό κορμί της.
— Άκουσε, Δημήτρη... τούπε σοβάρω. Δεν πέρασα σήμερα μονάχα γιά να σε δω, Πέρασα και γιά να σου μιλήσω...
— Νά, μοδ μιλήσης;... Τι να μω της, Βάνα;...
«Η φωνή του έτρεψε ελαφρά. «Εκείνη ούρανος, τών ματιών της:
— Συμβάλει κάτι πολύ σοβαρό... Κάτι, που με κάνει να μιλήσω... Νά παντρευομαι!... Λοιπόν, Δημήτρη, Τι μαχαίριά δυνάτη στην καρδιά του!
— Παντρεύσαι;...
— Δηλαδή, με βάζουμε να παντρευτώ...
— Έγώ, φυσικά, άρνήθηκα μ' ό μπάστις δέ θα υποχωρήσω, γιάτι, δυστυχώς, είνε μεγάλη τύχη...
— Λοιπόν;...
Δέν έχει λοιπόν, θά σου μιλήσω άνοιχτά: Τόσον καιρό, έσύ κι' εγώ παίζουμε ένα σιωπηλό παιχνίδι. Μ' αγαπάς, καί σ' αγαπώ!... Βλέπεις, δέ μιλάω με περιστροφές. Δεν έρω γιάτι, δέ μοι τό είπες ποτέ' εγώ δεν τολμώ να στό πώ, από παιδικιά μου σεμνοτυφία... Σ' έναν κύριο σοβαρό, παντρεμένο, δέ μιλάω ποτέ τά κοριτσάκια γι' αγάπη... Σιωπλή, είνι μιά συμφωνία ανάμεσα μας: Θά ζούσε χωρίς να μιλήσει ποτέ στό ζωή μου, θά ζούσα στό περιθώριο της δικής σου... Καί συνεχίσαι, χωρίς διαμαρτυρία, χωρίς άλλη απαίτηση, τη γοητεία της σιωπής, πού φλυαρεί μόνο με ματιές και με χαμόγελα...
— Βάνα...
Είχε σηκωθεί όρθος, και την κυττούσε άπληστα. Ποτέ δέν είχε φανταστή πως υπορούσε να του μιλήσει έτσι...
— Μά σήμερα, συνεχίσε αυτή, τά ποίησά αλλάξανε: Τό βουδός μας ελμιαστικός, κινδυνεύει να σαραβή απ' σοναλαγής...
Τόν κούταξε στό μάτια τώρα, με τά ματιά φλόγα, και συνέχισε:
— Αν δέ με πάρης άποφασιστικά στην άγκαλιά σου, Δημήτρη, άμέσως, χωρίς άναβολή, χωρίς προλήψεις κι' επιφύλαξεις, πού δέν τόν αγαπάς, πού δέν έχει κανένα δικαίωμα άπάνω μου, πού είνε ξένος, καί θά μείνη ξένος... Παγωμένος, τη ρώτησε:
— Νά σε πάρω άποφασιστικά στην άγκαλιά μου;... Τι έννοεις μ' αυτό, Βάνα;
— Μά πρέπει, λοιπόν, να στό πώ δ-

λα εγώ, να τά τολμήσω όλα εγώ;...
Νά με πάρης στην άγκαλιά σου, θά πη να με πάρης να φύγουμε, μακριά απ' όλους κι' απ' όλα, καί κοντά στον έρωτά μας μόνο...
—Κι' ή Φούλα;...
—Η γυναίκα σου;... Την αγαπάς, λοιπόν;...
—Οχι... «Οχι... Έγώ αγαπάω σένα...

Καθώς βρισκότανε τώρα από πάνω της, έσκυψε και την άγκαλίωσε ζεστά, και τη φίλησε στό στόμα. Τό φίλι τους βάστηξε μιάν αικυιότητα... «Όταν τελείωσε, ο Δημήτρης φαινότανε ξανά-νιωμένος, άποφασιστικός:
—Ναι, Βάνα!... Θά φύγουμε...
Τρυφερή, χαδιάρικα, ζητούσε προστασία στην άγκαλιά του:
—Πότε;...
—Μά, μπορεί σήμερα, αύριο τό πολύ...
Αυτή, σηκώθηκε.
—Φεύγω... τού είπε. «Άρνησα και φοβούμαι μη με μισήσουν, καί με περιόρισουν... Γειά σου, άγαπημένε... Κανόνισε τά όλα, ώμορφα, καί πέμου πού και ποτέ...

Τήν πήγε ως την πόρτα, την ξαναφίλησε, και την άφισε να φύγει. «Υστερα, εκείνος γύρισε στό γραφείο κι' έπιασε τό κεφάλι του μέσ' στό χέρι: Θάφευγε!... Μαζί της... Στήν ευτυχία... Η ζωή ήταν ώμορφη, άφου του χάριζε, τώρα, κοντά στό ήλιοθάλαμα, τση ζωντανή γαρά... Θάφευγε, μ' αυτό τό έξοχο πλάσμα, πού ή' άφινότανε στό μπράτσο του, χωρίς να λογαριάσει ούτε διαφορά ηλικίας, ούτε προλήψεις, ούτε τίποτε...
Χτύπησε τό τηλέφωνο. Τό κουδούνι έξήνησε τό Δημήτρη από τό γοητευτικό του όνειρο. «Ανόρεχτα, πήρε τό ακουστικό:

—Εμπρός...
—Δημήτρη, άκού άγόρι μου... Περνώτας απ' τά Χαντσία, μίν έχάσής να πάρης λίγα φρούτα, γιάτι εδώ, στη γειτονία, δέ βρθηκαν...
Παγωμένος, άπάντησε:
—Καλά, Φούλα...
—Σούχω ύπντό της κατασάραλας... Τό φαί σου... Μήν άργήσης, αγαπημένε μου, γιάτι θά κρούση...
—Οχι... Θάβρω σε λίγο...
Κρέμασε τό ακουστικό, καί στήλασε τά μάτια του, άτονα, σ' ένα άπροσδιόριστο σημείο του τούχου: Κι' ή Φούλα;... Τι θά γινόταν ή Φούλα;... Είκοσι χρόνια τώρα, είχε συνήθει να περιμένει κάθε μεσημέρι, κάθε βράδυ, τόν έρχομό του, σάν χαρά και σάν παρηγοριά... «Όταν ή ήσυχ γυναικούλα, χωρίς περιπέτειες, άνησυχίες, καί ξεσπάσματα, πούχε κολλήσει δίπλα του, στερεά, άναπόσπαστα... Τώρα, πού θάφευγε αυτός από κοντά της, θάνοιγε πληγή στό σημείο της έπαφής τών δυό ψυχών τους...
—Η Φούλα... Πώς να την άφήσει;... «Ενα βράδυ είχε μείνει άργά στό δικαστήριο σέ μιά δική που παρατάθηκε μετά τά μεσάνυχτα, κι' ή Φούλα ξενύχτησε στό μπαλκόνι:
—Και νάπειτα, δέ θά κοιμώμουν... τού είπε, χωρίς διαμαρτυρία. Σ' έχω τόσο συνήθειε κοντά μου...
Και τώρα;... Πώς θά συνήθιζε τό χωρισμό του;... «Όταν πιά καί σέ μιάν ηλικία, πού ή γυναίκα, καί να θέλη, δέν άπόρχει τρόπος ούτε να εξαχθεί τά παλιά, ούτε να δημιουργηθή τίποτα καινούργιο... Θάμει μόνι της, ίσως καί να πέθαινε... Κι' αυτός θά ζούσε. Με τη Βάνα—καί με τούφεις...
«Αποφασιστικά, πήρε ένα κομμάτι χαρτί, κι' έγραψε:
«Οχι, Βάνα... Τό σκέφτηκα πολύ, κι' αλλοίμονο, δέ γίνεται... Όλα μας χωρίζουν. «Ο καίμενος ό έρωτας πού έπιμένει μόνος του να μας ένωση, κινδυνεύει να γίνη δολοφόνος. Ζήσε τη ζωή σου. Σου εύχομαι κάθε καλό—αυτή πού δέ θά ζησά ποτέ... Θά μείνω με τη μοναδική άνάμνηση τών χειλιών μου άπάνω στό δικό σου...
Γειά σου Βάνα Δημήτρη;»

Πάει τ' όνειρο! Τό τελευταίο όνειρο της ζωής του... «Απότομα, έπεσε άπάνω στό γραμμάτι, κι' έκλαψε, σάν παιδί, σάν άντρας πού γονατίζει...
Πόσο έμειν' έτσι;... Τόν ξύπνησε πάλι τό τηλέφωνο:
—Δημήτρη... Τι έγινες, άγόρι μου;...
—Έρχομαι...
—Ελά... Θά κρούση τό φαί... «Ακού, μίν έχάσής τά φρούτα...
Θα τά βυθώ, Φούλα...
Κρέμασε τό ακουστικό, σκούπισε τά μάτια του κι' έβαλε τό γραμμάτι σ' ένα φάκελλο. Θά τώριχνε, πηγαίνοντας γιά τά φρούτα...
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

«Η γλυκόλη προλαμβάνει τό κρουολόγημα

«Η επιτυχία τών πειραμάτων

«Ακολουθώντας τή βασική άρχή ότι είνε προτιμώτερο να προλαμβάνεται μιά άρρώστεια παρά να θεραπεύεται, οι «Αμερικανοί γιατροί άναήτησαν και βρθηκαν ένα άποτελεσματικό μέσον εναντίον του κρουολογήματος, της τόσο ένδοχλητικής και τόσο διαδεδομένης αυτής παθήσεως. Οι στατιστικές είχαν ήδη ανέβασε σέ 300 εκατομμύρια τά κρουολογήματα κρουολογήματος, πού σμειωνόντουσαν κάθε έτος στην «Αμερική. Κι' από κάθε τρεις άρρώστους τών ένόπλων δυνάμεων, ό ένας έπασχε από νόσο τών αναπνευστικών οργάνων. Είχε λοιπόν τεραστιά σημασία ή άνακάλυψις ενός προληπτικού μέσου.

Οι οκετικές παρατηρήσεις άρχισαν απ' τόν καιρό τών σφοδρών αεροπορικών βομβαρδισμών τού Λονδίνου. «Η συμβίσις πολλών ατόμων σέ κακά αεριζόμενα καταφύγια διευκόλυνε τότε τη μετάδοσι των μικροβίων του κρουολογήματος. Γι' αυτό γινόντουσαν φεκασμοί της άτμοσφαιρας τών καταφυγίων με διαλύσεις αντισηπτικών φαρμάκων. Οι Άγγλοι έπισημονες πρόσεξαν τότε ότι τά φάρμακα αυτά άποκτούσαν μεγαλύτερη δύναμη, όταν είχαν διαλυθή σέ νερό, αλλά σ' ένα χημικό υγρό πού λέγεται «προπυλενογλυκόλη», ή απλάς «γλυκόλη».

Οι «Αμερικανοί συνάδελοι τούς εξέτασαν τό λόγο. Κι' ο δόκτωρ Ρόμπερτσόν, τού Πανεπιστημίου τού Σικάγου, άνακάλυψε ότι ή γλυκόλη μόνι της έχει μικροβιοκτόνο δύναμη πολύ μεγαλύτερη απ' τά συνήθια μέσα αντισηπτικά. Μιά σειρά πειραμάτων τού απέδειξε ότι, με λίγους φεκασμούς γλυκόλης, άπολυμαίνεται σέ μερικά λεπτά τελείως ένας χώρος πλημμυρισμένος από μικρόβια: σταφυλοκόκκους, πνευμονοκόκκους ή στρεπτοκόκκους... Κατόπιν έπισηκθηκε μιά πρακτικότερη μέθοδος χρησιμοποίησε αυτής της ουσίας. «Αντί να τήν ψεκάζουν, ως υγρό, τήν έξήτιζαν με ελαφρή θερμότητα. Ένα μέρος άτμών γλυκόλης άκρούσε γιά ν' άπολυμάνη 4.000.000 μέρη άέρος. Τήν ίδια άποτελεσματικότητα απέδειξε ότι είχε ή ουσία αυτή καί εναντίον τού «διπλότου ίου», τών υπερμικροσκοπικών όπλοδ ή κι' άγνώστων ακόμη μικροβίων, πού μεταδίδονται διά τού άέρος και προκαλούν τό κοινό κρουολόγημα.

Ποντικοί πού άνέπνευσαν άέρα μολυσμένο με τέτοιον «ίω» ύπόψαν σέ 10 μέρες από πνευμονία, ενώ άλλοι, υπό τις ίδιες συνθήκες, δέν έπαθαν τίποτε, γιάτι ό άέρας άπελυμάνθη με άτμούς γλυκόλης.

Τά ίδια ίκανοποιητικάτά άποτελέσματα είχαν οι δοκιμές της γλυκόλης σ' ένα παιδικό άναρρωτήριο τού Νιού Τζέρσεϊ. Στους θαλάμους, τούς άπολυμάνους μ' αυτήν, τά παιδιά άπέφυγαν 16 άναπνευστικές παθήσεις, πού σμειώσαν πολλά κρούσματα στους ύπολοίπους θαλάμους.

Επίσης τά πειράματα πού έγιναν σέ στρατώνες, απέδειξαν τήν αξία της γλυκόλης, ως προληπτικού μέσου όχι μόνο γιά τά κρουολογήματα, αλλά και γιά τή σкарлатίνα, τούς όξεις ρευματισμούς και τήν παρωτίτιδα.

Ακόμη καλλίτερο είνε ένα άλλο είδος γλυκόλης: ή «τριάθυλενογλυκόλη». Έχει πεντηκταπλασία δύναμη απ' τήν προηγούμενη. Ένα μέρος αυτής της ουσίας άρκει γιά 200.000.000 μέρη άέρος. Είνε έντελώς άβλαβής σέ ανθρώπους καί ζώα. Δεν έχει δυσάρεστη μυρωδιά ή έρεθιστικές ιδιότητες.

Απέδειξε εξ άλλου ότι ή γλυκόλη χρειάζεται μιά οκετική υγρασία, γιά να φέρη άποτέλεσμα. Με υγρασία 40-60%, έχει τη μεγαλύτερη μικροβιοκτόνο δύναμη, ενώ σέ άπόσφοαιρα έντελώς ξηρή ή έπίδρασις της ελαττώνεται πάρα πολύ. Γι' αυτό έπνοήσαν οσκευές, πού εξατμίζουν συνεχρώνας γλυκόλη και άνάλογη ποσότητα νερού. Άρκει να χρησιμοποιούνται μιά φορά τό μήνα, σέ οπίτια, έργοστάσια, σκολεία, δημόσια κέντρα, κλπ., γιά ν' άπολυμαίνουν έντελώς τήν άτμοσφαιρα. Τό μίγμα αυτό άτμών γλυκόλης και νερού δέν παρουσιάζει κανένα κίνδυνο πυρκαϊάς ή έκρήξεως.

Μιά έξυπνη και πρακτική οσκευή, έφευρεσις τού δόκτορος Ρόμπερτσόν είνε ό «γλυκολοστάτης». Μ' αυτήν, εξατμίζεται γλυκόλη ως ότου φθάση τήν άπαιτούμενη πυκνότητα στόν άέρα. Τότε διακόπτεται αυτόματως ή εξατμισις. Καί ξαναρχίζει ή εξατμισις, πάλι αυτόματως, μόλις ή πυκνότης αυτή ελαττωθή.

Νέωτερες παρατηρήσεις απέδειξαν ότι οι άτμοι της γλυκόλης σκοτώνουν έπίσης τό μικρόβια της ρυματώσεως. Γίνονται λοιπόν έργασίες προς τήν κατεύθυνσι αυτή, πού θά παρουσιάσουν ίσως μεγάλες έκπληξεις.

Σήμερα, ή έθνησιμότης από μικρόβια μεταδιδόμενα με τόν άέρα—χωρίς να λογαριάσμε τη φυματίωση—είνε διπλάσια από όσην προκαλούσαν άλλοι ο τύπος, ή δυσεντερία, κλπ. Όπως όμως έξαφανίσθηκαν σκεδόν οι τελευταίες αυτές άρρώστειες χωρίς στίς πρόσόδους της υγιεινής, έτσι κι' ή χρησιμοποίησις της άπολυμάνσεως με γλυκόλη θά καταπολεμήσ άποτελεσματικά τις πρώτες.

Τά μαρτύρια τών άστέρων

Γιά να δια ήρήσουν τη φόρμα τους

Έχουν γραφή πολλά πράγματα γιά τά μαρτύρια τών άστέρων. Άλλά, παρ' όλ' αυτά, τό κοινό πολλή λίγο μπορεί να φαντασθή πώς ακριβώς στοιχίζει ή δόξα μιάς στάρ, από εκείνες πού θαμιάζουμε καί έπαινοφιομύμε πάντα στην όδόν.

Γιάτι ή δόξα αυτή είνε κάτι πού μιά στάρ πρέπει να τό κατακτήει κάθε μέρα και κάθε στιγμή. Καί, γιά να τό έπιτύχη, είνε άποχρεωμένη να μαρτυρή άδιάκομα, χωρίς να μπορεί να διαμαρτυρηθή ή να ξεκουρασθή έστω και γιά μιά στιγμή.

Άλλωστε, από τη στιγμή πού θά ύπογράψη ένα συμβόλαιο, δέν άνίκει πιά στόν έαυτό της. Τήν εξουσιάζουν άπόλυτα οι δεινότητες τών διαφόρων τιμημάτων τού στανούν, πού ό φοβερότερος άνάμειος σ' όλους είνε ό «έπιθεωρητής της καλλονής».

Τι σημαίνει αυτός ό τίτλος τό άντιληφθήτε σέ λίγο.

«Ο έπιθεωρητής της καλλονής εξέταει κάθε μέρα με τό ψυχρό και έρευνητικό βλέμμα του τις στάρ πού βρίσκονται στη δικαιοδοσία του καί δίνει τις άπαιτούμενες διαταγές.

Η στάρ σκύβει τότε τό κεφάλι καί ύποτάσσεται χωρίς να πη λέξι.

Τό μεγαλύτερο μαρτύριο της είνε ή άποτρίχισις όχι μόνο τών ποδιών καί τών χειρών, αλλά και τού προσώπου από τό ελαφρό χνούδι, πού έχει.

Στό ζήτημα αυτό οι νόμοι πής φωτογενείας είνε άτεγκτοι. «Η έπιθεωρήσις της στάρ πρέπει να είνε λεία σάν μάστιγος. Καί ή παραμικρότερη τριχίτις έπηρεάζει τό φωτογραφικό φακό καί καταστρέφει τήν άρμονία. «Όσο γιά τό χνούδι τού προσώπου, καί τό πιδ άνεπαίσθητο άκμήν ήμικρυγιέ πολύ άσχημες φωτοσκιάσεις, πού μπορεί να κάμουν καί τήν άραιότερη στάρ να φαγή σάν άλπηλό τέρας πάνω στην όδόν.

Τις τρίχες αυτές τις βγάζουν μιά-μιά, έπειτα από μιά άναίσθητική ένεσι, πού τό άποτέλεμά της δέν φαίνεται να είνε αδιόλογο.

Σέ σοβαρότερες περιπτώσεις γίνεται χηρσις της ηλεκτρολύσεως πού, έκτός τού ότι διαρκεί άδελκίτες ώρες, δέν είνε λιγώτερο όδυνηρή.

Ένα συνήθιστάτο φαινόμενο στό πρόσωπο μιάς στάρ είνε ή έμφάνισις μικρών έσθρών κηλίδων καί άλλων στίγματα, πού όφειλονται όλα στην έξαιρετική λεπτότητα της έπιδερμίδος της, πού τήν έπιτυγχάνει με διάφορα τεχνικά μέσα, γιά να διατηρήση τήν φωτογενεία της. Ένα λεπτό άεράκι, λίγη περιεσπώμενη υγρασία στό δώματις της, μιά ελαχίστη κούρασις, γεμίζουν τό πρόσωπό της με κοκκινίλες ή μαυριδές στίγματα, πράγμα πού δέν συμβαίνει σέ καμμία άλλη γυναίκα.

Πώς θά βγούν αυτά τά στίγματα; «Η στάρ πρέπει σέ λίγο να συνεχίση τό γύρισμα της ταινίας της.

Στό διαμέρισμα τών ύπεριώδων άκτίων! διατάσσεται ό έπιθεωρητής της καλλονής.

«Η «κούρα» διαρκεί πολύ λίγο. Άλλά ή στάρ βγαίνει άλβινο πλάσμα από εκεί μέσα καί θά χρειασθή να μείνη ακίνητη μιά ή δυό ώρες γιά να συνέλθη.

Καί τό χειρότερο είνε ό,τι, μερικές ημέρες άργότερα, θά πρέπει να περάση ό-

στούντιο. ή συγκέντρωσις τών ισχυρών προβολέων πάνω της έρεθίζει τήν έπιδερμίδα της καί γίνεται άφορημ ή έμφανισθών διάφορα στίγματα. Στό ύπαιθρο πάλι είνε έκτεθειμένη στόν ήλιο, στόν άέρα καί στη σκόνι, πού όποτε τείλουν τούς τρεις κυριώτερους έχθρούς της καί θά κάμουν τό άλλο πρωί τόν έπιθεωρητή της καλλονής να κατασφαισθή καί να παραγγείλη νέα βασανιστήρια.

Καί τό βράδυ; Θά φαντάζεσθε, ίσως, ότι ή στάρ θά πέση ήσυχη στό κρεβάτι της γιά να κοιμηθή. Κάνετε λάθος, όμως!

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

«Αφού πάρη τό λουτρό της καί ξεμυκνισμένη, είνε ύποχρεωμένη να έφαρμάκω στο πρόσωπό της μιά λαστιχένια ταινία, πλάτους 4-5 εκατοστών, πού χρησιμεύει, γιά να συγκρατή τούς μύς τού προσώπου καί τού σαγονίου καί να μη τούς σφήνη να χαλαρώνονται κατά τόν ύπνο. Μ' αυτή τήν ταινία θά κοιμηθή καί δέν θά τήν βγάλη παρά μόνον τό άλλο πρωί, όταν θά σηκωθή γιά να πάη στό στανούν, όπου τήν περιμένουν... οι ίεροεξεταστές της.

Κινηματογραφικά νέα

«Η Χέντα Χόππερ, καινούργιο άπόκτημα τού Χόλλυγουντ, εμφανίσθηκε στην πρεμιέρα της «Όπερας της Νέας Υόρκης» μ' ένα θαυμάσιο γούνο παλτό από «τοινοταίλλα», μοναδικό στο είδος του. Μετά τό τελευταίο της διαζύγιο, ή Χέντα δήλωσε ότι δέν σκοπεύει να ξαναπαντρευτή. Κι' εξήγησε τό λόγο, κάπως αινιγματικά:

—Εκείνοι πού τούς άρέσω, είνε πολύ νέοι. Έκείνοι πού θά ήθελα να τούς άρέσω, είνε πολύ γέροι.

«Ο Τσάρλυ Τσάπλιν, πού είνε τώρα 56 έτών, περιμένει να γίνη πατέρας γιά τέταρτη φορά, απ' τήν τετάρτη σύζυγό του «Όνα, ή οποία είνε μόλις 20 έτών. «Όσο γιά τό παιδί της πρώην φίλης του Τζόαν Μπέρρυ, γιά τό όποιο είνι μιά ολόκληρη πολύκροτη δική, ο Τσάπλιν εξακολουθεί να μη τό άναγνωρίζει ως δικό του.

«Τυρίσθηκε στην «Αμερική μιά παραλλαγή της περιήγησης «Κάρμεν», της όπερας τού Μπιζέ, στην οποία ή ηρώς δέν είνε «Ισπανίδα αλλά... άραπίνια! Έπίσης νέγροι είνε καί τά άλλα πρόσωπα τού έργου, κι' ή ύπόθεσις εξελίσσεται, όχι στη Σεβίλλη, αλλά στό Χάρλεμ, στη συνοικία τών μαύρων της Νέας Υόρκης!

«Επειδή ή «Αμερικανική λογοκρισία τού κινηματογράφου δέν έγκρινει τόν τρόπο της άυτοκτονίας μιάς γυναίκας στό φίλι «Μπενδέλλα», με τόν Τζέιν Γκόρφιλντ, ή ταινία αυτή θά έχη δυό τέλη τό ένα γιά τήν «Αμερική καί τό άλλο γιά τό έξωτερικό.

«Στό φίλι «Υπόγειο Παρίσι», ή Γκραί-συ Φιλανς ύποδύεται τόν ρόλο μιάς «Ανγλίδος αντάρτισσας, ή Κωνστανς Μπέννιτ τόν ρόλο μιάς «Αμερικανίδος αντάρτισσας καί ο Ζωρζ Φινγκ, τόν ρόλο ενός Γάλλου αντάρτη.

«Ο γνωστός σκηνοθέτης Ρίτσαρντ Μπουλαδόσκυ ξαναζωντανέψε γιά πέμπτη φορά στόν κινηματογράφο τό περίφημο έργο τού Ουγκώ «Οι «Άθλιοι».

«Ο γνωστός σκηνοθέτης Ρίτσαρντ Μπουλαδόσκυ ξαναζωντανέψε γιά πέμπτη φορά στόν κινηματογράφο τό περίφημο έργο τού Ουγκώ «Οι «Άθλιοι».

«Ο γνωστός σκηνοθέτης Ρίτσαρντ Μπουλαδόσκυ ξαναζωντανέψε γιά πέμπτη φορά στόν κινηματογράφο τό περίφημο έργο τού Ουγκώ «Οι «Άθλιοι».

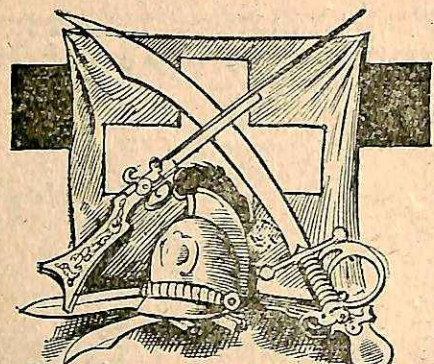
«Ο γνωστός σκηνοθέτης Ρίτσαρντ Μπουλαδόσκυ ξαναζωντανέψε γιά πέμπτη φορά στόν κινηματογράφο τό περίφημο έργο τού Ουγκώ «Οι «Άθλιοι».

«Ο γνωστός σκηνοθέτης Ρίτσαρντ Μπουλαδόσκυ ξαναζωντανέψε γιά πέμπτη φορά στόν κινηματογράφο τό περίφημο έργο τού Ουγκώ «Οι «Άθλιοι».

«Ο γνωστός σκηνοθέτης Ρίτσαρντ Μπουλαδόσκυ ξαναζωντανέψε γιά πέμπτη φορά στόν κινηματογράφο τό περίφημο έργο τού Ουγκώ «Οι «Άθλιοι».

«Ο γνωστός σκηνοθέτης Ρίτσαρντ Μπουλαδόσκυ ξαναζωντανέψε γιά πέμπτη φορά στόν κινηματογράφο τό περίφημο έργο τού Ουγκώ «Οι «Άθλιοι».

«Ο γνωστός σκηνο

ΟΘΩΝΙΚΑ
ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Οι «σταυραετοί» των
ελληνικών δουνών

Όταν ήθελε ο Όθων στην Ελλάδα κι' επί πολλά χρόνια κατόπιν η ληστεία θρυσόταν στην ακμή της. Η Ρουμέλη κι' αυτή η Απικιοβωίτια ήταν στη δύσβατη των ληστών, των «σταυραετών» των βουνών, όπως τους έλεγαν. Ο Ευρωπαϊκός τύπος - πάντοτε άδικος εναντίον της πατρίδας μας - δεν παρέλειπε ευκαιρία να μάς φέλην τον εξάφλημο για την τρομερή αυτή πληγή. Κατηγόρουσαν την Κυβέρνηση ότι άφηνε τους ληστές ελεύθερους να όργιάζουν. Μα η κατηγορία αυτή ήταν άδικη, γιατί ποτέ η λαιμητόμος δεν έδούλεψε στην Ελλάδα τόσο πολύ, όσο στα Οθωνικά χρόνια.

Στο ζήτημα αυτό ο Όθων και η Αμαλία ήταν αυστηροί. Η Αμαλία μάλιστα συνιστούσε στους Εισαγγελείς: «Χτυπάτε τη ληστεία, γιατί είναι η φοβερότερη πληγή της Ελλάδος!». Σχετικό με τη ληστεία είναι και το ακόλουθο επεισόδιο:

Κατά το 1838 ξεκίνησαν απ' την Λειβαδιά και ήρθαν στην Αθήνα δυο αδελφές φτωχές που δεν είχαν άλλο προστάτη παρά έναν αδελφό καταδικασμένο σε θάνατο. Νέος μόλις 23 ετών αυτός είχε ακολουθήσει μια ληστρική συμμορία και είχε διαπράξει διάφορα εγκλήματα. Μα σε μια συμπλοκή με τ' αποπάσματα πούγινε κοντά στο Μεγάλο Πεύκο, ο νεαρός ληστής λαβώθηκε στο πόδι, πιάστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο. Η εκτέλεσή του θα γινόταν εκείνες τις ημέρες. Οι δυο νεαρές Λειβαδίτισσες προσάφησαν να μπουν στο Παλάτι και να παρακαλέσουν την Αμαλία να δώσει χάρη στον αδελφό τους, αλλά δεν το κατώρθωσαν. Μερικοί τότε τις συμβούλεψαν να περιμένουν τον Όθωνα και την Αμαλία στην Τερά Όδο όπου έκαναν συχνά έφιπποι τόν περιπάτο τους. Αυτό κι' έγινε πράγματι κι' όταν οι δυο αδελφές του θανατοποινήτη είδαν την Αμαλία έπεσαν γονατιστές:

— Έλεος!... έλεος!... φώναξαν κλαίγοντας.
— Λυπήσου μας!... Δεν έχουμε άλλον προστάτη. Χάρη για τον αδελφό μας, χάρη!...

Όπως ήταν φυσικό η Αμαλία συγκινήθηκε και είπε κάτι γερμανιστί στον Όθωνα. Ο Όθων κάλεσε τον υπασπιστή του Γενναίο Κολοκοτρώνη και τον διάταξε να συνεννοηθεί με τον υπουργό της Δικαιοσύνης Λέοντα Μελά για την αναστολή της διαταγής.

Αμέσως την άλλη μέρα η Αμαλία ρώτησε τον Όθωνα για την υπόθεση του παιδιού.

— Μου έφερε ο υπουργός τη δικονομία. Ο νεαρός αυτός ληστής είναι ανθρωπινόμορφος, έχει σφάξει δυο χωρικούς, ανθρώπινα αυτά τυλιγμένα στην καπνοκτελεσθή ή απόφαση!... Διάταξε λοιπόν να έλθω. Καί πράγματι, εκτελέσθηκε την άλλη μέρα.

Ένα πολύ περίεργο ληστρικό επεισόδιο της Οθωνικής εποχής αναφέρει στο βιβλίο του ένας Γάλλος περιηγητής. «... Από το γενικό κυνήγι των ληστών, γράφει, λίγοι ληστές κάρθωσαν να ξεφύγουν. Μεταξύ αυτών ήταν και μια φοβερή συμμορία αποτελούμενη από τρεις αδελφούς, που είχε στήσει τα λημέρια της στα άγρια κατασάβραχα του Πάρνασσου.

Τα κεφάλια τους είχαν έπικρυψθη για μεγάλο ποσό.

«Μια μέρα που ο Όθων είχε πάει στους Δελφούς για να θαυμάσει τα εκεί αρχαία μνημεία κάποιος το μεσημέρι τήν χλόη με τα μέλη της Αντιβασιλείας κι' έφωσαν ψητό αρνί, έχοντας για τραπέζι χλωρά κλαδιά πεύκων. Αέφανα παρουσιάστηκε μπροστά τους ένας νέος χωρικός όπλισμένος σαν δασκάτος!

Με φωνή σταθερή είπε στον Όθωνα: — Βασιλέ! Έταξες να δώσης μεγάλη πληρωμή σε κείνον που θα σταθεί άξιος να σου φέρη το κεφάλι μου. Σου το φέρνω, εγώ ο ίδιος. Ός τη στιγμή αυτή πιστεύω ότι θα μπορούσα να βρω στη ζωή του ληστού δουλεία που ν' άξιζη τη δύναμή μου, και τ' αδελφία μου το ίδιο πιστεύω. Μα οι συγγενείς μας μάς συμβούλεψαν να παραδοθούμε ζητώντας έπιείκεια, και τα χήσουμε ψευδα στην κοινωγία. Και τώρα περιμένω την απόφασή σου, άφέντη μου!».

Ο Όθων, ανήλικος τότε ακόμα, ζήτησε τη γνώμη του κόμπος Αρμανοπεργί. Η συνομιλία γίνθηκε σε Γερμανική γλώσσα. Ο Όθων νέος κι' ευαίσθητος είχε συμπάσσει το ληστή με τη ληδεντική κορμοστασιά, μα ο Αρμανοπεργί ήταν όπως ο ψυχρός και αλύγιστος Βασιλιάς, κι' άμέσως έδωσε διαταγή να τον συλλάβουν. Ο ληστής δεν έφερε αντίσταση. Μετά στη φυλακή περίμενε την απόφαση των δικαστικών αρχών η οποία άργούσε. Τέλος άπελπίστηκε, δραπέτευσε και έαναγύρισε στο λημέριο του. Έκει μαζί με τ' αδελφία του άρχισε νέο ανώριτο πόλεμο εναντίον της κοινωγίας. Μια μέρα τους κύκλωσαν τ' αποπάσματα και μετά πεισματώδη αντίσταση, τους σκότωσαν!

Και όμως παρ' όλ' αυτά, παρά τις ενέργειες των αρχών που έξόντωσαν τη ληστεία οι ξένοι χαρακτηρίζαν την Ελλάδα ως «χωρά των ληστών» και την στέλιζαν με τα χειρότερα επίθετα. Κι' αυτοί ακόμα οι προσεβυταί των Δυνάμεων μεταχειρίζονταν δριμυτάτη γλώσσα όταν μιλούσαν για το ζήτημα αυτό με τον Όθωνα. Συνέβη μάλιστα και το ακόλουθο επεισόδιο, σε μια δεξίωση στο Παλάτι:

Είχε προσκληθεί στη δεξίωση αυτή κι' ο Άρχηγός του Γαλλικού στόλου της Μεσογείου ναύαρχος Μερσιέ, ο οποίος είχε ονομάσει άγενέστατα την Ελλάδα «χωρά των ληστών». Η Αμαλία θυώσε πολύ και κατακόκκινη του είπε:

— Κύριε Ναύαρχε, μη λησμονείτε ότι στο Παρίσι ο λησταρχός σας Καρτούς (ο καπετάν Φυσέκης) με το πιστόλι στο χέρι έληστε με τους διαδότες μπροστά στα μάτια του Διευθυντού της Αστυνομίας!

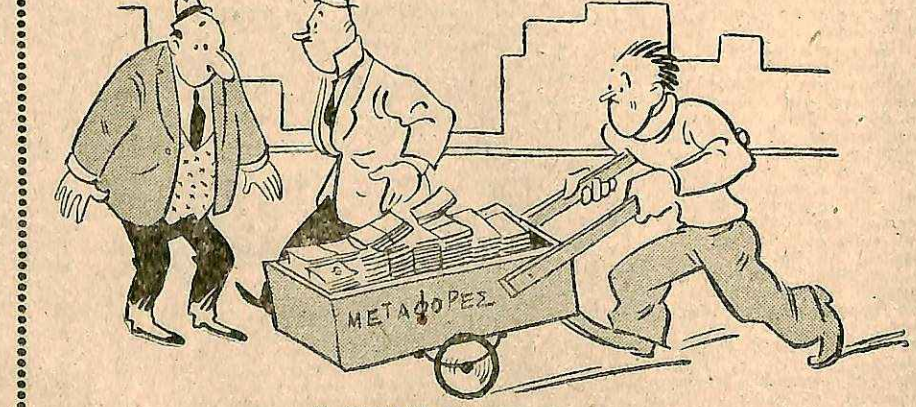
Κι' ο Ναύαρχος άποσβολώθηκε. Ο Άχιλλεύς Παράσχος διερμηνεύοντας την Έλληνική αγανάκτηση έγραψε τότε το ποίημα («Έλλάς και Δύσις»), από το οποίο παραθέτουμε μερικούς στίχους: Γεγρακυία άμαρτωλός, του Τρόπμαν μίτηρ (σηνά!)

Σίωπα πλέον, Βρετανέ, πανίσχυρος κακία. Διά ληστές, ώ Ιταλέ όμυλε σ' όληνα, και μη συρίζεις έχιδα της Δύσεως, Αυστρία. Καθαρισθήτε, κι' έπειτα την γλώσαν σας (κινείτε).

Εταίραι, το όλισθημά της κόρης σεβάσθητε. Ώ ναί! ενώ ες πρόδοον καυχάσθε πρό αίωνων, και Άργους άστυνομικούς άπειρους συντρίψετε, ενώ στρατούς όπλίζετε κατά τών δολοφόνων, όπόσους εις τας πόλεις σας κακούργους άριθμείτε! (μειντε).

Και όμως δούλους έχετε προθύμους εις τούς (νόμους), τούς τηλεγράφους, τόν άτμόν και τούς σιδηρόδρομους! (δρόμους!!)

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

— Μετακομίζεις, Ανόργυρε;
— Όχι, πληρώθηκε και πάω στην αγορά να ψωνίσω!

ΝΤΟΥΚΧΟΜΠΟΡ,
οι «είρηνόφιλοι»

Μια παρασημοφορία

Ο Πρόεδρος Τρούμαν άπένειμε το μεγαλύτερο αμερικανικό στρατιωτικό παράσημο, το (Μεταλλίον της Τιμής) στον Άμερικανό Ντέμοντ Ντος για τις «υπέροχες στρατιωτικές άρετές» του. Κι' όμως ο παρασημοφορήσει άνήκει στην κατηγορία των λίγων έκείνων ανθρώπων, που χορηγοποιούν το δικαίωμα που τους δίνει ο αμερικανικός νόμος να μην πολεμήσουν, εφ' όσον η συνείδησή τους καταδικάζει τον πόλεμο!

Η ημέρα της παρασημοφορήσεως συνέπιπτε περίεργα με την πεντηκοστή επέτειο της έξορίας ενός όλοκληρου λαού τέτοιων «είρηνόφιλων», των Ντουκχομπόρ. Αυτοί οι Ντουκχομπόρ, έγκατεστημένοι άλλοτε στη Νότιο Ρωσία, ονομαζόντουσαν έπίσης και «Νηστευταί», γιατί άντέτασαν την άπεργία πείνης ως όπλον εναντίον κάθε βίας που ζητούσε να έξασκήση εναντίον τους ή τσαρκική κυβερνήσις. Το φθινόπωρο του 1895, έγραψαν στους γυιούς τους, που ύπηρετούσαν τότε στο στρατό, να καταθέσουν τα όπλα τους, γιατί ο Θεός καταδικάζει τον πόλεμο. Ο άρχηγός τους Βερικίν είχε κάμει τη γνωμμία του Τολστόϊ κι' είχε υιοθετήσει μ' ένθουσιασμό τις θεωρίες του για την παθητική αντίσταση στο κακό.

Οι γυιοί των Ντουκχομπόρ υπάκουσαν. Όταν οι άνώτεροι τους τους έκλεισαν στη φυλακή, κήρυξαν άπεργία πείνης. Τους έστειλαν τότε στα όρυχια της Σιβηρίας, όπου πεθάναν κατά εκατοντάδες. Μή βρίσκοντας άλλη λύση για την περίπτωσή τους, ο Τσάρος διάταξε να έξορσθούν απ' τη Ρωσία όλοι οι Ντουκχομπόρ. Τους δέχθηκε τότε ο Καναδάς, κι' ένκατεστάθησαν στις δικτικές έκτάσεις του, σ' ένα χωρό ενός εκατομμυρίου τετραγωνικών χιλιομέτρων. Κατά τη μεταναστεύσή τους, που είχε διαρκέσει 2 όλοκληρα χρόνια, είχαν πεθάνει πολλοί απ' αυτούς. Επέζησαν μόνο 4.000. Σε 20 χρόνια όμως είχαν τετραπλασιασθή, και τώρα πλησιάζουν τις 30.000.

Δεν περιωρίσθηκαν ώστόσο ν' άρνηθούν να ύπηρετήσουν στρατιώτες. Δεν δέχονταν έπίσης να πληρώσουν φόρους, και γενικώς έκπνυταν ένα είδος αναρχίας, που το χαρακτηρίζαν ως έπιπορευή στον πρώτο Χριστιανισμό. Ύψηξαν εέ άλλου οι πρόδρομοί του γυναιμιού! Κάθε τόσο, έκαναν παρελάσεις, όλόγυμνοι, άνδρες και γυναίκες, στους δρόμους του Καναδά! Γι' αυτό απ' το 1930 έως το 1939, η άστυνομία τους είχε κηρύξει τον πόλεμο και τους κυνηγούσε άμειλικτα. Έκείνοι άπαντούσαν στη βία με μια άπόλυτη παθητικότητα. Ο θάνατος του άρχηγού των, γυιού του Βερικίν, στις άρχες του 1939, έβαλε τέλος σ' αυτή την παράξενη «έπαναστάσι». Έπειτα ήλθαν τα πολεμικά γεγονότα, που άπορόφρησαν την προσοχή όλου του κόσμου. Κι' έτσι, για την ώρα, δεν γίνεται πιά λόγος για τους Ντουκχομπόρ.

— Όσο βράζει το τσουκάλι, τόσο ζή και η φίλια.

Πυθαγόρας

Η φίλια είναι μια ψυχή που κατοικεί σε δυο σώματα.

Άριστοτέλης

Η ΓΥΝΑΙΚΑ
του σοφού

Αισθηματικός διάλογος

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΙΛΜΠΕΡ, 35 χρόνων.
ΦΕΡΝΑΝΔΑ, 27 χρόνων, γυναίκα του.
ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

(Πολύ πρωί στο εργαστήριο του Ζιλμπέρ. Παντού γύρω μηχανήματα και σχέδια. Ο Ζιλμπέρ κάθεται μπροστά σ' ένα γραφείο και μελετά διάφορα χαρτιά. Έξωφανα μπαίνει μέσα η Φερνάνδα.)

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Άκόμα είσαι εδώ;
ΖΙΛΜΠΕΡ: Άκόμα...
ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Ξέρεις ότι εγμήρωσε;
ΖΙΛΜΠΕΡ: Καλημέρα λοιπόν, αγαπημένη μου.

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Καλημέρα... Δεν πλάγιασες πάλι καθόλου όλη τη νύχτα. Πρό όληνου άνοιξα έξωφανα τα μάτια μου και είδα το κρεβάτι σου άδειανό... Δεν μπορεί να καταλάβω τι εύχαριστήσι βρίσκεις, βασανίζοντας έτσι τον εαυτό σου.

ΖΙΛΜΠΕΡ: Σου το είπα πολλές φορές, Φερνάνδα. Έλπιζεις... Άραία! Κι' έτσι περνάει ο καιρός με τις έλπίδες μόνο. Γιατί τί κατάρθωσες ως τώρα; Καλλίτερα να ήσουν λιγώτερο φιλόδοξος και να έκανες κάτι πρακτικό.

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Έλπιζεις... Άραία! Κι' έτσι περνάει ο καιρός με τις έλπίδες μόνο. Γιατί τί κατάρθωσες ως τώρα; Καλλίτερα να ήσουν λιγώτερο φιλόδοξος και να έκανες κάτι πρακτικό. Ο μπακάλης της γειτονιάς μας είναι πολύ πλουσιότερος από σένα!

ΖΙΛΜΠΕΡ (προσπαθώντας να κρατήσει την ψυχραιμία του): Φερνάνδα, πήγαινε να κοιμηθείς μερικές ώρες ακόμα. Σηκώθηκες πολύ νωρίς και είσαι νευρική.

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Ευχαριστώ... Δεν νυστάζω καθόλου. Αισθανομαι πολύ καλά τον εαυτό μου. (Προχωρεί προς το γραφείο και καί χτυπάει με τη γροθιά της τα χαρτιά, πάνω απ' τα όποια είναι σκυμμένος ο Ζιλμπέρ). Όλ' αυτά είναι άνοησίες.

ΖΙΛΜΠΕΡ: Και ποῦ το ξέρεις εσύ, Φερνάνδα, πώς είναι άνοησίες; (Η Φερνάνδα γελάει έιρωνικά). Άκουσε, Φερνάνδα... Μοφ φαίνεται ότι έχεις άδικο... Μπορεί να μην κερδίζω όσα κερδίζει ο μπακάλης της γειτονιάς μας, αλλά δεν μάς λείπει τίποτα νομίζω... Και δεν πρέπει να με ερωτεύεσαι για τις έπιστημονικές μου άσχολίες. Άν πετύχω το σκοπό μου — κι' είμαι βέβαιος σκεδόν πώς θα τον πετύχω — δεν θα γίνω μόνο ένδοξος, αλλά και πλούσιος.

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Κι' αν δεν τον πετύχης; ΖΙΛΜΠΕΡ: Θα παρηγορηθώ με την ιδέα ότι προσάθησα όσο μπορούσα. Αυτό που ζητώ να βρω εγώ, είναι κάτι που θα όφελον πολύ τους ανθρώπους. Θεωρητικός; Το έχω βρή κιόλας. Άπομένει μόνο η έφαρμογή της έφευρέσεώς μου. Γι' αυτό πρέπει να εργαστώ ακόμα ένα δυο χρόνια. Κι' η εργασία που έχω να κάνω είναι πολύ κομραστική, πολύ όδυνηρή, μαρόν να σου πώ. Σε όλο αυτό το διάστημα μου χρειάζεται κι' η δική σου βοήθεια και έλπιάρρησις. Πρέπει να έχης όποιοινη, πρέπει να μ' έμψυχώνεις και να μου δείχνεις έμπιστοσύνη. Έχω ανάγκη από την ύπστηρίξή σου. (Η Φερνάνδα σιωπεί). Πές μου λοιπόν, Φερνάνδα, μπορεί να βασισθώ στην ύπστηρίξή σου;

ΦΕΡΝΑΝΔΑ (βράζει ένα καθερφέτακι από την τσέπη του πενιοιούρ της και το δίνει στον Ζιλμπέρ). Κούταξε... Κούταξε πώς κατάντησες με τις άγρυπνίες σου και με τις μελέτες σου... Είσαι κατάφωλιμος, τα μάτια σου είναι κομμένα, τα χείλη σου κίτρινα. Φάνεσαι άσχημος, άρρωστος, γέρος! Καλλίτερα να σκεφθείς να σώσεις πρώτα τον εαυτό σου κι' έμμεσα, παρά τους άλλους!... Δεν μπορώ πιά να περιμένω, τα χρόνια περνούν και μαζί μ' αυτά κι' η ζωή μας!

ΖΙΛΜΠΕΡ: Μόλις δυο χρόνια έχω με πού είμαστε παντρεμένοι, Φερνάνδα.

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Κι' είναι λίγα δυο χρόνια; Και θέλεις να περιμένω δυο χρόνια ακόμα; Μα είναι φοβερό να χάσω ακόμα δυο χρόνια από τη ζωή μου, από τη νεότητά μου! Θέλω να χαρώ, να διασκεδάσω. Ζιλμπέρ! Άκουσε. Θα σου μιλήσω σήμερα καθαρά. Η θα έχω καταλείψει όριστικά τα δεινρά σου και θα προσπαθήσω άμέσως να βρής κάποια πιο θετική εργασία για να κερδίζης πολλά χρήματα, όπως τόσοι άλλ.

λοι γνωστοί μας, οι όποιοι πλουτίζουν χωρίς να καταγίνονται μ' έφευρέσεις, ή σου το όρκίζομαι, Ζιλμπέρ, θα πάω να βρω...

ΖΙΛΜΠΕΡ: Ποιόν;
ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Όποιον μου άρέσει.
ΖΙΛΜΠΕΡ: Άστειεύεσαι βέβαια!
ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Καθόλου. Έχω πιά άπελπισή μαζί σου.

ΖΙΛΜΠΕΡ: Τον έχεις λοιπόν διαλέξει κιόλας τον άντικαταστάτή μου;

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Τι σε νοιάζει;
ΖΙΛΜΠΕΡ: Πές μου τ' όνομά του, αν είσαι πραγματικά είλικρινής. Η φοβόσαι;

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Έ, λοιπόν, θα σου το πώ! Είναι ο Ντεσάλεξ... Μου έπε πώς μ' άγαπάει και είναι πρόθυμος να με παντρευτεί, αν σε χωρίσω!

ΖΙΛΜΠΕΡ: Και φαίνεται πώς εγώ θα σου δώσω έτσι εύκολα το διαζύγιο; Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, Φερνάνδα, πώς σ' άγαπάω;

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Άν μ' άγαπάς πραγματικά θ' άφήσεις τις φαντασιοληδίες σου και θα προσπαθήσεις να κερδίσης πολλά χρήματα.

ΖΙΛΜΠΕΡ: Φερνάνδα, σε ίκετεύω, περίμενε λίγο ακόμα... Θα γίνω κι' εγώ πλούσιος μια μέρα.

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Όχι! Όχι! Άφού έπιπής να μην έγκαταλείψης τις χίμαιρές σου, θα πάω σήμερα, σήμερα κιόλας, να βρω τον Ντεσάλεξ. Και για ν' άποφύγης το σκάνδαλο θ' άναγκασθής να μου δώσης διαζύγιο.

ΖΙΛΜΠΕΡ: Φερνάνδα μου, σε ίκετεύω! Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς σεένα. Και μη νομίζεις πώς μόνο για το καλό της ανθρωπότητας εργάζομαι... Εργάζομαι και για σένα!... Ναι, θέλω να μπορέσω να σκορπίσω μια μέρα στα πόδια σου πλούτη, πολλά πλούτη, για να μπορέσης να ίκανοποιήσης κάθε σου όνειρο...

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Μια μέρα... Μια μέρα... Πότε θάρθω αυτή η μέρα; Ποτέ! Πάντως εγώ θα φύγω άπόψε. Δεν θα με ξαναείδης πιά! Άκούσε;

(Ο Ζιλμπέρ την κυτάζει με άπερίγραπτο πόνο). Ποτέ πιά!...

(Μπαίνει μέσα ένας ύπηρετής μ' ένα όγκώδες γράμμα κι' ένα μπλόκ).

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Κύριε, έφρασαν αυτό το συστημένο γράμμα για σας... Πρέπει να ύπογράψετε έσείς ο ίδιος.

(Ο Ζιλμπέρ ύπογράφει στο μπλόκ και παίρνει το γράμμα. Ο ύπηρετής ξαναπαίρνει το μπλόκ και φύγει). ΖΙΛΜΠΕΡ: Από ποῦ μου στέλλουν τάχα αυτό το γράμμα; (Άνοίγει το γράμμα). Ά είναι από την Έταιρεία, στην όποια άνεκνοίσα προχθές τα σχέδια της έφευρέσεώς μου... Θεέ μου!... Δέχονται να έξαγοράσουν από τώρα την έφευρέσή μου, και μου στέλνουν για προκατάβολή ένα τσέκ, άρκετών εκατομμυρίων φράγκων!

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Σου στέλνουν τσέκ; ΖΙΛΜΠΕΡ: Μάλιστα. Νάτο...

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Ω, καλέ μου Ζιλμπέρ! (τον άγκαλιάζει). Κάλω τα έλεγες! Δεν θα πάνε άδικο οι κόποι σου. Η έφευρέσή σου είναι κάτι θετικό. Θα σου φέρη τη δόξα, τον πλούτο!... Και για να έπιτύγης ακόμα πιο γρήγορα, έτσι όπως μου είπες πρίν, θα σε ύποστηρίξω όσο μπορώ με την άγάπη μου!... ΖΙΛΜΠΕΡ (σπρώχνοντας την έλαφρά): Όχι, όχι, εύχαριστώ. Δεν μου χρειάζεται τίποτε! Πήγαινε στον Ντεσάλεξ σου!

ΦΕΡΝΑΝΔΑ: Ζιλμπέρ!...

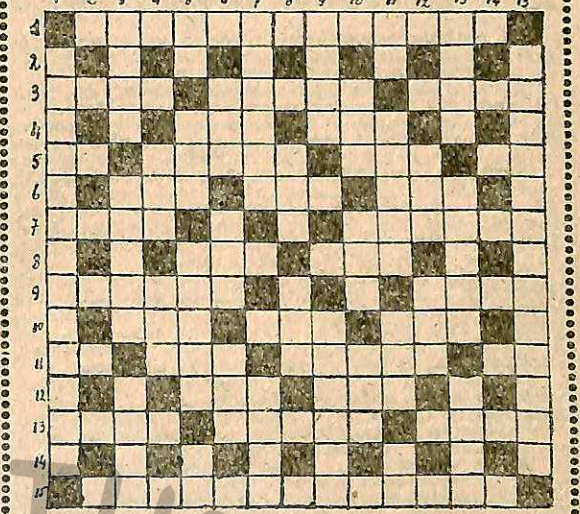
ΖΙΛΜΠΕΡ: Πήγαινε, σου λέω... Είσαι έλεύθερη. Δεν σε κρατώ... Άλλοί μου! Κατάλαβε πόσο μικρή και ταπεινή ψυχή έχεις, Φερνάνδα! Δεν μπορώ να σ' άγαπάω πιά. Κι' όμως... Σε λάτρευα. Κι' έχω την ιδέα ότι θα μου ήσουν άφοιτημένη, μια ίδανική σύντροφος. Νομίζα ότι θα μπορούσες να είσαι κάτι παραπάνω από μια γυναίκα! Πιστεύα πώς θα γίνουσαι η έμπνευστριά μου, η όδηγήτριά μου, η σύνοργός μου σκεδόν... Μα, εσύ δεν είσαι παρά μια όμορφη γυναίκα που δεν λογαριάζει παρά μόνο τα λούσα και τα χρήματα. Είσαι μια κοίλα... Κι' εγώ έχω άνάγκη από μια γυναίκα με ψυχή!... Πήγαινε, πήγαινε όπου θέλεις, σε όποιον θέλεις!... Εγώ θα μείνω εδώ μόνος μου, με την προσάθεια μου, με την άγάπη μου στην έπιστήμη και την ανθρωπότητα, με τις έλπίδες μου και την πίστι μου σε κάτι άνώτερο και άγνό... Σε ό,τι δεν μάρεσες να νοιώσης εσύ... Πήγαινε...

(Η Φερνάνδα φύγει ταπεινωμένη, με σκυμμένο το κεφάλι. Ο Ζιλμπέρ μένει για μερικές στιγμές σκεπτικός, ύστερα σκύβει και πάλι με ήλιο και με πίστι έπάνω στα χαρτιά του).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 50

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

1. Ο μεταβάλλων γνώνως και κατέβυνους.
3. Έντομον — Μεστός, νερός, έντονος — Διάσημος Άμερικανός μονόφθαλμος αεροπόρος ή το ταχυδρομείον σε ένν γλώσσα.
4. Το έν συνθετικό μεγάλο επάθλου ίπποδρομικού. — Νότα μουσικής.
5. Νότα μουσικής. — Ήπιος. — Χρονικόν διάστημα. — Μόρσιν.
6. Άκούγεται στα θέατρα, όταν το έργο είναι καλό. — Χρονικόν έπίρρημα. — Λέξις τίθεμένη πρό των κυρίων όνομάτων στη Σκωτία και στην Ιρλανδία.
7. Φωνάζω κάποιον. — Ιταλός στρατηγός καταλαβών στο 1912 τα Δωδεκάνησα.
8. Πυρός. — Μονάς βάρους.
9. Άλογο με πυρόσανδο τριχίμα. — Γάλλος μυθιοτοιογράφος (ψευδώνυμον, έγραφε τις «Άπογοιτευμένες»).
10. Νότα μουσικής. — Γνωστός Γάλλος ύπουργός της άεραπορίας. — Άγγριν ζών (άρχ.).

11. Νότα μουσικής. — Θεά της αύγης. — Τέμνω. — Γράμμα του γαλλικού αλφαβήτου.
12. Βιβλικόν πρόσωπον. — Το έν συνθετικόν νοτισμερικανικής πρωτεύουσας.
13. Όρος της Θεσσαλίας. — Δίδεται στους ύπαλλλους και στρατιωτικούς. — Έπίσημο καπέλλο.
15. Μέγα δουκάτον της Ευρώπης.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1. Έτοι χαρακτηρίζονται οι διάφορες πρωτότυπες τρέλλες και παραδοσότητες.
3. Το πλιατσικό. — Είδικον πυροβόλο. — Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα.
4. Θαλασσινό ταξίδι (δοτ.). — Το τρέξιμο των άγρών.
5. Άναφορική άντωνυμία. — Πρόθεσις. — Έπεταί έκάστης έγγράφου όπλώσεως. — Γράμμα του γαλλικού αλφαβήτου.
6. Συμπερασματικός σύνδεσμος. — Όλος. — Άκεραία.
7. Πολύτιμον χημικόν στοιχείον. — Η νή της έπαγγελίας.
8. Βασικόν σημείον της άριθμητικής. — Το έν συνθετικόν της άνταπεργίας (ένν).
9. Άδελφός. — Μεγάλη πόλις της Ιταλίας.
10. Ποταμός της Β. Γαλλίας γνωστός από τον πόλεμο. — Μονάς έπιφανείας (ένν). — Πλέον (δομ.).
11. Άμερικανός στρατηγός του χωριστικού πολιογισμού. — Χρησιμοποείται στους μαθηματικούς ύπολογισμούς. — Άρθρον μετά προθέσεως (δομ.). — Το μισό της Άρτας.
12. Ήρος τόπος (κλπ.). — Ρήμα χρησιμοποιούμενον επί των προβλημάτων, δεσμών κλπ.
13. Κατά φωνήν κι' ό... — Δόξα. — Σενική λέξις χρησιμοποιούμενη στα τηλεώνηματα.
15. Μέγας Ρώσος μυθιοτοιογράφος (+1881).

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 49ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) ΜΝΕΙΑ — ΑΛΓΟΣ. 2) ΘΕ — ΟΝ. 3) ΙΣΘΘΕΟΣ — ΟΠΙΣΘΕΝ. 4) ΟΝΤΟΤΗΣ. 5) ΝΟΖΟΣ — ΑΓΙΟΣ. 6) ΣΙΚ — ΠΛΑΝΗ. 10Σ. 7) ΑΝΘΗ — ΛΙΑΝ. 8) ΝΟΜΟΙ. 9) ΑΡΤΙ — ΟΔΕΡ. 10) ΕΠΙ — ΑΚΝΟΣ — ΜΗΝ. 11) ΑΥ. ΚΑΝΕ. 14) ΟΙ — ΑΜ. 15) ΖΕΣΙΣ — ΙΖΗΜΑ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) ΜΕΙΟΝ — ΑΡΙΑΣ. 2) ΟΣ — ΕΥ. 3) ΕΞΟΥΣΙΑ — ΑΠΛΟΤΗΣ. 4) ΟΚΝΗΡΙΑ. 5) ΑΘΕΟΣ — ΞΕΡΟΣ. 6) ΕΟΝ — ΠΗΝΙΑ. 7) ΣΤΥΛ — ΧΑΟΣ. 8) ΑΚΜΟΝ. 9) ΟΤΑΝ — ΟΥΛΗ. 10) ΟΠΗ — ΗΛΙΟΣ — ΟΡΑ. 11) ΑΝΙΣΑ — ΜΙΑΜΙ. 12) ΓΙΑΣΕΜΙ. 13) ΓΥΘΕΙΟΝ — ΡΗ. 14) ΟΣ — ΝΑ. 15) ΣΙΝΗΣ — ΣΩΜΑ.

ΖΑΝ ΛΙΚΑΡ

Ο ΘΑΜΜΕΝΟΣ ΗΘΕΛΩΣ

Δραματικό διήγημα

«Η ζέστη κι' η βαρεία
απόσπασα δεν αφανίζα
πόψε τον Ζόν Ροσάρ να
κλείει μάτι.»

— Ούφ, θα σκάσω! μουρμούρισε κάποια στιγμή.
Λίγο αέρα!... Λίγο αέρα!...

Σπρώχνει απ' το κρεβάτι και πρόβαλε στο ανοιχτό παράθυρο. Ένα αυτοκίνητο περνούσε, την ώρα εκείνη, απ' το δημόσιο δρόμο. Τα φώτα του έπεσαν για μερικά στιγμές μέσα στον αντικρινό κήπο.

«Ο Ροσάρ έπινε μια φωνή έκπληξης. Είχε προλάβει να διακρίνει, στον κήπο αυτό, έναν άνθρωπο σκυμμένο πάνω από ένα λάκκο, έναν άνθρωπο τοποθετούσε ένα μεγάλο κουτί. Κι' είχε αναγνωρίσει τον Γουσταύο Κολλάρ, τον ιδιοκτήτη του αντικρινού σπιτιού.

«Τι διάβολο κάνει εκεί αυτός ο γερο-κατεργάρης;— διαρωτήθηκε. Κρύβει, φαίνεται, το προϊόν κάποιας καινούργιας κλεψιάς του!...»

Πραγματικά, ο Κολλάρ είχε φήμη επιτηδείου, παιμόνιου και τυχερού παλαιογράφου, που έκανε τα «κόλλια» του χωρίς ν' ανακαλύπτεται. Είχε περάσει ήδη μερικά χρόνια στα κάτεργα, γιατί είχε σκοτώσει κάποιον—ένα συντροφό του, καθώς έλεγαν—πάνω στη μοιραία της λείας τους από μια μεγάλη κλοπή. Είχε κληρονομήσει το σπιτάκι εκείνο, όταν βρισκόταν ακόμη στη φυλακή, και τώρα είχε εγκατασταθεί εκεί. Πως έζησε; Κανείς δεν ήξερε ακριβώς... Οι περισσότεροι πίστευαν ότι είχε μαζέψει ένα γερό ποσό απ' τις κλοπές του.

«Ο Ροσάρ έσκαψε κρύβει τώρα δλ' αυτά, και πείσθηκε ότι ο άκριτος εκείνος έκρυβε στον κήπο του διάβολο στις εφημερίδες ότι κάποιος άγνωστος είχε μουρμούρισε, τριβώντας τα χέρια του με χαρά:

— Αυτός είναι ο δράστης! Τρέχω να τον καταγγέλω, για να πάρω την αμοιβή μου... Άλλα... έχω μια καλλίτερη ιδέα! Να πάω να τον βρω και να του πω ότι μοιρασθήκαμε το ποσό σου, αν θέλει να μη μιλήσω! Ναι, ναι, αυτό θα κάνω...»

Αφ' ουδ' ένα περσόν τρεις ημέρες, κι' έπειτα πήγε στο αντικρινό σπιτάκι.

— Πως αποφασίστηκε να μ' επισκεφθείτε; ρώτησε με αφορία ο Κολλάρ, γιατί ο γείτονας του δεν τον είχε χαιρετήσει καν ποτέ.

— Στοιχηματίζω ότι δεν μπορείτε να μαντεύσετε το κομμάτι του κήπου σας, που βλέπει προς το σπίτι μου.

— Μα εγώ δεν σκοπεύω να το πουλήσω, κύριε Ροσάρ!

— Κι' όμως είμαι βέβαιος ότι θ' αλλάξετε γνώμη... Θα σας καλοπληρώσω αλλού.

— Είπατε λοιπόν τόσο γλυκύως;—

— Οχι, αλλά θα γίνω... μ' ένα θαυμάσιο κρυμμένο στο κομμάτι της γης που θέλω να μου πουληθείτε.

— Τρελλαθήκατε;—

— Θάνατι πια η κωμωδία! φώναξε εξερεθισμένος ο Ροσάρ. Σε είδα να κρύβεις στον κήπο σου το κουτί με τα κομμάτια που κλέψατε. Άν δεν μου δώσει τα μισά, θα σε δώσω τώρα γερά και θα τρέξω να φέρω την αστυνομία.

«Ο Κολλάρ είχε γίνει κατάκλημας.

Οι έγκληματίαι πολέμου

Οι επιστολές των από τη Νυρεμβέργη

«Αγαπητή μου Έμμα. Ποτέ δεν ήμουν τόσο καλά. Άδυνατιστα 25 κιλά, αλλά μπορώ μια χαρά να γάσω μερικά ακόμη. Οι μόνοι που δεν συμφωνούν ίσως, είναι οι γυναικογράφοι, οι οποίοι έχουν συνηθίσει να με σχεδιάζουν... μ' ένα διασπάλι!».

Ποιός γράφει με τόσο χιούμορ; Ο Χέρμαν Γκαϊνρίκ, στη γυναίκα του, σε χαρτί με την επικεφαλίδα των φυλακών της Νυρεμβέργης.

Οι 15 Γερμανοί έγκληματίαι πολέμου, που βρίσκονται φυλακισμένοι εκεί, δεν σταματούσαν καθόλου να γράφουν κανονικά στις οικογένειές τους. Τα γράμματά τους δείχνουν μια τερατώδη γαλήνη.

Οι άνθρωποι αυτοί, που αιχμαλωτίστηκαν τον κόσμο, γράφουν ότι... δεν καταλαβαίνουν γιατί κρατούνται, γιατί δικάζονται!...

«Έκφορα τελείως της συνήθειας των ναρκωτικών, κι' όμως είμαι πολύ καλά— συνεχίζει ο Γκαϊνρίκ, στο πρώτο γράμμα που έστειλε στη γυναίκα του. Παραπονήθηκε ότι υπέφερε απ' την καρδιά μου, αλλά οι γιατροί που με εξέτασαν επανειλημμένως, βεβαίωσαν ότι η καρδιά μου λειτουργεί κανονικά...»

«...Επειδή κρινόμαστε τη νύχτα, ο διευθυντής των φυλακών διέταξε ν' αναδοθεί τακτικά το καλοκαίρι. Καθώς βλέπετε, αγαπητή μου Έμμα, δεν υπάρχει κανείς λόγος ν' ανησυχώ για μένα...».

Λιγότερο ευχαριστημένος απ' το Γκαϊνρίκ φαίνεται ο Ρίμπεντροπ. Ακότι γράφει:

«Θάβισα ολόκληρη περιουσία για να κωδικοποιήσω πέντε λεπτά με όποιονδήποτε. Η μοναξιά κι' η σιωπή είναι δύο πράγματα φρικτά. Κάθε 25 δευτερόλεπτα, εμφανίζεται στον καγκελόφρακτο φεγγίτη της πόρτας του κελιού μας το πρόσωπο ενός δεσμολύτρου, που κινείται αμέσως. Βγαίνουμε έξω επί μισή ώρα κάθε μέρα, ανά τέσσερες, μένοντας όμως σε απόσταση πέντε μέτρων ο ένας απ' τον άλλο, χωρίς να μπορούμε να επικοινωνήσουμε μεταξύ μας ούτε με λόγια ούτε με χειρονόμους...».

Τώρα όμως που δικάζονται οι κατηγορούμενοι βρίσκουν συντροφιά με το παραπάνω και μπορούν να μιλήσουν όσο θέλουν.

«Ο φόν Νόρρα περιγράφει σε μια επιστολή του το εσωτερικό του κελιού του. Μιλεί για το μεταλλικό κρεβάτι του, βιδωμένο στον τοίχο, για το άχυρένιο στρώμα του, που το γυρίζει μόνος του κάθε πρωί, όπως όλοι οι φυλακισμένοι. Μια καρέκλα, ένα τραπέζι κι' ένας νιπτήρας συμπληρώνουν την επίπλωση.

«Φορά άκουη τα ρούχα μου— γράφει ο Νόρρα— αλλά δεν μας έχουν αφήσει ζώνη, ούτε γραβάτα, ούτε κορόντα των παπουτσιών. Για να είναι ασφαλείς δι' εμάς αυτοκτονήσουμε, μας παίρνουν κάθε βράδυ και και τα μαγιότσια μας, πράγμα που με στενοχωρεί πολύ. Όλα τα γυναικεία αντικείμενα της φυλακής έχουν αντικατασταθεί από ένα άβυσσο υλικό. Ακόμα και τα ηλεκτρικά σύρματα είναι κρυμμένα...»

«Ωστόσο, παρ' όλες αυτές τις προφυλάξεις, ένας απ' τους φυλακισμένους, ο δόκτωρ Λέου, κατάφερε να κρεμασθεί...»

«Ένας κούρεας έρχεται να μας εγείρει κάθε πρωί— συνεχίζει ο Νόρρα. Τον συνοδεύει ένας όπλισμένος φρουρός, που επιβλέπει όλες τις κινήσεις του, καθώς και τις δικές μας. Είμαι περίφημη στην ύγεια μου, σωματικά και ψυχικά, αν μάλιστα λογαριάσωμε τα 72 χρόνια μου και την έγχειρησι που υπέστην πέρσι. Μόνο που έχω μουδιάσει λίγο, απ' την ακινησία...»

Ο Στράντνερ βεβαιώνει: «Θάρβη, μία μέρα που οι νικητές αυτού του πολέμου θα αναγνωρίσουν ότι είχα δίκιο σ' ό,τι άφορα τους Έβραίους...»

Ο φόν Πάπεν κάνει ένα έλεγχο της συνειδήσεώς του, και γράφει στο τέλος τα εξής:

«Ο,τι έγινε αντίθετο προς τον φυτικό και τον βίο νόμο, άπαιτεί τιμωρία...»

Εννοεί άραγε τις έγκληματικές πράξεις του, για τις οποίες αισθάνεται πραγματικά τύψεις; Η πρόκειται για μια εκδήλωση υποκρισίας, σφοδρά υπολογισμένη κι' αντίταξη της σατανικής διπλωματίας του;

«Η «πίπα της ειρήνης» Ένας γέρος φύλαρχος των Έουβερδερμιν Σιού χάρισε στον Πρόεδρο Τρούμαν μια ωραιότατη μακριά πίπα από σκαλιστό ξύλο. Είναι η συμβολική «πίπα της ειρήνης», την οποία κάποτε, μαζί με τους αντιπροσώπους των αμερικανικών αρχών, ο μεγάλος φύλαρχος «Άγριο Άλκο», όταν αποφάσισε το 1876 να σταματήσει τις σφαγές των λευκών και να υποταχθεί στους νόμους των Ήνωμένων Πολιτειών. Θα έχη άραγε την ευτυχία ο Τρούμαν να την καπνίσει, τριγυρισμένος από τους αντιπροσώπους όλων των χωρών του κόσμου, σε μια απόσπασα σταθερή και μόνιμη ειρήνης;

(Η σκηνή στο κύλλ του μικρού διαμερίσματος της, βράδυ, μόλις έχουν ανάψει τα φώτα. Έκείνη, ως είκοσιόκτω ετών, μελαχροινή, σφιχτοδεμένη, σπαράτη, με μάτι φλογερό. Έχει γυρίσει από τοά, όπου δεν πέρασε καλά κι' έφυγε γρήγορα. Έχει βγάλει το φόρεμά της και τυλίχτηκε στο «πενιούδα» της για να νιώσει τον εαυτό της σε περισσότερο άνετο. Σαπλωμένη στο διδάνι καπνίζει και διαβάζει ένα μυθιστορημάκι ελαφρό για να σκοτώσει την ώρα της. Κάποτε κυττά το κουδούνι της πόρτας. Αφήνει το διάβασμα. Ανακάθεται, σιάζει τα μαλλιά της, δαγκώνει τα χείλη της για να είναι πιο «φρεσκό», έτοιμη για μάχη. Έκείνος μπαίνει με ύφος ευθύμου. Νόστιμος άντρας γειλαντριών ετών, επιβλητικός, με τον άερο του ανθρώπου, που δεν του αρνούνται τίποτα οι γυναίκες).

ΕΚΕΙΝΟΣ (προχωρώντας μέσα): Καλοπέρα! (κάθεται πλάι της, στο διδάνι. Κυττάζοντάς την κατοχυρωμένη, με τα μάτια κάτω). Ούτε σε μια καλοπέρα δεν άπανάξ; ΕΚΕΙΝΗ (τα μάτια κάτω πάντα): Οχι!... Μου είχες υποσχεθεί πως θα ρθεις στο τοά. Είχες επικήρσεις; ΕΚΕΙΝΟΣ (ξερά): Οχι, γραφέιο!... Ξέρεις πολύ καλά, ότι η ζωή μας, εμάς των ανδρών είναι επιποδισμένη. ΕΚΕΙΝΗ: Είχες υποσχεθεί... ΕΚΕΙΝΟΣ: Νόμος πως θα μπορέσω... Άλλα μούτυχε, βλέπεις, έκτακτη δουλειά... Είναι εγκλημα; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνοντας το κεφάλι, τον κυττάζει στο μάτι, σε ξέπνομα): Δεν μ' αγαπάς!... Δε μ' αγαπάς διόλου! ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Όραίο αυτό! Σου αφιερώνω τις ημέρες μου και τις νύχτες μου... προ πάντων τις νύχτες μου... Είμαι μαζί σου θερμότερος κι' από τον ήλιο του Ιουλιού... Και ακούω από σενα διαρκώς αυτές τις αιώνιες λέξεις: Δε μ' αγαπάς!... Τι θα πη αυτό; ΕΚΕΙΝΗ (το ίδιο): Θα πη, ότι μια γυναίκα που αγαπάει δεν βρίσκεται ποτέ στη την αγαπούση άρετά!... Τι αγαπή είναι αυτή, όταν δέ λαχτάρας για το που βρίσκωμαι, τι κάνω, που πάω, τι σκέπτομαι, τι αισθάνομαι, κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή και κάθε στιγμή της στιγμής; ΕΚΕΙΝΟΣ (το ίδιο): Κατάλαβα!... Η κυρία θέλει να τη ζηλεύουν. ΕΚΕΙΝΗ (επιτακτικά): Οχι φίλε μου!... Κάνει λάθος!... Δε θέλω να με ζηλεύουν!... Η ζήλεια είναι καλύτερο αίσθημα... και πολύ ενοχλητικό... Θέλω να μ' αγαπούν, όπως αγαπούν... Να είναι η αγαπή αυτή ένας θραυρός, που να τον επιθεωρούν διαρκώς, μην τύχη και χάσουν ούτε ένα ελάχιστο μούρο!... Ν' αγαπούν... Να λαχταρούν... να αγαπώνουν... Άλλα ού, παιδί μου, είσαι τόσο οίγους!... Μου

Ενας «Χίτλερ» του 1815

Οι «γυμναστικές εταιρείες» του «Πάτερ-Γιάν»

Μετά την ήττα τους, οι Γερμανοί προσπάθησαν να φορτώσουν όλες τις ευθύνες στο Χίτλερ. Κι' έτσι στη Νυρεμβέργη, δικάζονται τώρα μερικοί απ' τους άρχι-ναζίδες, ενώ, αν ήταν δυνατόν, θα πρέπε να δικασθεί ολόκληρος ο γερμανικός λαός. Γιατί ο Χίτλερ δεν ήταν παρά η πεμπτοσύνη του γερμανικού επιθετικού πνεύματος. Κι' ήταν ακόμη η δεύτερα και... βελτιωμένη έκδοση ενός άλλου «Χίτλερ», του περιφημού Γιάν, που κατατρόμαξε την Ευρώπη στα 1815.

«Όπως ο Χίτλερ προήλθε απ' την ήττα του 1918, ο Γιάν δημιουργήθηκε το 1807 μετά τη μάχη της Γένας, στην οποία ο Ναπολέων κατέτρωσε τους Πρώσους.

«Ο άνθρωπος αυτός είχε γεννηθεί στο Λάντ της Πρωσίας. Ήταν ένας χωρικός με μακριά μαλλιά, ένα είδος χαίτης, που άσπρισε σε μια νύχτα, έπειτα απ' την καταστροφή της Γένας. Όπως ο Χίτλερ, παρίστανε κι' αυτός τον προφήτη κι' είχε επανομοιώσει «Πάτερ—Γιάν». Το 1807, συγκέντρωσε μερικούς φίλους του και τους πρότεινε να διδάσκουν στις διαφορές πόλεις μια γυμναστική δικής του εφευρέσεως, ικανή ν' αναπτύξει τη φυσική ενεργητικότητα της φυλής, να τονώσει τα σώματα και

αφιερώσεις, λές, τις νύχτες σου... Λαμπρά!... Άλλα πως έρχομαι!... Σαν τον κοκκύρη, που πνιγνεί στο κτήμα του!... ΕΚΕΙΝΟΣ (εκενυρισμένος): Μα πως πρόπε ναρκωμαι λοιπόν;... Σαν ζητιάνα;... Αφού μου ανήλεις δεν είναι φυσικό ναρκωμαι σαν νοκοκύρη; ΕΚΕΙΝΗ (έντονα): Μα να!... Αυτό είναι!... Έγώ σου ανήλω!... Έσυ όμως

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άφου είμαι εδώ, κοντά σου;... Άφου είσαι κι' εσύ; Τι άλλο θέλεις; ΕΚΕΙΝΗ: Θέλω τα πάντα, όταν δίνω τα πάντα!... Θέλω και την ελαχίστη σκέψη σου... και τον παραμικρό σου στοχασμό!... Όταν σου είπα «ο αγαπώ» αυτή τη λέξη δεν την πήρα από τα σκουπίδια! Την έβγαλα από την καρδιά μου. Έχω δικαίωμα να μ' αγαπούν με τον ίδιο τρόπο. ΕΚΕΙΝΟΣ (εκενυρισμένος): Τι γκρινιάρικη αγαπή είναι αυτή, θεέ μου!... Είμαστε τέσσερες μίνες μαζί, τους τριμήνι με γκρινιάρεις!... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλω αγαπή άγρυπνη!... ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Και η δική μου είναι κοιμημένη;... (Αν αγανάκτησι). Όρστε ανταμωί για την άφορσί μου!... ΕΚΕΙΝΗ: Άν μουλεις μένα να ρθω σ' ένα τοά!... θα τασκιζόμουν!... Όχι δουλειά να είχα... μα ο πατέρας μου να πέθαινε... θ' αφίνα την κηδεία στη μέση!... Άλλα τι να μιλά για κάτι τέτοια μαζί σου!... Δεν τα νοιώθεις!... Και καλά θα είναι να χωρίσουμε, πριν δυστυχίσουμε και οι δύο!... ΕΚΕΙΝΟΣ (σατισμένος): Ά, έτσι!... Ζητάς να κόψουμε;... Κανένα καινούργιο φλερτάκι!... ΕΚΕΙΝΗ (αγανάκτησι): Άνοηδες!... και προστυχίες!... Πόσο λίγο με καταλαβαίνεις!... ΕΚΕΙΝΟΣ (σ' εξέγερση): Μα επί τέλους, τι θέλεις; Με ταλαιπωρείς τόση ώρα μ' αυτό το παλιότο!... Δε με λυπάσαι; (Συγκινημένος). Άν δε σ' αγαπούσα, γιατί θαμουν τώρα κοντά σου; Γιατί θα υπέμενα τη γκρινία σου; Άν δεν ήσουν το πών για μένα;... Η που δε μου άρεσει να μιλάω και να δείχνω τα σιδήματα μου;... Άν θέλεις να κόψουμε... κάμε το!... Είσαι ελεύθερη!... Άλλα μ' μου ρίχνεις την ευθύνη... Σε παρακαλώ!... ΕΚΕΙΝΗ (βλέποντας ένα δάκρυ αδιόρατο, που τρέμει ανάμεσα στα βλεφαρά του): Άνόρι μου!... Κουτό μου αγοράκι!... (αγκαλιάζοντάς το). ΕΚΕΙΝΟΣ (φιλώντας την παρὰφορά): Γιατί μου τα κάνεις αυτά;... ΕΚΕΙΝΗ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

Ενας «Χίτλερ» του 1815

Οι «γυμναστικές εταιρείες» του «Πάτερ-Γιάν»

Μετά την ήττα τους, οι Γερμανοί προσπάθησαν να φορτώσουν όλες τις ευθύνες στο Χίτλερ. Κι' έτσι στη Νυρεμβέργη, δικάζονται τώρα μερικοί απ' τους άρχι-ναζίδες, ενώ, αν ήταν δυνατόν, θα πρέπε να δικασθεί ολόκληρος ο γερμανικός λαός. Γιατί ο Χίτλερ δεν ήταν παρά η πεμπτοσύνη του γερμανικού επιθετικού πνεύματος. Κι' ήταν ακόμη η δεύτερα και... βελτιωμένη έκδοση ενός άλλου «Χίτλερ», του περιφημού Γιάν, που κατατρόμαξε την Ευρώπη στα 1815.

«Όπως ο Χίτλερ προήλθε απ' την ήττα του 1918, ο Γιάν δημιουργήθηκε το 1807 μετά τη μάχη της Γένας, στην οποία ο Ναπολέων κατέτρωσε τους Πρώσους.

«Ο άνθρωπος αυτός είχε γεννηθεί στο Λάντ της Πρωσίας. Ήταν ένας χωρικός με μακριά μαλλιά, ένα είδος χαίτης, που άσπρισε σε μια νύχτα, έπειτα απ' την καταστροφή της Γένας. Όπως ο Χίτλερ, παρίστανε κι' αυτός τον προφήτη κι' είχε επανομοιώσει «Πάτερ—Γιάν». Το 1807, συγκέντρωσε μερικούς φίλους του και τους πρότεινε να διδάσκουν στις διαφορές πόλεις μια γυμναστική δικής του εφευρέσεως, ικανή ν' αναπτύξει τη φυσική ενεργητικότητα της φυλής, να τονώσει τα σώματα και

αφιερώσεις, λές, τις νύχτες σου... Λαμπρά!... Άλλα πως έρχομαι!... Σαν τον κοκκύρη, που πνιγνεί στο κτήμα του!... ΕΚΕΙΝΟΣ (εκενυρισμένος): Μα πως πρόπε ναρκωμαι λοιπόν;... Σαν ζητιάνα;... Αφού μου ανήλεις δεν είναι φυσικό ναρκωμαι σαν νοκοκύρη; ΕΚΕΙΝΗ (έντονα): Μα να!... Αυτό είναι!... Έγώ σου ανήλω!... Έσυ όμως

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άφου είμαι εδώ, κοντά σου;... Άφου είσαι κι' εσύ; Τι άλλο θέλεις; ΕΚΕΙΝΗ: Θέλω τα πάντα, όταν δίνω τα πάντα!... Θέλω και την ελαχίστη σκέψη σου... και τον παραμικρό σου στοχασμό!... Όταν σου είπα «ο αγαπώ» αυτή τη λέξη δεν την πήρα από τα σκουπίδια! Την έβγαλα από την καρδιά μου. Έχω δικαίωμα να μ' αγαπούν με τον ίδιο τρόπο. ΕΚΕΙΝΟΣ (εκενυρισμένος): Τι γκρινιάρικη αγαπή είναι αυτή, θεέ μου!... Είμαστε τέσσερες μίνες μαζί, τους τριμήνι με γκρινιάρεις!... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλω αγαπή άγρυπνη!... ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Και η δική μου είναι κοιμημένη;... (Αν αγανάκτησι). Όρστε ανταμωί για την άφορσί μου!... ΕΚΕΙΝΗ: Άν μουλεις μένα να ρθω σ' ένα τοά!... θα τασκιζόμουν!... Όχι δουλειά να είχα... μα ο πατέρας μου να πέθαινε... θ' αφίνα την κηδεία στη μέση!... Άλλα τι να μιλά για κάτι τέτοια μαζί σου!... Δεν τα νοιώθεις!... Και καλά θα είναι να χωρίσουμε, πριν δυστυχίσουμε και οι δύο!... ΕΚΕΙΝΟΣ (σατισμένος): Ά, έτσι!... Ζητάς να κόψουμε;... Κανένα καινούργιο φλερτάκι!... ΕΚΕΙΝΗ (αγανάκτησι): Άνοηδες!... και προστυχίες!... Πόσο λίγο με καταλαβαίνεις!... ΕΚΕΙΝΟΣ (σ' εξέγερση): Μα επί τέλους, τι θέλεις; Με ταλαιπωρείς τόση ώρα μ' αυτό το παλιότο!... Δε με λυπάσαι; (Συγκινημένος). Άν δε σ' αγαπούσα, γιατί θαμουν τώρα κοντά σου; Γιατί θα υπέμενα τη γκρινία σου; Άν δεν ήσουν το πών για μένα;... Η που δε μου άρεσει να μιλάω και να δείχνω τα σιδήματα μου;... Άν θέλεις να κόψουμε... κάμε το!... Είσαι ελεύθερη!... Άλλα μ' μου ρίχνεις την ευθύνη... Σε παρακαλώ!... ΕΚΕΙΝΗ (βλέποντας ένα δάκρυ αδιόρατο, που τρέμει ανάμεσα στα βλεφαρά του): Άνόρι μου!... Κουτό μου αγοράκι!... (αγκαλιάζοντάς το). ΕΚΕΙΝΟΣ (φιλώντας την παρὰφορά): Γιατί μου τα κάνεις αυτά;... ΕΚΕΙΝΗ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινιάρζε με πάντα! (φιλή ατελείωτο. Αύλια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν κοριτσάκι στην αγκαλιά του): Δεν έρω!... φίλα με και μ' μιλάς! (νέο φιλή διαρκείας). Κάτι με σπρώχνει στο καυσοκάκι... γιατί έπειτα είναι πάντα πιο γλυκό! ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Λατρεία μου! Γκρινι

21ον «Έχω έκτεθ, έχω χάσει την υπό-
ληψή μου! Όσο κι' αν είμαι άθάνα,
θα με θεωρούν όλοι ως έρωμένη του
κ. ντε Ριμπέμον. ... Με ποιά δικαί-
ωμα μ' έφεραν εδώ, χωρίς η ζωή μου...
Δεν έξοφλα όμως από μια παγίδα, για να πέ-
σω σε μια άλλη!... Έκείνοι που μ' έφεραν
στον πύργο, δεν έπωφάλα μόνον κι' αυτό την
περιοχή μου, με άλλο τρόπο: με το να με
έκθεσαν και να μ' αναγκάσουν έτσι να παν-
τρευθώ με τον κομπάρσο!»

Συνγρόνας όμως μια άλλη φωνή μουρού-
σε στο αήθες:

«Μά αυτοί που σε άφησαν και σ' έφεραν
εδώ, άρρωστοι, έτοιμοθάνατοι, σου έωσαν τη
ζωή, με κινδύνου της δικής τους!... Σου έ-
κρυψαν στην αρχή αυτές τις περιπέτειες, γιατί
η συγκίνηση μπορούσε να σε βλάψει. Τώρα
όμως τις ξέρεις!... Αφού ο Κλώντ επέχειρσε
να φτάσει κοντά σου, λίγο έλειψε να πέση θύ-
μα ενός κακούργου, του Κουρτιέρ! Μονομάχη-
σε με τον Μπενεντίκτ, μολονότι δεν ήξερε με
ποιόν είχε να κάνει!... Κι' ο Ζαννέ δεν άντι-
μετώπισε δυο φορές τον Κουρτιέρ!... Κι' ο
Ροτρέ, ο Μερνέελ, δεν κινδύνωσαν τη ζωή
τους!... Τι φρικτό δράμα συνέβη μέσα στο
θεάτρο! Τι διατριβαστικές οι στιγμές που
πέρασε μέσα στη στενότητα, με τις βεβέλες!
Κι' έπειτα η τρομερή νύχτα, που ο Μαρκήσιος
κι' οι σύνεργοι του μπήκαν κρυφά στον πύρ-
γο... Αυτά είνε οι άνθρωποι, τους όποιους
παραινωρίζεις!»

Δυο αντίθετα συναισθήματα πάλευαν μέσα
της.

«Μά τί να γίνει;— συλλογίζόταν. — Πού θα
πάω αν φύγω απ' τον πύργο; Να γυρίσω στο
θείο μου; Ποτέ! Γιατί, αυτή τη φορά, θα εί-
μαι χαμένη! Πού να πάω λοιπόν; Δεν ξέρω
κανένα!»

Την κυρίως μαύρη άπελπισία. Κι' έμεινε ώ-
ρες ολόκληρες σκεπτική, με το κεφάλι ανάμε-
σα στα χέρια της, κλαίνοντας για την έγκα-
τάλειψή της μοναχιά της.

Ο γατοός της είχε επιτρέψει να κατεβεί
στην έσωτερική σκάλη του πύργου. Δεν έπρεπε
να έμειναν έξω, για να μη το μάθω ο Σαμ-
παρνέ. Άν ο Μαρκήσιος κι' οι άλλοι είχαν φύ-
γει, αυτός βρισκόταν πάντα εκεί.
Άλλά η κοπέλλα προτιμούσε να μένη κλει-
σμένη στο δωμάτιό της, κυττάζοντας με με-
τακρινά βουνα, τον ουρανό... Μια μέρα, ο
Ζαννέ της μεταβίβασε μια παράκληση του κυ-
ρίου του: «Ο Κλώντ επιθυμούσε να της μι-
λήση.

— Τον περιμένω! έπλε η νέα.
Τα μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα κι'
η καρδιά της άρχισε να χτυπά γοργά.

Ο Ριμπέμον έμεινε. Ήταν η δεύτερη φο-
ρά, που του επέτρεπε ο γατοός να σηκωθεί.
Την πρώτη ήταν τόσο άδύνατος, ώστε δεν εί-
χε μπορέσει ν' άφιση την πολυθρόνα του. Τα
πόδια του έτρεμαν, τα μάτια του είχαν θαι-
μίσσει.

Η Σελέστ πήγαινε καλύτερα.
Νέοι κυττάζοντας, τόσο παραμυθισμένοι, ώστε
δεν τους τη συγκίνησε του και πρόφερε:

— Ξέρετε, δεσποινίς, ότι δεν βρισκόμαστε
σε κατάσταση κανονική, ώστε να μπορούμε να
χρησιμίσουμε... Πριν με κοινητε, με λογική και ψυ-
θυμίσθητε ότι βρεθήκαμε κι' οι δυο άνακατέ-
μενοι σε γεγονότα μυθιστορηματικά!...

— Μιλήστε, κυρίες! έπλε η Σελέστ, που ένοιω-
θε να ένοιαζανταίνοντο οι ύποψίες της.

— Δυο φορές, δεσποινίς, από την συγκίνησι
του κινδύνου που σας άπειλούσε, βρεθήκατε
προστασία, όπως θα ζήτησατε βοήθεια και
μια ψήφισμα... Στην αρχή δεν σας κα-
τα-
λασά, το όμοιο λόγ... Ζούσα μακριά σας, κα-
τα-
στε νεοφερμένη, ζένη... Συγγνώμη με για-
τί διάστασα και χρειάστηκε να σκεφθώ, για να
καταλάβω ότι κινδύνουε η ζωή σας!... Το
μάντευσα μόνο την ημέρα που σας είδα: να
πρώτετε απ' το παράθυρό σας. Η νοσοκόμος

σας δεν σας βοήθησε τότε. Άντίθετα σας έ-
σπρωξε... Το παρατήρησα άμέσως, αλλά μου
φάνηκε τόσο τρομακτικό, ώστε άργότερα μόν-
ο, πολύ άργότερα, μου έναηλθε η παρατή-
ρησι αυτή στο μυαλό... Ήμουν τότε πληγωμέ-
νος, έτοιμοθάνατος... Η πρώτη που σκέψι η-
ταν να διατάξω τον Ζαννέ να σας σώσει απ'
τους εχθρούς σας... Από τότε, έχασα τις αί-
σθησεις μου. Όταν συνήλθα, έμαθα με χαρά
ότι είχατε σωθί κι' ότι βρισκόσαστε εδώ.

Η Σελέστ άκούγε, με τα μάτια χαμηλω-
μένα.

— Άν είχα συμμετάσχει κι' εγώ στην άπαγω-
γή σας, συνέχισε ο Κλώντ, δεν θα σας έφε-
ραν στον πύργο... Καταλαβαίνω καλά ότι δεν
είνε εδώ η θέσι σας... Εύτυχώς, δεν έρε-
καίσε ότι βρισκόσθε κοντά μου... Πάντως,
εγώ θα σας πηγαίνα κάπου άλλο... Για να
έχαινα βρήκα τώρα το σφάλμα που έγινε, ήλθα
να σας βρω σήμερα, δεσποινίς.

Ένα γλυκό συναισθήμα γέμιζε την ψυχή
της κοπέλλας. Τα τελευταία λόγια του Ριμ-
πέμον έδιωχναν τις ύποψίες της.

— Έχω στο Παρίσι ένα θείο που με άνέβρε-
ψε, έξασκοιούθησε ο κόμης. Είνε ο στρατηγός
Ριμπέμον. Μ' άγαπά πολύ... μολονότι δεν έ-
μεινε πάντα ευχαριστημένος από μένα. Θα κά-
νω ασφαλώς ότι του ζητήσω... Μόλις το έπι-
τρέψουν οι δυνάμεις μου, θα πάω στο Παρί-
σι... Η μάλλον, έπειδή μπορεί ν' άρνησω
ακόμα να είμαι ικανός για τέτοιο μακρινό τα-
ξείδι, θα του γράψω... Θα του πω ότι είμαι
άρρωστος, θα τον παρακαλέσω θερμά νάρθθ
εδώ... Όταν έλθω, θα του διηγηθώ ότι συ-
νέβη και θα του ζητήσω να σας πάρη μαζί
του στο Παρίσι, όπου θα είσθε ασφαλίσμένη
και δεν θα έχετε τους ίδιους φόβους όπως
εδώ...

Η Σελέστ ήταν βαθιά συγκινημένη.
— Δέχομαι, άπάντησε. Σας ευχαριστώ πολύ.
Δεν χρειάζεται, πιστεύω να σας πω ότι δεν
θα έξαχσω ποτέ ότι σας χρωστάω τη ζωή μου.

Ο Κλώντ έκαμε μια χειρονομία διαμαρτυ-
ρίας κι' έπλε σχεδόν ψυχρά:

— Το ίδιο θα έκανε κάθε τίμιος άνθρωπος
στη θέσι μου... Σας παρακαλώ λοιπόν να μη
μ' ευγνωμονείτε καθόλου!

— Έπειτα κατέβη στο δωμάτιό του.

Δεν είχαν ανταλλάξει την παραμικρή έρω-
τική λέξη. Είχαν άποφύγει ακόμα και να κυτ-
ταθούν, σαν να φοβόντουσαν μήπως άφίσουν
να φανί ότι ύπληχε στο βάθος της ψυχής τους.

Το ίδιο βράδυ, ο Κλώντ έγραψε στο στρα-
τηγό:

«Καλέ μου θεέ, Δεν έχω ίσως το δικαίωμα,
ν' άπευθύνωμαι σε σας, αφού σας έχω τόσο
παραμελήσει... Πόσα χρόνια πέρασαν απ' την
τελευταία φορά, που λάβατε ειδήσεις μου; Τό-
σα, ώστε δεν τα μετρώ πιά... Μη θυμώσετε,
θεέ μου, που σας γράφω σήμερα γιατί έχω
την ανάγκη σας. Έμμεσα ελκρινείς στον ο.κο-
γένειά μας... Ήμουν άρρωστος, έφτασα στα
πρόθυρα του θανάτου... Έχω άπολύτην άνάγκη
να σας ιδώ... Θέλετε να κάμετε το τα-
ξείδι ως εδώ, αφού εγώ δεν μπορώ νάρθω στο
Παρίσι!»

Την μεθεπομένη ημέρα, έλαβε την άπάντησι
του στρατηγού:

«Καλά τα καταφέρνεις, κατεργάρη, όταν θέ-
λεις να ζητήσεις μια χαρά!... Τι σου χρειά-
ζεται τώρα; Λεφτά; Θα μπορούσε να το πής

άμέσως, χωρίς να με καταδικάσης σε τόσο
μακρινό σιδηροδρομικό ταξείδι... Τελοσπάν-
των, θαρθώ. Έτοιμάσε μου ένα δωμάτιο».

Πραγματικά, την άλλη μέρα, έφτασε ο θεί-
ος. Ήταν ένας γέρος κοκκαλιάρης και' πανύ-
ψηλος, κοκκινόπροσώπος, με γαλανά μάτια,
μαύρα φρύδια και μουστάκι κομμένο σαν βούρ-
τσα. Χίρος από 20 χρόνια, δεν είχε έναπανη-
τρευθί. Είχε κληρονομήσει τη μεγάλη περιου-
σία της γυναικας του, η οποία, έπειδή δεν εί-
χε παιδιά, θα περνούσε μετά το θάνατό του
στον άνήψιό του Κλώντ.

Καθώς έξηγήσαμε άλλοτε, ο Κλώντ δεν εί-
χε μπορέσει να μείνη μαζί με το στρατηγό από
ν' άκολουθήσει το στρατιωτικό στάδιο. Είχε
προτιμήσει ν' άποτραδηγήθ στον πύργο του
και ν' άψη εκεί, φτωχικά αλλά ελεύθερα,
με τον Ζαννέ και τα σκυλιά του. Από τότε
είχε γεννηθή κάποια ψυχρότης μεταξύ θείου
και άνιψιού, παρ' όλη την άμοιβαία τους συμ-
πάθεια. Ο στρατηγός άγαπούσε τον Κλώντ
σαν παιδί του. Άλλά ο νέος είχε έπιμεινει να
ζήση μακριά του, από λεπτότητα και περηφά-
νεια, για να μη φανί ότι τον τραφούσε ο πλου-
τος κι' η ύστεροβουλία της έξασφαλίσεως της
κληρονομιάς. Δεν μπορούσε όστόσο, να έξη-
γήση αυτούς τους διστανμούς του στο θείο
του, κι' εκείνος πάλι δεν τούς είχε μαντεύσει
ποτέ. Έτσι είχε δημιουργηθή μια παρεξήγησι
μεταξύ τους.

Όταν ο στρατηγός έφτασε με το τραίνο στο
Ρεβέν, βρήκε να τον περιμένει στο σταθμό ο
Ζαννέ.

— Είνε λοιπόν τόσο άρρωστος ο Κλώντ,
ώστε δεν μπορείς νάρθθ ο ίδιος; τον ρώτησε.

— Ω, λίγο έλειψε να τον χάσουμε! άπάν-
τησε ο γέρος.

— Και πώς διάβολο άρρώστησε έτσι βαρυά,
αυτός που είχε πάντα ύγεια σιδερένια;

— Παρ' όλγιο να τον δολοφονήσουν!

— Μπα, μπα... μουρηούσε ο στρατηγός.
Διηγήσου μου αυτή την ιστορία, Ζαννέ...

— Με συγκοιρεί, αλλά πιστεύω ότι είνε
προτιμότερο να σας την διηγηθί ο ίδιος...
Νομίζω άλλωστε ότι γι' αυτό ακριβώς σας
κάλεσε εδώ...

— Καλά! Θα κάνω όποιο... Πές μου
όμως τουλάχιστον, τί κάνει τώρα;

— Ήσυχάστε! Κινδύνουσε πολύ... Είχε
φάει μια σφαίρα στο στήθος... Άλλά τώρα
πιά βρίσκεται στην άνάρρωσι. Σηκώνεται με-
ρικές ώρες απ' το κρεβάτι. Σήμερα μάλιστα
θα σας περιμένει στην πόρτα του πύργου. Εί-
νε η πρώτη του έξοδος!...

— Καμένο παιδί!... Πώς βιάζομαι να φτά-
σω, να τον ιδώ!

Πραγματικά, ο Κλώντ περίμενε το θείο του
στο κατώφλι. Ο στρατηγός τον πρόλαβε, δεν
του άφισε τον καιρό να βγί για να τον προ-
ύπαντηση.

— Διάβολε! Σε τί κατάσταση σε βρίσκω!...
του έπλε τρυφερά. Άδύνατο, γλυμά...

— Μά δεν σας έπλε λοιπόν ο Ζαννέ;...
άπάντησε ο νέος χαμογελώντας.

— Δεν μοι έπλε άπολύτως τίποτε. Θα μου
τά διηγηθί έσύ όλα.

— Άμέσως κι' όλες, θεέ μου... Είμαι στάς
διαταγές σας.

— Πρώτα όμως, βάλε μου να φάω κάτι, γιατί
πεθαίνω της πείνας!... Ένώ θα τρώω, θα
μου διηγηθίσαι συγχρόνως την ιστορία σου.

Σε λίγο, καθόντουσαν στην τραπέζια, ο
έναν άντίκρυ στον άλλον. Ο στρατηγός, πε-
ρίφημος φαγάς, καταβρόχιζε ότι είχε έτοι-
μάσει ο Ζαννέ. Κι' ο Κλώντ διηγιέτο τις δρα-
ματικές περιπέτειες, στις όποιες είχε άνακα-
τευθί. Ο θεός του τον δέκονε επανειλημ-
μένως, μη μπορώντας ν' αποτύχει τις παραέ-
νες λεπτομέρειες της ιστορίας του.

— Μά είσαι στα λογικά σου; τον ρωτούσε
με άφέλεια.

Κι' εκείνος άπάντησε χαμογελώντας:

— Σας βεβαίω ότι δεν είμαι διόλου τρελ-
λός. Έκείνοι που έπαιξαν ένα ρόλο σ' αυτά
τα γεγονότα, μπορούν να σας τα έπιβεβαιώ-
σουν, αν θέλετε.

— Όχι, όχι, ο λόγος σου μου φτάνει!... Τι
κακούργοι!... Άν ήμουν εγώ εδώ!...

Ο στρατηγός άγρίεψε και βλαστήμησε έπα-
νελημμένως, άκούοντας την άφηγησι της μο-
νομαχίας. Έπειτα έμεινε με το στόμα άνοιχτό,
όταν ο Κλώντ άρχισε να του διηγηθί την πά-
λη με το Μαρκήσιο και τους συνενόχους του
στο δωμάτιό της Σελέστ.

— Τι καλό παιδί, αυτός ο Κορεντέν! έπλε
στο τέλος. Θα ήθελα πολύ να το σφίξω το
χέρι!

— Δυστυχώς, δεν βρίσκεται εδώ. Ρίχτηκε ά-
μέσως στο κνήμι του Μαρκήσιου, για να μη
χάση καιρό. Από τότε, δεν έμαθα ειδήσεις
του... Άν όμως είχε χάσει τα ίχνη των κα-
κούργων, αν φοβόταν ότι έαναγύρισαν στα
μέρη μας, θα με είδοιπώσε άμέσως.

— Και τώρα άς μιλήσωμε για άλλο πράγ-
μα. κύριε άνιψέ μου.

— Για άλλο πράγμα;

— Δεν έκφράσθηκα καλά. Ήθελα να πώ:
Άς εξετάσουμε μια άλλη πλευρά της καταστά-
σεως. Έχετε εδώ, κοντά σου, ένα κορίτσι έ-
νο και άγνώστο. Τι σκοπεύεις να το κάμεις;

Δεν πιστεύω να την κρατήσεις περισσότερο στον
πύργο. Δεν επιτρέπεται, για διαφόρους λό-
γους...

— Γι' αυτό σας παρακάλεσα νάρθθτε, θεέ

μου: Για να μου δώσετε μια συμβουλή...

— Άς μπή σ' ένα μοναστήρι...

— Ω, θεέ μου! Αυτή είνε η χειρότερη
λύσις...

— Έχετε δίκιο... Δεν μπορεί όστόσο να
ζήση μόνι, εδώ ή στο Παρίσι. Θα έναπαύε-
ται άμέσως στα νύχια των εχθρών της... Δεν μπο-
ρεί επίσης να γυρίσι στο θείο της, γιατί κιν-
δυνεύει η ζωή της...

Ο στρατηγός έσφίξε το μπρόστιο του άνι-
ψιού του, τον άνάγκασε να τον κυττάξη στα
μάτια και του έπλε:

— Γιατί δεν παντρεύεσαι;

— Μά, θεέ μου... πρόφερε εκείνος με ά-
μνησιν.

— Άς μιλήσωμε παστροικά! Αυτή η κοπέ-
λα, που ήλθε δυο φορές να ζητήση την προσ-
τάσια σου, και που της έαωσε τη ζωή, αυτή
τη κοπέλλα που την πήρε στο σπίτι σαν πα-
ραβάνοντας τους κοινωνικούς τύπους—ώ, δεν
σε κατηγορώ γι' αυτό!—πιστεύω ότι δεν σ'
άγαπά...

Ο Κλώντ άνασκήρτησε, δίστασε και άπάν-
τησε:

— Δεν ξέρω, θεέ μου...

— Πώς... Δεν συνέβη τίποτε μεταξύ σας;...
δεν είπατε τίποτε;... Άλήθεια; η με κοροί-
δεύεις;

— Σας όρκίζομαι ότι σας λέω την αλήθεια!

— Τι περίεργος τύπος που είσαι!... Τελοσ-
πάντων όμως, άφ' ότου βρίσκεται εδώ, κοντά
σου, θα ιδωθήκατε, θα μιλήσετε... Τι είπατε;

— Την είδα μια φορά μόνο... την ημέρα που
σας έγραψα, για να σας παρακαλέσω νάρ-
θθτε...

Ο στρατηγός σηκώθηκε, έκανε μερικά βή-
ματα μέσα στο δωμάτιο κι' έπειτα έπλε εξα-
νικός:

— Σ' άγαπάει, δεν υπάρχει άμφιβολία!...
Έσύ την άγαπάς;

Ο Κλώντ χαμήλωσε τα μάτια του. Μια δυ-
νατή πάλι γινόνταν μέσα στην ψυχή του.

Είχε σκεφθί πάντα ότι ήταν άδύνατο να
παντρευθί με τη Σελέστ, γιατί τους χώριζε η
τεραστιά διαφορά της περιουσίας τους. Ήταν
άναφελο λοιπόν να όμολογήση τον έρωτά του...

Ο στρατηγός τον κυττάξε περίεργα. Και
φώναξε, άνασκήνοντας τους ώμους του:

— Είμαι βέβαιος ότι θα μου πής πώς δεν
ξέρεις αν την άγαπάς!

— Δεν την άγαπάω, άπάντησε ο Κλώντ κου-
νώντας το κεφάλι του.

— Έ! Πώς!... Δεν την άγαπάς;... Μά εί-
νε λοιπόν καινούριος, μονόφθαλμος, άσχημο-
μορρά;...

— Όχι. Είναι πολύ όμορφος, μολονότι κου-
τσάινει έλαφρά.

— Μήπως είνε κακή, ματαιόδοξη, άκαρδη;...

— Είνε το γνωστικότερο κορίτσι που ύπαρ-
χει στον κόσμο, θεέ μου!

— Καλά, θα το κρίνω σε λίγο... Για να
μη την άγαπάς όμως, αφού βρεθήκατε μαζί σε
τέτοιες περιστάσεις, πρέπει να έχη κάποιο κρυ-
φό έλάττωμα, που δεν τολμάς να μου το φα-
νερώσης.

Ο Κλώντ θέλησε μια στιγμή να άπαντηση:

«Ναι! Το έλάττωμα αυτό είνε τα πλούτη
της».

Άλλά συγκρατήθηκε, στη σκέψι ότι ο στρα-
τηγός δεν θα μπορούσε να τον νιώσει και να
συμφωνήση με τη νοοτροπία του. Γύρισε άλ-
λου το κεφάλι του και δήλωσε:

— Δεν ξέρω να έχη έλαττώματα. Δεν την
άγαπάω... αυτό είν' όλο!

— Μου φαίνονται άλόγικα αυτά που μου
λές... Έν πάση περιπτώσει, έαναγύριζω στην
πρώτη μου ερώτησι: Τι σκοπεύεις να κάμεις
αυτήν την κοπέλλα; Αφού δεν τη συμπαθείς
περισσότερο απ' τα σκυλιά σου, γιατί δεν την
στελένεις στο θείο της;

— Ω, μά τί λέτε;... Σκέφθηκα έσας, θεέ
μου...

— Έμμενα: Τι μπορώ να κάνω εγώ;

— Η δεσποινίς Σαμπάρν δεν έχει διόλου
συγγενείς και φίλους. Χρειάζεται κάποιον, που
να της χρησιμεύει ως φίλος και συγγενής.
Φαντάσθηκα λοιπόν... ότι αυτός ο κάποιος...

— Μά έξηγησα λοιπόν, διάβολε! Γλωσσό-
δέτη έπαθε;

— ... ότι αυτός ο κάποιος θα μπορούσατε
να ήσαστε σείς!... να την πάρετε μαζί σας
και να την προσφάτετε από κάθε κίνδυνο...

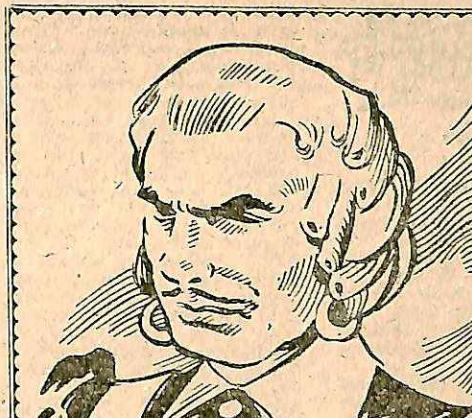
Ο στρατηγός έμεινε άσαστημένος. Δεν περι-
μενε τέτοια πρότασι. Σώπασε για λίγο.

Ο Κλώντ τον κυττάξε προσεκτικά. Έξαφνα
σηκώθηκε και έπλε:

— Άς μη ένακαλώμε λόγιο γι' αυτό το ζή-
τημα... Φαντάσθηκα ότι ήταν απόλυτο αυτό που
θα σας ζήτησα, ότι δεν θα μου λέγατε όχι...
Βλέπω ότι γελάσθηκα... Δεν πειράζει!

— Άλλάς λοιπόν, που να πάρη ο διάβολος!
Δεν είλας καθόλου... δεν έξασλες κουκού-
ται μυαλό!... Άς πλε σκέφθηκες ότι ο γερο-
θέλος σου θα έπαιρνε πρόθυμα στο σπίτι του
αυτή την κοπέλλα: Το έβρισκε άπολύτατο!...
Μά δεν συλλογίσθηκες ότι ζω μόνος, μ' ένα
υπηρετή, σαν γεροντοπαλιόκαρο... Έθελες γ'
άλλωζω τώρα τον τρόπο της ζωής μου, γι' αυ-
τή τη μικρή... για μια κοπέλλα άγνωστη, που
δεν την έχω τίποτε, που είνε βέβαια αξιολόγη-
τη και δυστυχισμένη, αλλά έντελώς έβγη για
μάς!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ ΜΑΥΡΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

Οι περιπέτειες του τυχο- διώκτου Θεοδώρου Κανό

Ο Θεόδωρος Κανό ο τελευταίος κι' ο
πιο μυθιστορηματικός απ' όλους τους εμ-
πόρους των μαύρων σκλάβων, ήταν γυιός
ένος ήρωικού στρατιώτη του Μεγάλου Να-
πολέοντος και' μιας πεντάμορφης Ιταλί-
δος απ' το Μιλάνο.

Σε ηλικία δώδεκα χρόνων, ο πολυθρύ-
λητος αυτός τυχοδιώκτης μπήκε μπήκοντας
σ' ένα καράβι κι' έγκάτελειψε την Ευρώ-
πη, αναζητώντας περιπέτειες στους ώκεα-
νους και στις χρυσόφορες ακτές του Νέου
Κόσμου. Είκοσιπέντε ολόκληρα χρόνια, ο
περίφημος Κανό άρμένιζε σαν τους πα-
λιούς κουρσάρους, τους σκληρόκαρδους
πειρατές του Μεξικού, από την Γουινέα
ως την Άμερική, ως καπετάνιος γοργό-
ταξιδιών και ύποπτων καραβιών, φορτω-
μένων με καθαρό χρυσάφι, με πανάκριβο
φίλντιο και με μαύρους σκλάβους. Ναυτι-
λίκος από τα μικρά του χρόνια, φιλόδο-
ξος, παμπήνρος κι' έτοιμος πάντα για το
πιο σκληρό και το πιο φρικτό έγκλη-
μα, πατούσε το λόγο του μόλις καταφε-
ρνε να βρή την ευκαιρία και δεν έσχενο-
υσε ποτέ να εκδικηθί απάνθρωπα και παρα-
δειγματικά τον κάθε του εχθρό.

Ο Θεόδωρος Κανό, λοιπόν πριν πεθάνη
μέσα στην πιο μαύρη δυστυχία ύστερα
από την τυχοδιωκτική και την παραμυθέ-
νια ζωή του, έγραψε το 1854, στη Βαλτι-
μόρη, τα περίφημα «Απομνημονεύματα»
του, που θεωρούνται ως το καλύτερο έν-
χειρίδιο για τους τυχοδιώκτες.

«Από το 1820, γράφει σ' αυτά ο Θεό-
δωρος Κανό, το εμπόριο των σκλάβων είχε
απαγορευθί απ' όλες τις πολιτισμένες χώ-
ρες και μονάχα οι Πορτογάλοι έξακολου-
θούσαν ακόμα να θησαυρίζουν με τέτοια
λαθρεμπόρια. Ήταν όμως τόσο επικερδής
και το εύνοιασαν τόσο οι Άμερικανοί ι-
διοκρίτες φυτείες, ώστε χρειάστηκαν ά-
κόμη τριάντα ολόκληρα χρόνια για να έ-
ξαφανισθί ολότελα από τη Μαύρη Ήπει-
ρο κι' από το Νέο Κόσμο. Οι σκλάβοι τότε
ήταν σπάνιοι και το 1819 οι καλοί μαυροί
γεωργοί πουλιόντουσαν 1100 δολάρια
στα παζάρια των σκλάβων της Νέας Όρ-
λεάνης! Ακόμη και στην Κούβα, στον Πα-
ράδεισο των λαθρεμπόρων, έπερνούσαν
τά 350 δολάρια. Στις ακτές της Γουί-
νέας όστόσο μπορούσε να τους αγοράση
κάποιος αντί ολίγων πηχών βαυδακερού
υφάσματος, ενός μικρού βαρελιού μπα-
ρούτι ή ενός μικρού βαρελιού με ρούμι.

Γι' αυτό λοιπόν, ύστερα από την πτώσι
του Ναπολέοντος, πολλοί στρατιώτες του
απ' όλες τις χώρες της Ευρώπης συνήθι-
ζόσαν να κινδύνουν και στις περιπέ-
τειες, ρίχτηκαν άλλοι στον πόλεμο που
είχαν άπώσι τα κράτη της Νοτίου Άμε-
ρικής κατά της Ισπανίας κι' άλλοι στις
πειρατικές και στο εμπόριο των σκλάβων,
αδελφώνοντας τ' ανθρωπίνα φορτία των κα-
ραβιών τους στα παζάρια των Άντιλ-
λάων, του Μεξικού και της Νέας Όρλεάνης.

«Ο Ντά Σούτς— γράφει ο Κανό— συγ-
κέντρωσε χωρίς στο εμπόριο των σκλα-
βών, μια μυθώδη περιουσία κι' είχε χα-
ρμί από 700 γυναίκες!

Ο Πέδρο Μπλάνκο πάλι ύστερα από εί-
κοσι χρόνια ύποπτης ζωής στην Άγκυρα του
Ανέμου, άποτρεβήθηκε στην Άγγλία μ'
ένα εκατομμύριο λίρες στερλινγκ!»

Ο Θεόδωρος Κανό όστόσο δεν είχε ως
το τέλος την ίδια τύχη. Αποχέτος τα κα-

λύτερα και μεγαλύτερα καράβια καθώς
κι' άπέραντες φυτείες και μάζεψε θησαυ-
ρους ολόκληρους από χρυσάφι, μα είχε
άδοσο και τραγικό θάνατο, γιατί πέθανε
παμπήνχος σαν άλκοολικός αλήτης, στην
προκυμαία της Βαλτιμόρης. Μια μέρα η
τύχη του γυρίσε τις πλάτες κι' άρχισε από
τότε να καπνί ένα— ένα τα καράβια του
και να βλέπει να χρεωκοπούν όλες του οι
επιχειρήσεις.

«Το εμπόριο των σκλάβων, άναφέρει ο
ίδιος σ' «Απομνημονεύματά του, έκει-
πισώ του ένα δηλητήριο, ένα μίσμα, σαν
την θανάσιμη όμικλη που βγαίνει από
τους βάλτους της Άφρικής. Αυτή η μυ-
στηριώδης άρρώστια που είνε χειρότερη
κι' από τον κίτρινο πυρετό, άργα η γρη-
γορά σφριάζει καταγής τους έμπόρους
των σκλάβων και τους κάνει να σέρνονται
σαν γυνιά σκουλήκια μέσα στο βούρκο.
Έτσι με κατάντησε κι' εμένα!... Και τό-
ρα βιάσκομαι κουρελιάρης και πειναλός
στη Βαλτιμόρη, παρακαλώντας τους ναυτι-
κούς με δάκρυα στα μάτια να με κερά-
σουν ένα ποτήρι ζεστό ρούμι...»

Στο βιβλίο των «Απομνημονευμάτων»
του θρυλικού καπετάνιου Κανό, βρίσκει
κάποιος ένα σωρό ακριβείς λεπτομέρειες
για τον τρόπο με τον οποίο οι έμποροι των
σκλάβων μεταφέρουν τους μαύρους στα
παζάρια.

Δυο μέρες πριν να φύγουν από την Ά-
φρική, όλοι οι μαυροί σωριαζόντουσαν σ'
ένα στρατόπεδο, που φυλάγονταν άγρυπνα
από τους ναυτες κι' έκει πέρα τους έπι-
ζαν τα κατάρια μαλλιά τους. Άν οι σκλα-
βόι άνηκαν σε διαφόρους ιδιοκρίτες, το

Νέες βόμβες ατόμου 60 φορές ισχυρότερες

Εξαφανίζουν πόλεις όπως τὸ Παρίσι

κετές για να μεταβάλλουν σε έρεπια και να εξαφανι-
σουν από πρόσωπου της γης μια πόλι όπως το Παρίσι.

ταμού τον είχε άφισει και πά-
λι στην ὄχθη.
Αὐτός εἶνε ὁ ποιητικὸς θροῦ-
λος τῆς ὥρας τοῦ Λορελάου.
ZAN NTENTIE

Έναν έρωτα, έμπρός στον οποίο ό δικός
μου, όσο κι' άν είναι φλογερός, μοιά-
ζει σαν τó χλωμό φώς του φεγγαριού
έμπρός στη λάμψη του ήλιου!

Z. PONY

Ἡ ἐκδοικησις
τῆς ΖΟΥΑΝΑΣ

Τρελλός από το κακό του και διψώντας έκδικησι, έτρεξε άμέσως να ειδοποιήσει τον άλκουαζιλ. Τό άλλο προσυνέλαβαν τον Τυμπάλντ, τον πήγαν άμέσων στή Σεβιλιά και, μερικές ημέρες άργότερα, τον κρέμασαν, μπροστά στή

Πολλά χρόνια αργότερα, η αντιρου-
ναϊκά αυτή σκοτώθηκε σε μία συμπλο-
κή, που έγινε με τόν τακτικό στρατό-
στην Αλκουίντια. Οι σύντροφοί της —
άνθρωποι του σχοινιού και του παλου-
κιού όλοι — της έβγαλαν τα ρούχα της
προτού να την θάσουν και τότε μόνον

Οί χοντροί στην 'Αγγλία

τοὺς κλονίσθηκε σοβαρὰ καὶ κινδύνεψαν νὰ χάσουν τὴν ζωὴν. Οἱ περισσότεροί ἀπὸ αὐτοὺς ἀκλόνισθησαν σήμερα μὲν αὐστηρὰ καὶ τυραννικῶς διατεταγμένῃ τῇ ἐλπίδι ὅτι θ' ἀνακτήσουν μὴ μίαν τὴν «φόρμην». τοὺς καὶ θὰ ξανανοήξουν τὴν ἐκκεντρικὴν λέσχη τους.

ANTPE ΣΩΒΑΖ

Ζωηρὴ ἐκπληξί, ζωγραφίστηκε στὴ φυ-
ογνωμία τοῦ νέου σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Γιατί; φώναζε ἡ κοπέλλα ζωηρά.
— Δὲν τὸ σκέπτεσαι; Ἄφου μόνος τοῦ

μή μου πῆς οὔτε μία λέξι. Πήγαινε καλὸ-
τερα...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

6
Piano
ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

τα. Θα υποβάλει πρώτα αίτησι στο Δικαστήριο του Λαού, πληρώνοντας 200 δολάρια. (Το αμερικανικό περιοδικό, απ' όπου πήραμε αυτά τα στοιχεία, αναγράφει ο

για, όταν γινόντουσαν κάθε έτος στη Μόσχα 52.000 νόμιμες έκτρωσεις, φαινόταν απίστευτο ότι θα απαγορευόταν η έκτρωση παράνομη που κατορθώθηκε πρόσφατα.

ζεται εις μίαν σειράν γλαφυρών πολεμικῶν ανταποκρίσεων.

Τὸ τραγικὸ τέλος ἑνὸς κατασκόπου

αὐτὸς 18. Σαντιπέρριον, κα-
τὰ τις 3 τὸ ἀπομνημόναι, τὸ ὁ-
μοῦρον· ἀνέστηκε στὴν ἐπι-
τάγήν, καίτοι ἦσαν ἡμέρα,
ἐν ἣν μποροῦσε νὰ καθυστερή-
σῃ περισσότερο τὴν ἐξερεύ-
σην ἐνὸς μικροῦ υἱοῦ, σπ-
ειωμένου στὸ χάριτι μετὰ τὸν
ῥιθμό 123.

Σὲ λίγο, οἱ δύο πολῖτες
ἦσαν μετὰ σὲ μὰ βενζινακα-
τὰ καὶ διεσπένοντο πρὸς τὸ
ἔμπροσθεν, πρὸ ἀπεικὴ ὡς 200
βύτταν στὴν ἐπὶ ἄ-
ν' ἀρχίσαν νὰ ἐξερευνή-
σῃ ἐὰν τὴν ζουγκλα καὶ ν' ἀ-
σχητοῦν τὰ ἴχνη ἐχθρικών
καταστροφών.

Ἡ ἐρευνὰ διαρκοῦσε ἀπὸ
τὰ ὦρα, εἰκὼς ἀποτέλεσμα,
ἦσαν ἐξασπὶν οἱ δύο ἀνδρες
ἀνέστηθησαν, οἱ δύο ἀνδρες
ἦσαν στὸ ὑποδρόμιον. Ἐνα εἰ-
κόδι γαιωδαίτικὸ ἐργαλεῖον,
ἐνὸ θά τοῦς ἐξυπηρετοῦσε
ῥαπὶ. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ
ἀρῶν οὐ ἑνὸς πίσω γιὰ νὰ
παρῶν.

Ἡ ὥρα ἦταν 5. Ὁ ἥλιος
οὐκ ἔμελλε ἀκούμ. Ἡ βενζινα-
κατὴ μετὰ τὸν ἑνα ἐπιβάτη
ἔφθασε στὸ ὑποδρόμιον. Τὴν
χ στιγμήν ὅμως, ἀντήχησε
τρομερὴ ἐκρηκξίς, καὶ σὲ
δευτερόλεπτο ἄλλη μὲν
βυνική. Τὸ ὑποδρόμιον
πατάχθηκε ὁλόκληρον. Τὸ

ἑνὸς ἄλλος τρόπος δὲ
Μέσα σ' ἑνα λακκο μετὰ
ρὰ ἐνὸς κόκορα. Ἀν ὁ κ
θῶν νὰ τὰ βγάλῃ δλα, ὅ-
τὸτε θεωρεῖται ἄθως.
καὶ ἑνα, καταδικάζεται χ
δικαίῳ.

Σὲ σοβωρύτερες περιπτ-
ταὶ στὰ ἀπλὰ αὐτὰ μέσα,
πολὺ σκληρότερος δοκιμ
Μία ἀν' αὐτὲς συνιτα
γώσσας τοῦ κατηγοροῦμε
μα. Ἀν ὁ δικαστὴς δ
ο, κατηγοροῦμενος θ
ἀντίθετα, τὸ φερό διαπε
σα τοῦ κατηγοροῦμένου ὁ
κατηγορία.

Σὲ ἄλλες περιπτώσεις
ὁ δικαστὴς ἐγγίζει τὴ γ
μένου τρεῖς φορές μετὰ
σμένω στὴ φωτιά. Ἀν σχ
τὸ σημαίνει ὅτι ἡ κατηγο
φορετικὰ, τιμωρεῖται ὁ μ
στὰ μέρη όπου υπάρχουν
δένουν τὰ πόδια καὶ τὰ
μῆνυν μετὰ ἑνα λεπτὸ οχο
α σὲ τὸ νερό. Οἱ ἱθαγενεῖ
ἑνὸς ἀνθρώπου εἶνε ἀθῶ
θῶν στὴν ἐπιφάνεια καὶ ὁ
θῶν.

Τὴν πραγματικότη
εἶς:

Τὰ δευμά δὲν εἶνε συν
εἶται μερικὸ ἀπὸ τοὺς κα
θῶνουν νὰ ἀπαλλαγόν
φθάνουν κολυμπώντας ὡ
χισμένοι, ὅμως, πού δὲν

— Γιατί είχατε σταματήσει
 σ' αυτό το μέρος; ...
 Πόσο ήσασταν πάνω στο σκά-
 φος σας; ... Λεπτεί κανείς; ...
 Οι δυο αχλαμάτοι δεν έ-
 δωσαν καμιά πληροφορία.
 «Όστόσο, στο έρημο νησί,
 βρισκόταν ένας άνθρωπος,
 μόνος, εγκαταλείμμενος,
 χωρίς τροφή, δίχως καμ-
 μία έλπιδα σωτηρίας.»

«Αν ο Γερμανός αξιωματι-
 κός το μάθαινε, θασέταλε μια
 βάρικα για τόν παρή.

Ναι, άλλα ο άνθρωπος έ-
 κείνος κρατούσε πάνω του
 έγγραφα, τά οποία δεν έ-
 γινε να τ' αβή ποτέ ο έχθρός!»
 «Έτσι ο άτυχος εκείνος κατά-
 ...»

τάς ἀνθρώπους εἶνε καθ' ὅσον. Στὴν πραγματικότητα
Τὰ δεσμά δὲν εἶνε συν-
ἔτοι μερικὰ ἀπὸ τοὺς κα-
θύνουν καὶ ἀπαλλογούν
φθάνουν κολυμπώντας ὡς
χισμένοι, ὅμως, ποὺ δὲν

των υποβρυχίων φραγμάτων, κολοσσών επάνω τους τα έγκρηπτικά μηχανήματα, κι' Εύφρατα καταπνι με έλασφρα καυστοσκόνες βάρκες, γιόνα να προλάβουν ν' απομακρυνθούν απ' το μέρος της έκρηξης. Έδρασαν στη Νορμανδία, κατά τις επιχειρήσεις της εισβολής, καθώς και στη Ν. Γαλλία. Στην Όκινάουα, κατέστρεψαν 3.000 υποβρυχία φράγματα, κι' άλλα 1.000 στη νήσο Ιγκουά. Στο διάστημα της επικίνδυνης εργασίας τους, τούς προστάτευαν πολεμικά πλοία και αεροπλάνα, κι' έτσι οι απώλειές τους υπήρξαν ελάχιστες.

πιστεύουν ότι, όταν
το νερό τὸν κρα-
τὸν ἀφήνει νὰ βυ-
συχθῇ, ὁμως τὸ
ὡς πολὺ σφικτὰ καὶ
γορευμένους καταρ-
τὰ αὐτὰ καὶ ἐπειτα
τὴν ὄχθη. Οἱ δυστυ-
καθάρθουν νὰ λύ-

Τα δαχτυλά σας μαυρίζουν πολύ λιγώτερο, αν καθαρίζετε τις ψήμες πατάτες βουτηγμένες μέσα στο νερό.

— ΜΕ το ξεφλούδισμά τους μετά το βράσιμο, οι πατάτες χάνουν μόνο 7% του βάρους των, ενώ αν ξεφλούδισθούν ψήμες χάνουν τα 30%.

— ΟΙ βραστές πατάτες μπορούν να χρησιμοποιηθούν περίφημα για να καθαρίσουν μπρούτζινα κομφοτεκνημάτα ή γυψίνα διαγυαλικά.

— ΑΝ έχετε στο σπίτι σας μία ποσότητα πατάτες, φροντίστε να τις μετακινήτε, κάθε τόσο, για ν' αερίζονται. Επίσης α' φαιρπτε όδες απ' αυτές έχουν φυτρώσει.

— Η καλύτερη εποχή για να προμηθευθώτε πατάτες, είναι ο Οκτώβριος.

[illegible]

— Πύρι! φάναξες ο Χόλι.
Τρεις πυροβολισμοί άν-
ταυτοχρόνως.
Ο Άνδριάντης άνοιξε τ
του, στριφογύρισε σάν
παραπάτησε σάν μεθυσμέν
πесе στο ποτάμι. Για λίγ
μὲς έμεινε στην επιφάνει
απαισία μάτια του κα
στον δώκτας του. Κατ
μάδρα νερά του ποταμού
πασαν για πάντα.
Τη στιγμή αὐτή ο άνθρω
τό έζυγιο πόδι πήδησε στ
και τό γύρισε άπότομα.
— Ή! Έκαμε μιὰ γοργή στ
τράβηξε προς τὴν ἐκείνη

ση. ἤλθεσαν κατόπιν τὸν
ταύον τῆς «Αὐγῆς» καί
τοῦ γὰ περάσασιν στήν ἀπὸ
τῆς ἀκτινωμένης. Οἱ δύο
ναυτικοὶ ὑπάκουσαν, χωρίς
νὰ τὴν παραμικρὴ ἀντίστα-
σιν. Στὸ κατὰστροφάκι τῆς «Α»
στὸ μέρος ποὺ εἶτεκε πρὶν
νὰ φθάσῃ Σιῶν, βρισκόταν ἐν
δεξιῶν κίθιστό με γλυφὲς
σπέρμα.

Σ' ένα μέρος που φωτίζονται
 αρκετά απ' τα φανάρια της όχθης,
 ο Σέρλοκ Χόλμς, κτύπησε τον Ουά-
 τσον στον ώμο και του είπε:
 - Κύτταξε πίσω σου, γιαντρέ...
 - Ο Ουάτσον γύρισε και κύτ-
 ταξε, μα δεν είδε τίποτε.
 - Κύτταξε καλύτερα, έπέμεινε
 ο Χόλμς. 'Εκεί τ'οντανίσι της α-
 τμακάτου μας που είχε πίσω μας
 άκριθώς.
 - Ο Ουάτσον πρόφερε καλύτερα.
 - Διάβολε! ξεφώνισε.
 - Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Ά-
 θελάντ Τζόνς.
 - Τι βλέπεις; τον άντερώτησε
 ο Χόλμς.
 - Ο αστυνομικός έσκυψε, κύτταξε

«Ήταν εὐρωστος ἄνδρας, ἡλιο-
καμένος. Τὸ ὅμοιο μὲ παλαιὰ πε-
γαμνὴν ρυτιδωμένο πρόσωπο
ἔδειχνε ὅτι εἶχε περάσει τὴ ζωὴ
τοῦ σὸ ὑπαύριο κ' ὅτι εἶχε ζή-
σει βίον τραχὺν, γεμάτον κόπους
καὶ μόχθους. Τὰ ἐξέχοντα σαφέ-
ως τοῦ ἔδειχναν ἐπίσης ἀνθρώπο
μὲ συδερῆνα βέλπη. Ὅα εἶνε ἡ-
λικία πηνίτια περίπου χρόνων,

με τὸ νύχι μου τὸ Βαρδοχάοις
 Σόλτο. Ἐκείνος ὁ καταραμένος
 ὁ μικρὸς ὁ Τούγκας τὸ ἔκανε ὅλα.
 Ἐκείνος τὸυρρίζε ἐνα ἅπ' τὰ ἀνα-
 θεματισμένα τ' ἀγκάστια του. Ἐ-
 γὼ δὲν ἐβόθυναι διδούλῳ γι' αὐ-
 τὸ, μάρτυς μου ὁ Θεός. Λυτήθη
 γιὰ τὸ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦ τοῦ
 Σόλτο, σάν νὰ ἴσαν συγγενεῖς μου.
 Ἀλλὰ τὸ κακό εἶχε γίνει πιά. Τὸν
 ἔβριε ἀλύπητα τὸν Τούγκα, ὅταν
 εἶδα τὸν ἔκαμε. Μὰ τί βῆκε ἀπὸ
 αὐτό; Οἱ νεκροὶ εἶνε νεκροὶ καὶ
 δὲν γυρίζουν πίσω στὴ ζωὴ, ὅ,τι
 κ' ἂν κάμῃ κανεῖς.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς πλησίασε τώ-
 ρα τὸν Ἰωνάθαν Σμῶλλ καὶ τοῦ
 ἔδωσε ἕνα τσιγάρο.

- Παντρεύτηκα.
- Καλά, Επειτα;
- Πέθανε η γυναίκα μου.
- Καλά, Επειτα;
- Ξαναπαντρεύτηκα.
- Ξαναπαντρεύτηκες!;

Ο Άγιος Πέτρος έδωσε ξαφνικά στην πόρτα του Παράδεισου, την έγκληση, αφήνοντας απ' έξω τον υψοφόρο.

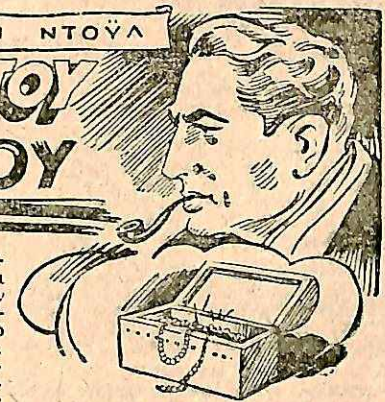
«Κύριε, δὲν φταίω ἐγὼ
 τοῦ Σόλτο. Ἐκότημαι
 μου, ὅταν σκαρφώσω
 μὲ τοὺς σχοινί, κα-
 τὰ τὴν κεράλα τοῦ νεκρ-
 οῦ. Τα μάτια μου εἶχαν
 ἀνοιχτά, κ' ἔτσι καθό-
 ρισμένα ἀπάνω μου ἐ-
 ναντίνα νὰ μὲ κούτασε ἐπὶ
 τὸν λείψαν τοῦ παγωμένο, τὸ
 πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον.
 Ὁρᾶσθω κατὰ κατὰ γινώ-
 σκη. Μοῦ ἀνέθηκε ἡ
 κεράλα ἀπ' τὴν δριφύλη
 ἀμέσως στὸ δωμάτιο
 τὸν Τούγκα, θὰ τὸν

στη ζωή σου;

KONAN NTOYA

10ov

«Αὐθῆνη» καὶ τὸ γυῖο
ἐρράσταν σὺν ἀπαιτάτῳ
νομίᾳ. Οἱ δὲ ἐκείνοι
παύσαν, χωρὶς τὰ φέ-
ρασμακρὰ ἀνίστασι.
ἡ τῶστωμα τῆς «Αὐθῆνης»,
ὅπου ἔσπεκε πρὶν ὁ ἱ-
μῶλ, βρισκόταν ἓνα σι-
νδῶνι με γλυφῆς καὶ
ἐξέστη τέχνης. Ἦταν,
ὅ, τὸ κειώτιο με τὸν
ἡσασμὸ τοῦ Σόλτο. Τὸ
ταν ἀρκετὰ βαρὺ. Βο-

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΡΑΣ

Στο μεταξύ αυτό ο άνθρωπος
μέ το ξύλινο πλάσι καθόταν στο κα-
τάστρωμα, κοντά το θαλασσιό-
της άγκυρατόν, αντίκρυ στο οίβε-
ρενίο ιδιότιο του θησαυρού που
τόσους κόπους και τόσους κινδύ-
νους του είχε στοιχίσει. Δεν μι-
λούσε. Κρατούσε σκυμμένο το κε-
φάλι του και ήταν βυθισμένος στις
χάιδρες σκέψεις του.

Ο Χόλμς, ο Ούατσον κι' ο
Τζέινς τον κύταζαν περιεργά.

Ήταν εύρωστος άνδρας, ήλιο-
καμένη. Το όμοιο με παλιά πε-
ραμένη ρυτιδωμένο πρόσωπο του
έδειχνε ότι είχε περάσει τη ζωή
του στο ύπαιθρο κι' ότι είχε ζή-
σει βιον τραχύν, γεμάτον κόπους
και μόχθους. Τά έδειχοντα σαγόν-
νια του έδειχναν επίσης άνθρωπο
με σιδερένια θέληση. Θά είχε ή-
λικία πενήντα περίπου χρόνων.

Στά μαύρα κατσάρια μαλλία του
διέκρινε κανείς αρκετές λευκές
τρίχες. "Όταν ήταν ήμερος, ή μορ-
φή του κάθε άλλο παρά άπικρου-

Περίεργα ἔθιμα τῶν ἰθαγενῶν

ρούν τα δεινά τους βουλιάζουν και τους συνο-
 ζούν στο φρικαλέο αυτό θάνατό των ή κατάρ-
 τουν συμπατριωτών τους, γιατί το γεγονός ότι
 εβουλιάσαν θεωρείται σαν απόδειξις της ένο-
 χης των.
 Οι πιο φρικτές δοκιμασίες είναι, όμως, έκεί-
 νες που γίνονται με διάφορα δηλητήρια. Ή δρα-
 στικότητα αυτών των δηλητηρίων κανονίζεται
 σύμφωνα με την σοβαρότητα του εγκλήματος.
 Πριν να δώσουν το δηλητήριο στον κατηγο-
 ρούμενο το δοκιμάζουν μπροστά του σε ένα
 μικρό κοτόπουλο, που, συνήθως, κεραινο-
 बोलेται έπειτα από λίγα λεπτά.
 Ωστόσο, παρατηρεί ο Λεκτόν, κανένας κατη-
 γορούμενος δεν διαμαρτυρείται ποτέ, ούτε δεί-
 χνει καμμία διάθεσις ν' αντισταθί. Όλοι υπο-
 τάζονται καρτερικά στη μοίρα τους. Εκείνοι
 που είναι άθωοι πιστεύουν πως το δηλητήριο δεν
 πρόκειται να τους κάνει κανένα κακό.
 Πραγματικά, συμβαίνει πολλές φορές το στο-
 μαχι του κατηγορούμενου να μην μπορεί να ά-
 νεχθή το δηλητήριο και το βγάξει άμέσως μ' έ-
 ναν έμετό.

Ὁ Λεκτόν ἀναφέρει τὸ ἑξῆς περιστατικό:
 «Ἡ κόρη ἐνὸς φυλάρχου, ὀνόματι Σακαλάθ, πέθανε ξαφνικά, ἔπειτα ἀπὸ μιᾶς σύντομης ασθένειας. Ἐπειδὴ δὲν υπέφερε ὡς τότε ἀπὸ τίποτε, ὁ θάνατός της ἔκαμε ἐντύπωση. Οὐμνηθήσαν τότε ὅτι, τὴν ἡμέρα πού ἀρρώστησε, τὴν εἶχε ἐπισκευθῇ ἕνας γέρος, πού εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ γλυστρίσῃ καὶ νὰ πέσῃ στὴν πόρτα τῆς καλῆς, καθὼς ἔμπαινε ἐκεῖ. Ἐθάλαν τὸ συμπεράσμα, λοιπὸν, ὅτι ὁ γέρος ἦταν μάγος καὶ ὅτι εἶχε γλυστρήσει ἐπιτήδες γιὰ νὰ ριπῇ μὲ τρόπο τὰ μάγια τὸν πᾶντο στὸ δάπεδο. Ὅπως ἦταν φυσικόν, τὸν ἔπιασαν καὶ ἀποφασίσαν νὰ τὸν υποβάλουν στὴ δοκιμασίᾳ τοῦ «τανγκέν», πού εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ δραστήκιωρα δηλητήρια πᾶν ἴθα γεγνην. Τὴν ἡμέρα τῆς δοκιμασίας τὸν ὤλητησαν ὁ ἕνα δόσος καὶ ἔδωκαν πρῶτα τὸ δηλητήριον σ' ἕνα κοτόπουλον, πού φώρισε ἡμέρους οὐκ ἐλάττω ἀνάμεσα τὸν κατηγουρόμενον νὰ καθίσῃ ἀνάμεσα σὲ δύο φωτίες καὶ ἀναψάν ἄλλες δύο τὴν ἡμέραν μπροστὸν τοῖ καὶ τὴν ἄλλην πίσω του. Ὁ φωτίες αὐτὲς τὸν ἀγγίζαν οὐκ ἐλάττω. Ὁ φυλάρχος τοῦ ἔδωκε τότε νὰ πιῇ τὸ «τανγκέν», πράγμα πού ἐκείνος ἔκαμε χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τρομακτικόν. Ὁ δυστυχισμένος ἄκισσε νὰ τραντάζεται ἀπὸ σπασμούς καὶ σὲ καθὲ κίνησίν τοι οἱ φλόγες ἀπλώνονταν πᾶντο στὸ σῶμα του καὶ τὸν ἔκαιαν. Λίγη ὥρα ἀνότερα, ἦταν νεκρός. Κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε συνάψας γιὰ τὴν ἐνοχλή του καὶ ὅλοι ἔμειναν εὐχαριστιμένοι μὲ τὸ ἀποτέλεσμά».

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ θυμὸς τοῦ ἁγίου Πέτρου

Ήταν κακόφρονος τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Ἅγιος Πέτρος. Ἐπαίξε νευρικά μὲ τὰ κλειδιά του καὶ στραβοκύτταζε τὸ δυστυχισμένο ἄνθρωπο, ποῦ εἶχε ἀφίσει πρὸ ὀλίγης ὥρας στὴ γῆ τὸ σάρκινο περίβλημά του κι' εἶχε ἔλθει νὰ χτυπήσῃ τὴ πύλη τοῦ Παραδείσου. Ἐκείνος κατάλαβε ὅτι χτυπήσῃ τὴ λοπατὶ τὸν κλειδοκράτορα τοῦ Παραδείσου γιὰ νὰ ἔξασφαλίσῃ μιὰ θέσι στὸν οὐρανὸν κῆπο. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ τοὺς συγκινήσῃ, λέγοντάς του:

- Λυπήσου με, Ἅγιε Πέτρε μου! Ἐχω τραβῆξει πολλὰ στὴ γῆ, ὁ δυστυχισμένος...
- Τί μου λές, τέκνον μου;
- Τὴν ἀλήθεια, ἅγιε Πάτερ.
- Σὰν τί ἔπαθες ἀδελάδι; Τί ἔκαμες στὴ ζωὴ σου;
- Γάντρευτκα.
- Καλὰ. Ἐπεῖτα;
- Πέθανε ἡ γυναῖκα μου.
- Καλὰ. Ἐπεῖτα;
- Ξαναπάντρευτκα...
- Ξαναπάντρευτκες!...

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἔδωσε ἑξαιρτικὰ ἓνα δυνατό σπρώξιμόν στὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου, τὴν ἔκλεισε καὶ τὴν διπλοκλείδωσε. Ἀφροντὰς ἀπ' ἐξῆς τὸν νεοφερμένο. Συγχρόνως τοῦ φώναζε ἀπὸ μέσα:

- Ἀκουσε, φίλε μου! Λέχουσαι καμμιὰ φορὰ στὸν Παράδεισο ἁμαρτωλοῦς, ποτὲ ὁμῶς ἡλίθιους!...

σους και τι μαρτύρια ως σήμερα. Και στο μέλλον... "Ω, το μέλλον μου είνε σκοτεινό, άπασιο. Πάλι κατάδικος, πάλι χαμένος από τον κόσμο, ξεγραμμένος απ' τη ζωή...

Σταμάτησε πάλι για λίγα δευτερόλεπτα και βυθίστηκε σε σκέψεις. Άναστενάξε και πάλιν και είπε:

— Καταραμένη να είνε η ημέρα που αντίκρισα για πρώτη φορά τον έμπορο 'Αχμέτ κι' άκουσα να γίνεται λόγος για το θησαυρό της 'Αγρας. Καταραμένος θησαυρός! Υπήρξε αίτια συμφοράς για όλους τους κατόχους του. 'Ο 'Αχμέτ δολοφονήθηκε, ο ταγματάρχης Σόλτο έζησε μ' αδιάκοπη αγωνία και φόβο, ο γιός του εδολοφονήθη κι' εγώ θα μείνω στη φυλακή μέχρι τού θανάτου μου.

Τη στιγμή αυτή πλησίασε τον Χόλμς ο 'Αθελνέο Τζώνς.

— Άπορώ μαζί σου, τού είπα. Τι σ' ενδιαφέρουν όλες αυτές οι ιστορίες; Τό σπουδαίο είνε ότι βόλαμε στο χέρι τού φίλου μας τόν 'Ιωνάθαν Σμώλλ. 'Ωστόσο δεν σάς χαλάω την κουδέντα. Δώσε μου μόνον την μπουκάλια να πιάω ένα ρόμι, γιατί ή ψυχαδίζομαι στο ποτάμι είνε τσουτύτερη.

— 'Ο Χόλμς τού έδωσε τη μπουκάλια με τού ρόμι.

— Μπορούμε να συγχαρούμε άλλους, είπε γελώντας ο Τζώνς. Κρίμα μόνον που δεν πιάσαμε τόν άλλο, τόν Τούγκα! Μά δεν ήταν εύκολο. 'Ωστόσο τού γινώσκω τή δεχθήσ ότι στάθηκες τυχερός. Μόλις και μετά βίας μπουρσαίει να φτάσουμε αυτή τη διαβολοατμάκατο.

— Καθώς είνε καλό όταν τελειώνη καλά, απάντησε ο Χόλμς. 'Εν τούτοις δεν φαντάζομαι ότι η 'Αλγύη τρέχει τόσο καλά.

— 'Ο καπετάνιος της λέει πως είνε τού γρηγορότερο πλοίο στον Τάμεσι και μού τόνισε πως αν είχε έναν καλό βοηθό στη μηχανή, δεν θα τόν πιάναμε. 'Ακόμα όρκίζεται ότι δεν είχε ιδέα τι λογής άνθρωπος πήρε για επιβάτες. Καλοσπρώθηκε 'λέει, αλλά δεν θα δεχόταν να υπηρετήσει δολοφόνους, αν ήξερε την αλήθεια.

— Άέει την καθαρή αλήθεια, κύριε, είπε ο 'Ιωνάθαν Σμώλλ. 'Ο άνθρωπος αυτός είνε άβωος. Δεν ήξερε γου απ' όλη την υπόθεση της δολοφονίας τού Σόλτο και τού θησαυρού. Διάλεξε τη δική του άσκιακα μόνον και μόνο, γιατί μού έπιαν πως τρέχει σαν ιταλικό, χωρίς να τού πιά τού μουσικό μου. Τόν πληρώσα καλά και τού υποσχέθηκα ένα στρουγγυλό ποσό, τού όποιο θα τού μετρούσα, όταν θα φτάναμε γρήγορα και ασφαώς στο Γκρέιβσεντ, στο άστυπλοιο 'Εσμεράλδα, τού όποιο έπρόκειτο να φύγη για τη Βραζιλία.

— Έχει καλώς, είπε ο Τζώνς. 'Αν, όπως λές, είνε άβωος κι' αυτός κι' ο γιός του θα τούς αφήσουμε άειώτερους. Δεν συνήθισαν να πιάνομε τους άβώους, κ. 'Ιωνάθαν Σμώλλ.

— 'Ο Τζώνς μιλούσε με μία αυτοπεποίθηση πούκανε τού Χόλμς να κουφοχαμογελάσει. Μιλούσε σαν να ήταν αυτός ο θριαμβευτής της εκστρατείας εκείνης.

— Μετά δέκα λεπτά θά είμαστε στην άποσάρα τού Βαδάλ, είπε σέ λίγο ο Τζώνς. 'Εκεί, κύριε 'Ούάτσον, θά σάς αποδείξάσουμε με βέβαια ότι ανακαλύψαμε βρυατά τον τρόπο, αλλά έβωσα τού λόγου μου σχετικά σόν κ. Χόλμς και όσσο θά μού επιτρέψετε να σάς δώσω έναν άστυφύλακα για συνο-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Η ΚΡΕΜΑ GASTON

έξαιρετικόν προ όν τού 'Ινστιτούτου Gaston, περιέχουσα βιταμίνες και χυμούς είνε ή καλύτερα προφή τού δερμάτος. Πωλείται εις όλα τα καταστήματα καί φαρμακεία. Διαρκής παρακαταθήκη Πατησίων 151, Μέγαρον Κουκούλη και 'Αριστέιδου 3 γραφείον 1, Χαλκίδα και Σία, Τηλ. 23. 786.

Η φωνή της άλλης

Διεθνηματικό διήγημα

Η πόρτα ανοιξε απότομα και μπήκε ο Ροζέ Σερνέι. Ήταν χλωμός, παραγκμένος.

— Λουσιέν! είπε στο φίλο του άκουσα τη φωνή της Σαντάλ!

— Εδώ, στο ξενοδοχείο; ρώτησε με έκπληξη ο Λουσιέν Ρενί. 'Αδυνατον! Τα κουρασμένα νεύρα σου σου φέρνουν παρασκήσεις.

— Μά όχι, καθόλου! Καθώς διάβηκα, άκουσα στο διπλανό δωμάτιο, όπου παίζουν τα παιδιά, την τόσο γνώριμη, την τόσο ξεστή και μουσική φωνή της Σαντάλ!

— 'Ο Λουσιέν κούταζε με στοργική συμπόνοια τού Ροζέ. Ήταν παλιός συμμαθητής του, κι' όταν ο Ροζέ είχε παντρευτεί με την ξανθή και γοητευτική Σαντάλ, ο Λουσιέν είχε γίνει ο στενός οικονομικός της άπολύτης εύτυχία, είχε πέσει ή συμφορά:

Η Σαντάλ είχε σκοτώσει σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα. 'Ο άντρας της πήγε να τρελλαθεί απ' την απελπισία. Για να τόν σώσει τότε απ' την κατάπτωση, ο Λουσιέν τόν είχε πείσει να τόν συνοδεύσει σ' ένα ταξείδι που θάκανε για δουλειές του.

— 'Από μία βδομάδα τώρα, βρισκόντουσαν μαζί στο 'Εδιάν Κι' ο Λουσιέν προσπαθούσε να διασκεδάσει τού φίλο του.

Οι μακρινοί περίπατοι στα δωμάτια τού είχαν άρξήσει να φέρνουν κάποιο άποτέλεσμα. Τώρα όμως ή φωνή εκείνη πού έτυχε ν' άκούσθ ο Ροζέ, είχε εξαφανω-τανάψει την απελπισία του.

— Θέλω να μάθω ποιά είνε αυτή ή γυναίκα, είπε. Θέλω να την γνωρίσω!

Τό ίδιο άπάνωμα, ο Λουσιέν

είχε μάθει απ' τού θυρωρό ποιοι έμεναν στα διπλανά δωμάτια τού ξενοδοχείου.

— Η γυναίκα πού σ' ενδιαφέρει τόσο, λέγεται Ζουλιέτ Βεριέ, είπε στο φίλο του. Είνε άνύπαντρη, γκουβερνάντα τών παιδιών ενός πλούσιου Πορτογάλλου.

— Πώς είνε; ξανάει, μελα-

χροινή; — Μελαχροινή, νέα, καλοντυμένη, με ώραια και γλυκά μάτια, με άσημαντα μάλλον χαρακτηριστικά. Πηγαίνει κάθε άπόγευμα με τα παιδιά στο πάρκο.

— Είνε πολύ άργά. Πρέπει να γυρίσω πιά στο ξενοδοχείο με τα παιδιά... είπε ή Ζουλιέτ.

— Τόσο γρήγορα; διεμαρτυρήθ ο Ροζέ.

— Από ένα μήνα τώρα, βλέπον- τουσαν κάθε άπόγευμα. Διψώντας να ξανακούσθ τη φωνή εκείνη, ο Ροζέ είχε πλυσίσει μία μέρα τη γκουβερνάντα, είχε γνωρίσθ μαζί της. Η Ζουλιέτ ήταν μία κοπέλλα έξυπνη και μορφωμένη. Στην άρχή άπόρησε λίγο, βλέπον- τας τού Σερνέι νάχεται κάθε ά- πόγευμα, για να της κρατήσει συντροφιά. Σιγά-σιγά όμως, ένοιω- σε γι' αυτόν έμπιστοσύνη και γλυ- κεία φίλδια. Η θερμή συμπάθεια τόν τόν κολάκευε. Κι' εκείνος την άκουσε έκστατικά να τού μιλά, απολαμβάνοντας τη φωνή της...

Πέρασε λίγος καιρός άκόμη. Κι' έβραφα όλοι οι γνωστοί τού Ροζέ άσίστιαν από μία άπροσδό- κητη είδηση: 'Ο Σερνέι είχε ξαναπαντρευθ, στο 'Εδιάν. Κανείς δεν μπορούσε να εξήγησθ αυτή

τήν άπόφαση τού άπαρηγόρητου γήρου. Κυκλοφορούσαν οι πιο ά- πύσυνες διαδόσεις. Άλλά ή έκ- πληξη όλων έφτασε στο ζενίθ, ό- ταν γνώρισαν την καινούργια κυ- ρία Σερνέι. Άπερστήθηκαν τότε πώς ή άσημαντή αυτή γυναίκα έ- είχε κατορθώσει να κατακτήσθ τού Ροζέ, παραμερίζοντας την άνα- μνησι ένός πλάσματος έξαιρετι- κό σάν τη Σαντάλ...

— Όσο για τη Ζουλιέτ, ο γάμος της της φαινόταν σαν όνειρο. Αυ- τη ή άδική μένη απ' τη ζωή βρή- κε στο γάμο αυτό την εύτυχία. Λάτρευε τόν άντρα της.

— Η Ζουλιέτ έμαθε τη σκληρή α- λήθεια έπειτα από δυό χρόνια ή- συχης εύτυχίας. Ένα πρωί, ο Ροζέ είχε ξεχάσει για πρώτη φο- ρά άνοιχτό τού άμερικανικό γρα- φείο του. Καί, πάνω σ' αυτό, ή Ζουλιέτ είχε βρή τη φωτογραφία μιας ξανθής, χαμογελαστής κι' ώ- ραιοτάτης γυναίκας, μέσα σ' ένα καλλιτεχνικό κάδρο από κόκκινο μαροκέν. Την κούταζε τώρα με ά- γωνία, και συλλογιζόταν ότι δεν είχε μπόρει να κινή τού Ροζέ να ξεχάσθ την πρώτη του γυναίκα, την αντίζηλό της! Δεν είχε ξα- να δει ποτέ τού πορτραίτου της Σαν- τάλ. Είχε μάθει ότι ήταν πολύ ώ- ραία, αλλά τη θεωρούσε πάντα σαν ένα φάντασμα πού χανόταν σιγά-σιγά μέσα στην ομίχλη της ληθμονίας...

— Τώρα πού την είχε βρή, ένοιωθε ζήλεια και ταπεινώς μαζί.

Κυττάστηκε σόν καθρέφτη. Πώς ήταν δυνατόν ν' άρσει στο Ροζέ τού χλωμό πρόσωπό της, τού έβω- ρα μαλλιά της, έπειτα απ' τη λαμ- περή όμορφή της Σαντάλ; Μά γιατί λοιπόν είχε γίνει παντρεμένη; Γιατί της είχε δείξει τόσο τυχερό έξοσφέρον, όταν γνωρίσθηκε; Ένώ προσπαθούσε με άγωνία να βρή μία εξήγησι, μπήκε ο Λου- σιέν Ρενί.

— Η νέα γυναίκα τού έδωσε τη φωτογραφία και τόν ρώτησε: — Είνε τού πορτραίτου της πρώ- της τού γυναικας... δεν είνε έτσι; — 'Ο Λουσιέν στενοχωρήθηκε. Δί- στας, κι' έπ' έλπιζε άπάντησε: — Ναί... Πού τού βρήκατε: — Πάνω σού γραφείο τού Ρο- ζέ... 'Ακούστε, Λουσιέν! Σείς είσθε ο καλύτερος φίλος του... βριακόσαστε τότε μαζί τού 'Εδιάν... Πρέπει να σάς άνοίξε την καρδιά μου, τόν καιρό πού με γνώρισε... Ξέρω καλά ότι δεν είμαι όμορφη, ότι είμαι πολύ κα- λύτερη απ' την πρώτη γυναίκα τού, πού την άγαπάει και τη νο- τού, πού την άγαπάει και τη νο- σταλεί πάντα... όπως άποδεί- κνύει αυτό τού πορτραίτο! Γιατί με παντρεύτηκε; Θέλω να μάθω!

— Έμπρος στην έπιμονή της Ζο- λιέτ, ο Λουσιέν άναγκάστηκε να λείτ, ή τή φανερώσει όλα. Έκείνη έ- πεσε σέ μία πολυθρόνα, κλαίον- τας με υπαρκώς, πληγωμένη στήν άγάπη της και στή φιλοτιμία της μαζί. 'Όταν όμως ήσυχασε, είχε πάρει πιά μία ήρωική άπόφαση: — Άφού άγαπάει αυτήν σ' ε- μένα, άφού άναζητεί τη φωνή της στή δική μου, πρέπει να διατη- ρήσω την ύλοσύνη τού!

Και, τού βράδυ, υποδέχθηκε τού Ροζέ με τού συνήθισμένο στοργικό της χαμόγελο.

— Έκείνος μπήκε στο γραφείο του. Σέ λίγο, τη φώναξε εκεί. Κρατούσε τού μεγάλο κάδρο από κόκκινο μαροκέν.

— Κούταξε, άγάπη μου, της εί- πε γλυκά. Έβωσα να κάνω με- γεθύνει μιάς ώρας φωτογρά- φιας πού σου είχα βγάλει σήμερα σόν 'Εδιάν! Την έπληρα σήμερα τού φωτογραφείο, και την έβα- λα τώρα σ' αυτό τού κάδρο, πού λα τώρα σ' αυτό τού κάδρο... Δεν θά λείψ πιά ποτέ πάνω απ' τού γραφείο μου... Μά τι έχεις; — Έσύ είσαι κατόπλησι! η Ζουλιέτ, Ναι, ήταν γλυχή ή Ζουλιέτ, αλλά απ' την άπείρητη χαρά της! Καταλάβαινε τώρα ότι, ενώ στην άρχή είχε κατακτήσει τού Ροζέ με τη φωνή της, είχαν έρθει άργά- κι- τερα ή τρυφερότης, ο έρωας, κι' είχαν νικήσει τις γήμισεις!

— Ακούμπησε σόν ώμο του και μουρμούρισε με φωνή τρεμουλια- στή από εύτυχία: — Άγαπημένε μου!

ΝΤΑΝΙΕΛ ΖΙΡΑΡ

Και πέραν τού τάφου

— Έπ' είκοσι χρόνια τώρα, κάθε πρωί στις δέκα οι ψαράδες περνώντας κάτω απ' τις ίτιες άκουαν τις άγριες βρι- σιές πού ανταλλάσσονταν από τη μία όχθη τού ποταμού στην άλλη:

— Γουρουνί! — Γάβαρε! — Όυ να χαθής! — Όπου σου παληάνθρωπε! — Έλα ντε από δω άν σου βαστάη! — Πέραν και σύ, άν τού λέη ή καρ- δια σου.

— Κλέφτη!... — Ήταν τακτικός ο διάλογος αυτός, σαν χρονόμετρο.

Χειμώνα - καλοκαίρι, ακόμα και τις βροχερές ημέρες, οι βρισιές αυτές τίς ακουγόταναν από τούς δυό άσπονδους έχθρους, τού Μωρέν και τόν Μωρώ. Αυ- τού ήταν τού πρώτου όρεκτικό τους. Οι βρισιές έσποδοναν πάνω στή γαλήνη τού ποταμού κι' άντηχούσαν στήν πεδι- άδα. 'Όλοι γελούσαν κι' άν τύχαινε κανένας διαβάτης να περάσθ από τη μία όχθη στην άλλη τού έλεγε ο Μωρώ: — Άν δής τού Μωρέν, πές του πως θά τού φας τού μάτι!

— Άν πάλι ο Μωρέν έζετε κανένα πού θά πηγαίνε στην άπέναντι μεριά τού έλεγαν:

— Άν δής τού Μωρέν, εκείνον τού μα- σκαρά, πές του πως είνε μαϊμού! Καί οι διαβάτες - φρόνιμοι άνθρωποι — σού γυρισμό τους άπάντουσαν: — Δεν τόν είδα.

— Η έχθρα τού Μωρέν και τού Μωρώ κρατούσε απ' τα νεατά τους. 'Ο ένας ήταν από τού χωριό Βετεγι κι' ο άλλος από τού Λαδακούρ. Τό πρώτο χωριό ή- ταν πλουσιότερο και περιφρονόσε τού δεύτερο πού ήταν φτωχό. Τό Λαδακούρ όμως δεν όπόφερε την περιφρόνηση αυ- τη γιατί θυμόταν την ιστορία του. Ναί, ήταν πλούριο κι' εύτυχισμένο πριν γί- νη ο σιδηρόδρομος. Ήταν ταχυδρομικός σταθμός μεταξύ Παρισίων και Χάερης. Πεντακόσια άλογα περιέμεναν τους τα- ξειδιώτες καθημερινώς και την εποχή εκείνη τού Βετεγι ήταν πού ζήλευε. Τώρα άλλασαν οι καιροί αλλά ή παλιά υπερφάνεια μένει ακόμα.

Με τέτοια διχόνοια φυσικόν ήταν να γίνωνται και καυγάδες. Στην εποχή πού ο Μωρέν ήταν είκοσιπέντε χρόνων κι' ο Μωρώ δεν ήταν τριάντα, ήσαν κι' οι δυό τους γερά παληάκια, νταήδες

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η άρετή

— Η εύτυχία και ή άρετή συν- δέονται μεταξύ τους με άλυσί- δεσ από σίδερα και από διαμάν- τια.

— ΠΛΑΤΩΝ — Όταν άποκτήσετε την εύτυ- χία μόν άρνθνητε τις άρετές πού σας την έχαναν.

— ΑΝΤΙΡΕ ΜΟΡΦΟΥ — Η άρετή είνε ένας ύμνος και ή ζωή τού έναρέτου είνε άρμονία.

— ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ — Η εύτυχία είνε ή άμοιρή της άρετής.

— ΒΙΚΤΩΡ ΚΟΥΖΕΝ — Ζήτθες από την άρετή να σου προδώσθ τού μουσικό της εύ- τυχίας.

— ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ — Μπορεί να υπάρξ άρετή χωρίς εύτυχία, αλλά δεν μπο- ρεί να υπάρξ εύτυχία χωρίς ά- ρετή.

ΕΜΙΛ ΝΤΕ ΖΙΡΑΝΤΕΝ

έακουστοι και άρχηνοί κάθε αντίζηλίας στα δυό χωριά.

Ήταν και οι δυό γεωργών παιδιά και συνέλη μία μέρα ν' ανταμώσουν σόν πανηγύρι τού Βετεγι. Στα πανηγύ- ρια αυτά πρωί - πρωί ρίχνουν ένα κα- νόνι, ζυμνούν τόν κόσμο κι' έπειτα άρ- χίζουν τα παιχνίδια και τ' άπόγευμα τού ρίχνουν στο χορό.

Την ώρα τού χορού λοιπόν τά τσιγ- κρισαν για μία όμορφη χαριστοπούλα ο Μωρώ κι' ο Μωρέν. 'Ο Μωρώ με τού θάρρος ότι βρισκόταν σόν τόπο του, έ- δωσε σόν ξένο να καταλάβη ότι δεν πρέπει να πολυκορδώνεται κι' άμέσως άρξισαν να βρίζονται. 'Ο ένας πησί- ασε τόν άλλο κι' έπ' ένα τέταρτο της ώρας με τις γροθιές προτεταμένες άπει- λούσαν ν' αλληλοσπαραχθούν. Για να μη χαλάσουν όμως τού πανηγύρι, έβωσαν ύπόσχεσι να συναντηθούν την άλλη μέ- ρα στις δέκα κάτω σόν ποτάμι.

Πραγματικά, κρήσαν τού λόγο τους και την άλλη μέρα ο καθένας βρέθηκε στή θέση του. 'Ο ένας στήν όχθη τού Βετεγι και ο άλλος στήν όχθη τού Λα- δακούρ πού τις χάριζε τρακόσια μέτρα πλάτος.

Κι' άμέσως άρχισαν τόν καυγά: — Έλα ντε εδώ, γουρουνί, άν είσαι άντρας.

— Πέραν ντε και σύ κλέφτη, έλεγε ο άλλος.

— Άν σου βαστά, έλα εσύ πρώτος...

— Να χαθής, δειλέ!

Κανένας απ' τούς δυό δεν είχε όρε- ξι να λύση μία βάρκα και να περάσθ άπέναντι. Αυτό κρατήσει είκοσι όλόκλη- ρα χρόνια, χωρίς ο Μωρέν να πατήσθ ποτέ τού πόδι του σόν Βετεγι, όττε ο Μωρώ να ξανατολμήσθ να πάη σόν Λα- δακούρ.

Ένα πρωί ο Μωρέν κατέβηκε, όπως πάντα, σόν ποτάμι και είδε κατάπληκτος ότι φώναζε όδικα χωρίς να λαβαίνει ά- πάντησι. Τόν πρώτο λοιπόν διαδότη πού βρήκε τού άνέθεσε να πάη να μάθ τι συμβαίνει και πρόσθεσε: — Να πάς να τού πής τού βρωμιάρη πως άν κρύβεται και δεν κούταξθ να φανή, θά πάω να τού πιά τού αίμα!

— 'Ο διαβάτης έαναγύρισε κοινωνικά λυπημένα τού κεφάλι του. 'Ο Μωρώ ή- ταν άρρωστος βαρείας.

Την άλλη μέρα ο Μωρέν βρισκόταν πάλι στή θέση τού περιμένοντας μ' άγω- νία τόν έχθρό του πού δεν είχε λείψει ούτε μία μέρα. Μά ή ώρα περνούσε χω- ρίς να φαίνεται κανείς.

Τό βράδυ της άλλης μέρας ο Μωρέν άκούσε την καμπατίνα τού Βετεγι να γυ- ράη πένθιμα. 'Ανατριχίλασε γιατί όπο- πτεύθηκε πως πέθανε ο έχθρός του. Κι' αυτό είχε συμβή σ' αλήθεια.

Την άλλη μέρα της κηδείας, όστερ, από είκοσι χρόνια ο Μωρέν πέρασε τού ποτάμι συγκινημένος κατά βάθος αλλά και φουρκισμένος.

Στους χωρικούς πού τόν έζελαν έ- λεγε:

— Ήθελα για να δω άν ψόφησε πραγ- ματικά ο άτιμος!

Σέ λίγο όταν πέρασε ή κηδεία από μπρος του ο Μωρέν βγάζοντας τού κα- πέλλο του ρώτησε με μάτια δακρυ- σμένα: — Δεν είπα τίποτε για μένα;

— Ναί, άπάντησε ένας άστειος. Εί- πε πως σ' όχτώ ημέρες θά ρήθ να σέ τρεβάθ απ' τα πόδια.

— 'Ο Μωρέν γύρισε πίσω συλλογιμέ- νος στήν άκροστασία του, σαν να πε- ρίμενε κάποιον. Τη τέταρτη ήμέρα πα- ραπονήθηκε πως ήταν άρρωστος. Ή καταστάσις τού χειροτέρεψε. Έπεσε σόν κρεβάτι και πέθανε πάνω στις ό- χτώ ημέρες!

Τόν είχε τραβήξει απ' τα πόδια ο άσπονδος έχθρός του, τού γουρουνί, ο κλέφτης, ο παληάνθρωπος ο Μωρώ. Κι' αυτή τη στιγμή θά συνεχίζουν τόν καυ- γά τους σόν 'Άλλο Κόσμο:

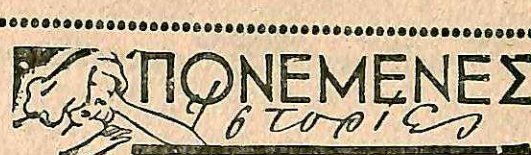
— Γουρουνί!... — Γάβαρε!... — Παληάνθρωπε!...

ΜΑΡΙΣ ΜΟΝΤΕΓΚΥ

♦♦

Κανόνι - γίγας

Τό μεγαλύτερο κανόνι τού κόσμου, έργον τών εργοστασίων Κρόβλ, άνακα- λυβήκε από κάποιο 'Αμερικανό αξιω- ματικό σ' ένα δάσος της Βαυαρίας, με- τά τη γερμανική συνθηκολόγησι. Ζυγί- ζει 1344 τόνους και μπορεί να έκσφρα- νισθή βλήματα τών 8 τόνων σέ ά- πόστασι 50 χιλιομέτρων. Κατασκευά- σθηκε για τήν επίθεση κατά της Γραμ- μής Μαζινό. Δεν χρειάσθηκε όμως να χρησιμοποιήθ γι' αυτό τού σκοπού, κι' έτσι έρριξε τις πρώτες δίδες του κα- τά την πολιορκία της Σεβαστουπόλεως.

Η εύτυχία ξαναγυρίζει

Στό άπόμερο δρομάκι της Πλάκας, μία άσυνήθι- στή σπαρτακτική κραυγή τραβήξε την προσοχή τών περαστικών ένα βροχερό βράδυ.

— Όσοι μπήκαν σόν χαμόγειο σπιτάκι άντίκρουσαν ένα τραγικό θέαμα: Μία νέα γυναίκα, ή Νούλα, πε- ρομένη πάνω σέ μία κουρελού, βουτηγμένη σόν αίμα, κρατούσε σόν τρεμάμενα χείρα της ένα βρέφος, πού είχε, έκείνη τήν ώρα, γεννηθ.

— Η δυστυχής μάνα κλαίει και βογγάει τρομαγμέ- νη, βλέποντας τού άθρονο αίμα να ξεφεύγει από τού ίσχνό κορμί της.

— Ένας ήλιοκαμμένος άνθρωπος παραμέρισε άμέ- σως τόν κόσμο και με φωνή έπιτακτική διατάζει να φέρουν ένα αμάξι για να μεταφέρουν τη γυναίκα στήν κλινική του. 'Ο ήλιοκαμμένος αυτός κύριος ή- ταν ο γιατρός Χριστοφίδης, γνωστός για τήν καλω- σύνη του και τη μεγαλοψυχία του.

— Γιατρέ, τού μωρό μου, πού είνε; τού μικρό μου;... ψιθύρισε ή Νούλα, μόλις συνήλθε από τήν έξαν- τλησι.

— Τό παιδί σου είνε καλά, και σέ λίγο θά τού δής, της είπε ο γιατρός. Μά, πές μου, πως βρέθηκες, σού, τόσο νέα γυναίκα, όλομώναχ στήν κατάστασι πού σέ βρήκα, μ' ένα μωρό στήν αγκαλιά;

— Η κοπέλλα έκλεισε τα μάτια της και δεν άπάν- τησε σόν έρώτημα τού γιατρού. Η σκέψη της πέταξε σόν ξενόιστο, σόν άδωα παιδικά της χρόνια κι' έ- πειτα πάλι ήρθαν σόν νού της οι εύτυχιόμενες γλυ- κές στιγμές πού πέρασε στήν αγκαλιά τού άγαπώ- μένου της κι' ή καρδιά της σπαρτάρισε στή άγμω- στή του έσπινικού χωρισμού τους.

— Ένα μικρό, δειλό χαμόγελο άνθισε σόν φλογι- σμένα από τόν πυρετό κείλη της και χωρίς ν' άνοι- ξη τα μάτια ψιθύρισε:

— Για τήν άγάπη μου, κατάντυσα έτσι, γιατρέ, και για τή στερνή μου έλπίδα πού μούδινε τη δύναμη να περιμένω...

— Τό αίστινο παραμύθι... μουρμούρισε ο γιατρός συλλογιμένος. 'Ετσι γίνεται πάντα κοπέλλα μου...

— Όλοι τούς έτσι είνε ως που να φτάσουν σόν σκο- πό τους... κι' έπειτα, ξαφνικά, εξαφανίζονται άφή- νοντας ένα σημείωμα, γεμάτο έλπίδες.

— Όχι, γιατρέ... 'Ο Νίκος δεν έφυγε για να μή ξαναγυρίσθ, είπε ή Νούλα άνοιγοντας τα μάτια της. 'Ο πατέρας τού μωρ τόν πήρε και τόν έστειλε μα- κρύτερα... Ένώ όμως δεν άπεληξίζομαι... θά ξανα- γυρίσω... θά τόν περιμένω...

— Και πως θά ζήσης εσύ, και τού παιδί σου τώρα; — Θα δουλέψω μόλις σκευθώ. Ναί, θά δουλέψω. Είμαι από καλό σπιτί, γιατρέ μου... 'Ο πατέρας μου έμεινε από τούς καλλίτερους νοικοκυ- ραίους πού έχει τ' Αργοντόλι.

— Καλά, καλά... Κι' αυτός ο Νίκος; Αυτός ο πα- λανθρωπος γιατί είνε παράτος κι' έφυγε; — 'Ο Νίκος; Είνε άντρας μου, γιατρέ. Είχαμε παν- τρεύθ κρυφά, γιατί ο πατέρας τού δεν ήθελε... όδοθήκαμε όμως μί τόν άποκατήρω κι' έφυγε για τή Θεσσαλονίκη, σόν άδελφό τού πατέρα τού, πού έχει δικηγορικό γραφείο. Είνε κι' ο Νίκος μου δι- κηγός...

— Η Νούλα άπορροφημένη από τη θλίβερή της ίστο- ρία δεν είδε τού γιατρού πού είχε κώσει τού κεφάλι τού άνάμεσα στις δυό τού χούφτες. Τό ρωλήνι χτύπησε άργά, ρυθμικά δώδεκα... Με- σάνυχτα. Κι' άπότομα άντηχσε ή φωνή τού γιατρού: — Τό όνομά σου ποιά είνε; Πως λέγεσαι, κόρη μου;

— Νούλα, Χριστοφίδη! — Η καρέλλα πού καδόναν ο γιατρός έτριξε απότο- μα. Τα μάτια πού γέρου έπιστήμονα βούρκωσαν.

— Δυό μέρες έκανε ή Νούλα να δει τού γιατρού. Ή νοσκόμια της είπε πως ήταν άρρωστος. Έπαγε έ- κείνο τού μεσημέρι κι' ο ύπνος της έκλεισε τα μά- τια.

— Όταν βραδείά σόν τήν ζύπνησε τού κλάμα τού μωρού. Άνοίξε τα μάτια της και έσπινικά άντίκρουσε δυό σκιές σκυμμένες από πάνω της. Δυό ζευγάρια μάτια τήν κούταζαν με συμπόνοια. Μία κραυγή της έζήρυξε: — Νικό!

— Μά δίπλα σόν Νικό, δίπλα σόν άντρα της βρισκό- ταν και ο γιατρός ο πατέρας τού.

— Τόν άκουσε να ψιθυρίζει: — Νά, ή γυναίκα σου, Νικό. Εγώ, ό,τι μπόρεσα τισ να τήν έσθω. Τώρα είνε ή σειρά σου, όρνον. Τό χέρι της Νούλας, έσπριζε τού χέρι τού γιατρού...

— 'Ο γιατρός τραβήχτηκε σκουπίζοντας τή δάκρυά του.

— Η Νούλα νιώθει τώρα στήν αγκαλιά τ' άνδρός της τήν εύτυχία να ξαναγυρίσθ. Μά κι' εκείνος είνε τείει σιγανά: — Άγορά! ή κορίτσι; — Άγοράκι!... τού άπάντα ή Νούλα, και τα κείλη τούς σμίγουν σ' ένα άτέλειωτο φιλή.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Σ' ένα απ' τα τελευταία σπίτια της γαπωνέζικης πόλεως, κοντά στη δυτική πύλη, μένει ο προεστώς Ντογάνγκ με τα παιδιά του, τις παλλακίδες του και την επίσημη σύζυγό του Χοάσου. Περνάει τα βράδια του καπνίζοντας την πίπα του, ενώ η Χοάσου τον κυττάζει με σεβασμό, εσπλωμένη στην ψάθα αντίκρου του.

Στο διπλανό κήπο, πηγαίνοντας συχνά δυο-τρεις ξένοι. Γάλλοι αξιωματικοί της προέδριας, μαζί με γυναικείες νέες, ώριμες, κομψοτεχνικές και πρόσχαρες. Κρυμμένη πίσω απ' το φράχτη, η Χοάσου τις κυττάζει, τις θαυμάζει και τις ζηλεύει...

Η κοινωνική θέσι του ανδρός της της επέβαλε να πηγαίνει κάπου-κάπου στις εξωτικές τους. Ήταν πάντα συγκινημένη και πετιερών συγκροχών.

Πρέπει να μάς έρχεσθε τακτικά, της έλεγε μια απ' αυτές, πρέπει να γίνεται φίλοι μας, να συνηθίσετε τους τρόπους μας.

Κι' η Χοάσου ακολούθησε υπάκουα τη συμβουλή. Πήγε επανειλημμένα στα σπίτια των Ευρωπαίων. Είθε εκεί τις ελαφρές κι' έλκυτικές Γαλλίδες. Είθε επίσης τους φιλοφρονητικούς και τολμηρούς Γάλλους. Έκείνη την τριγυρία αμέσως με κομπλιμέντα, της έπαιναν λέξεις που δεν ήξερε, δημιούργησαν γύρω της μια θερμή ατμόσφαιρα αγνώστου στους άπαθείς άντρες του τόπου της. Κι' ένα δειλινό, μωρωμένο απ' το άρωμα των λουλουδιών, ακολούθησε ένα απ' τους ξένους ως το σπίτι του, απ' όπου βγήκε κατόπιν ξέροντας πια όλα τα χάδια της άσωσης, όλη την ερωτική τέχνη των Ευρωπαίων.

Από τότε, πήγαμε κρυφά κάθε μέρα, την ίδια ώρα, στο άσπρο σπίτιό που είχε βρήξει την ευτυχία αλλά την ικανοποίησε κάθε περιέργειά της. Συμμετέχονταν πάνω στα γόνυα του έραστο της, ανακαλύπτοντας τον απ' το λαιμό σαν Εσρωπαϊά, χαμογελώντας,

φλυαρώντας, προσπαθώντας να μιμηθώ όλες τις γαλλικές εκδηλώσεις χαράς. Δεν είχε πια να μάθω τίποτε. Είχε γίνει εντελώς πολιτισμένη, όμοια με τις λευκές φίλες της.

Αλλά μια μέρα οι φίλοι του Ντογάνγκ φρόντισαν να του πουν, μ' ευγενικές φράσεις τη δυστυχία που τον είχε χτυπήσει. Άν δεν έπαυρε έκδικησι σύμφωνα με τα έθιμα του τόπου, δεν θα γινόταν πιά δεκτός πουθενά, όλοι θα τον περιφρονούσαν.

Έκείνος χαμογέλασε αδιάφορα. Ήξερε ότι είχε συμβεί αμείλιχο το ίδιο της Χοάσου να μάθει τα αβάστα ευρωπαϊκά φερσίματα, για να προεβόη. Το βράδυ, του έλεγε ποιόν είδε, πού πήγε όλη την ημέρα. Δεν υπήρχε λόγος λοιπόν ν' ανησυχή. Οι φίλοι του είχαν παρηγορηθεί τα πράγματα...

Πέρασαν έτσι αρκετές μέρες. Καί, ξαφνικά, άρρώστησε βαρύν ο υιός του Ντογάνγκ. Ο πατέρας του φοβήθηκε τότε μήπως μείνει δίχως απογόνους, που θα τιμούσαν τη μνήμη του. Κι' αποφάσισε να δώσει έναν αδελφό στο μικρό άρρωστο. Όταν το ανήγγειλε στη Χοάσου, εκείνη πήδησε χαρούμενη, καθώς στα γόνυα του, τον άγκάλιασε απ' το λαιμό, με χάδια και γλυκύλογα.

Οι ξενικοί αυτοί ερωτικοί τρόποι της άγνωστοι στη φυλή της, την πρόδωσαν! Σύμφωνα με το έθιμο, θαπρεπε να γονατίσει μπρος του με τα μάτια χαμηλωμένα και μ' ενωμένα χέρια...

Είθε τότε το Ντογάνγκ να σηκωνόταν, να στέκεται εμπρός της, αιγιωματικός. Τα μάγουλά του είχαν πάρει το γκριζό χρώμα του άσπιακού θυμού.

Ποιός σου δίδαξε αυτά τα γαλλικά φερσίματα; φώναξε άγρια, κυττάζοντας την με τα μικρά και διαπεραστικά του μάτια, σαν να έψαχνε την ψυχή της.

Έκείνη δεν βρήκε δύναμη ν' ανηγή την ενοχή της. Γονάτισε, έκαμε τις τρεις τυπικές μετάνοιες, που Ισχυονόσαν με

δολογία το λάθος της, και σωριάσθηκε έπειτα στο πάτωμα, με το πρόσωπο κρυμμένο στα μανίκια του άκμονος της. Έμεινε έτσι όλη τη νύχτα, μέσα στη σιωπή και στο σκοτάδι, σαν άμυχη σπασμένη κουκλίτσα! Ήξερε καλά ότι ήταν καταδικασμένη, ότι την περίμενε μια αμείλικτη τιμωρία...

Ποιά άραγε; Η θηλεία στο λαιμό; Το δηλητήριο; Η το μαρτύριο της σχεδίας;... Πάντως, όποια κι' αν θα ήταν η καταδίκη της, κανείς δεν θα την γλύτωνε, ούτε ο έραστής της, ούτε οι ξένοι που άγνωστον πάντα αυτά τα δρώματα της Ιστωτικής γαπωνέζικης ζωής.

Τι έκανε τώρα ο άνθρωπος, για τόν όποιον θα πέβαινε; Γελούσε, δίχως άλλο, και γλεντούσε με όμορφες γυναικείες της φυλής του, πίνοντας κρασιά που άφριζαν! Πόσο λίγο θα θυμάταν την άμοιρη Χοάσου!

Άξαφνα, μέσα στο σκοτάδι, κάποιο συμπονετικό χέρι έδωσε στην καταδικασμένη τα χάρια του όποιου που κοιμίζουν τον πόνο, και το χυμό της έσπαυσε που ναρκώνει το μυαλό. Έκείνη είχε συνηθίσει πια στην ίδια της τιμωρία που θα την ξέγανιζε απ' το σφάλμα της, κι' ένοιωσε ευγνωμοσύνη γιατί θα λυγδύεταν τα σωματικά της μαρτύρια μ' αυτά τα ναρκωτικά.

Γονάτισε πάλι, έστρωσε με το χέρι τα μαλλιά της, διώρωσε γύρω της το κιμωλό της κι' ακούμπησε τα χέρια της στα γόνυα της. Περιμένε το θάνατο, σύμφωνα με τη θέλησι του Ουράνου, το θάνατο που θα ξέλεινε την τιμή και το όνομα της οικογενείας...

Μεσημέρι. Τα νερά του ποταμού τραβούν μαζί τους μια μικρή σχεδία δύο τέσσερες σελίδες. Ένας Γάλλος είναι σφιχτοδεμένος πάνω σ' αυτή, αλμυρόφωτος, άγνώριστος: Κοιμμένα τα πόδια που τον πηγαιναν στα ένοχα ραντεβού, κομμένα τα χέρια που χάιδευαν φλογερά, βγαλμένα τα μάτια που είδαν το κορμί της άπιστης, ξεσηχισμένα τ' αυτιά που άκουσαν τους δρκους της, ξεριζωμένη η γλώσσα που όρκίσθηκε την αιωνιότητα του άπαγορευμένου έρατος...

Ολα αυτά τα φοικτα κομμάτια, κλεισμένα μέσα σ' ένα σασκουλάκι, στην άκρη της σχεδίας, ακολούθηον τον κατάδικό στο τραγικό ταξίδι του! Και τότε αυτό το ανθρωπινό κορμί έζη ακόμα, άσπνέει...

Πάνω του είχε μεμψη η Χοάσου. Τα μισανόιχτα χείλη της μένον αναναγκαστικά κολλημένα με τα δικά του, το στήθος της σφίγγεται στο στήθος του, τα πόδια της άκουμπον σφιχτά στα άκρατριτισμένα μέλη του...

Κι' οι δυο συνένοχοι συνταξιδεύουν έτσι προς τη μακρινή θάλασσα, ενώ πίσω τους άκολουθεί ένα κοπάδι πεινασμένα κοράκια...

Τόσο οι επίσημες άρχες όσο κι' η κοινή γνώμη απέδωσαν την εξαφάνισι του Γάλλου σε άκυνηγετικό άτύχημα. Στο σπίτι του Ντογάνγκ, η πρώτη απ' τις παλλακίδες του πήρε τη θέσι της συζύγου του. Καί, στους δρόμους της πόλεως, όλοι τον χαιρετούσαν με σεβασμό στο περσίμα του, γιατί ήξερε να ξεπλύν όποις έπρεπε το τιμημένο όνομα της οικογενείας του.

Α. ΠΟΥΒΟΥΒΙΑ

ΓΑΜΟΙ

Ο κ. Έμμανουήλ Παπαδομαρκάκης και η Δις Βασιλική Μαντάλη έτέλεσαν τους γάμους των. Στο ταιριασμένο ζευγάρι εύχομαι βίον ανόσπαρτον.

Στον Καδη

Από τα παιδικά του άκόμα κρόνια ο Ναστραδίν Χότζας ήταν τετραπέρατος. Έμυθον παιδί. Και - το πιο σπουδαίο - προκομένο.

Μία μέρα λοιπόν ο γείτονάς του, ο Χουσεΐν άγάς, φώναξε το Ναστραδίν και του είπε:

— Άκουσε, παιδί μου, δεν παίρνεις τον γαϊδάρο μου να πας να τον βοσκήσης λιγάκι στο λειβάδι; Ο κακομοιρης έχει μια έβδομάδα να βοσκήση.

— Μπράβο, άγά μου, να πάω, άπάντησε πρόθυμα ο Ναστραδίν.

Και χωρίς να χάση καιρό πήγε στο σταυλό πήρε το γαϊδάρο και τράβηξε έξω από το χωριό. Όταν έφθασε στο λειβάδι άφησε το γαϊδάρο να βοσκήση κι' αυτός κάθησε κάτω από ένα δέντρο.

Το βράδυ σηκώθηκε και πήγε να πάρη τον γαϊδάρο για να τον φέρη πίσω στο σταυλό. Το ζώο όμως καθώς βοσκούσε είχε πέσει μέσα σ' ένα βούρκο από παχιά λάσπη και κόλλησε εκεί για καλά. Ο Ναστραδίν προσπάθησε να το βγάλη από τη λάσπη, χωρίς όμως να το κατορθώσει. Και παρ' όλο που παιδεύτηκε επί ώρες ο γαϊδάρος βούλιαζε σιγά-σιγά βαθεία, βαθύτερα, ως που στο τέλος ψόφησε.

Ο Ναστραδίν νόρισε περίλυπος και άναφερε τη συμφορά πουπαθε στο γείτονά του. Μα ο Χουσεΐν με κανένα τρόπο δεν ήθελε να τον πιστεύη.

— Έσύ τον φόφησες το γαϊδάρο μου! του φώναξε καταφουρκισμένος.

— Εφέντη! άφου σου λέω ότι παιδεύονυα όλη τη νύχτα να βγάλω το ζώο από τη λάσπη.

— Δεν έβρω τίποτα ενώ. Έσύ είσαι ή αίτια και θέλω να μ' αποζημιώσης. Άλλοιώς θα σε καταγγείλω στον Καδη.

— Βρέ άμάν, βρέ ζαμάν...

— Τίποτε. Εγώ θέλω το γαϊδάρο μου. Η υπόθεσις έφθασε τέλος στον Καδη και ο Ναστραδίν παρουσιάστηκε την ύρισημένη μέρα μπροστά του.

— Για λέγε να δούμε τι διαφορά έχεις με τον κατηγορούμενο, είπε ο Καδής στον Χουσεΐν άγά.

— Καδη έφέντη, πριν μια έβδομάδα έδωσα στο Ναστραδίν το γαϊδάρο μου να τον βοσκήση και τον φόφησε. Και τώρα θέλω να με αποζημιώση.

— Είνε αλήθεια αυτό; ρώτησε ο Καδής το Ναστραδίν.

— Αλήθεια είναι, Καδη έφέντη άλλα δεν φταίω ενώ.

— Άμ' ποιός φταίει τότε; — Κανένας. Να, το ζώο μόνο του έπεσε μέσα σ' ένα βούρκο. Εγώ έφέντη μου, προσπάθησα όλη τη νύχτα να το βγάλω αλλά δεν μπόρεσα, ως που ψόφησε.

— Έχεις δυο μάρτυρες να μου αποδείξης ότι αυτό που λες είναι αλήθεια; ρώτησε ο Καδής.

Ο Ναστραδίν άναόκωσε τους ώμους του, χαμογέλασε ειρωνικά κι' άποκρίθηκε:

— Τι μου λες, Καδη έφέντη; Άν είχα τους δυο μάρτυρες που μου ζητάς έσύ τώρα, θα τους φώναζε το ζώο από τη λάσπη κι' έτσι δεν θαύριστα το μπλεά μου στα καλά καθούμενα.

Η λογική και φρόνιμη άπάντησι του Ναστραδίν έκανε έντυπτοι στον Καδη.

— Πήγαμε στο καλό, παιδί μου, του είπε. Έσύ έχεις πια πολύ μυαλό απ' όλους έμάς τους... γέριουσε γαϊδάρους!

ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

— Πόσο στοιχίζει το κόψιμο των μαλλιών; — Τρακόσιες πενήντα δραχμές. — Και το ξύρισμα; — Διακόσιες. — Τότε ξύρισέ μου τα μαλλιά.

ΣΚΩΤΟΣΕΖΙΚΗ ΤΑΙΓΙΟΥΝΙΔΑ

Ο Άμερικανός (θαυμάζοντας το Νιαβάρο): Τι ευχάριστος όδρυσός! Ο Γάλλος: Τι υπέροχο θέαμα! Ο Άγγλος: Τι θαυμάσιο 'ντούς'. Ο Σκωτσέζος: Τι σπατάλη νερού!

Ένα άουνηθιστο «άλλεθσι»

— Κύτταξε! Γράφει πάλι ο «συγγραφέας» μας... Παίξω ξέρε τι καινούργιες βλακείες άραδιάζει ή πένα του! — Πάμε να το κάνουμε μια έπίσκεψη, για να περάσουμε λίγο την ώρα μας:

— Ξέρεις ότι, όταν εργάζεται, δεν άνοιγνε σε κανένα. Το γράφει άλλωστε και σε μια πινακίσα, κρεμασμένη έξω απ' την πόρτα του.

Ήταν νύχτα, άργα. Το αυτοκίνητο, με το όποιο γύριζαν στη Μασσαλία από μια έπιθεώρησι ο άστυνόμος Μαρσέλ Φουρέ κι' ο ύφιστάμενός του Άνατόλ Γκομπώ, είχε σταματήσει για λίγο έμπρος στο σπίτι όπου κατοικούσε στο πρώτο πάτωμα ο Λεόν Νταρλέ. Οι δυο άστυνομικοί ήξεραν καλά τον τύπο αυτόν, και χαμογέλουνταν συχνά με συγκρατάσσι για τη μανία του να γράφει βιβλία που κανείς έκδοτης δεν δεχόταν να τυπωθή...

Το δωμάτιό του ήταν φωτισμένο, και μέσα απ' τα κλειστά τζάμια ή σιλουέτα του «συγγραφέα» διεκρίνετο άρκετά καθαρά ως τη μέση, με το άσφαρκο πρόσωπό του, τα μαύρα και πυκνά μαλλιά του και τους σκυτούς ώμους του.

Οι άστυνομικοί κούνησαν με όικτο το κεφάλι τους, έθαλαν έμπρος τη μηχανή τους κι' άπομακρύνθηκαν. Τα φανάρια του αυτοκινήτου φωτίζαν τον έρημο και σκεπτείνό δρόμο. Ξαφνικά, σε μια άποτομη στροφή, ξεπρόβαλε έμπρος του ένα άλλο αυτοκίνητο, που έρχόταν αντίθετα. Άκούσθηκε ένας φοβερός πάταγος, φωνές, μια βλαστήμια. Το δεύτερο αυτοκίνητο, πιο μικρό, άναποδονούρισε, κομματιάσθηκε.

Ο Φουρέ κι' ο Γκομπώ δεν είχαν πάθει έντυχως, παρ' όνο μερικά ελαφρά χτυπήματα. Σηκώθηκαν άμέσως και πλησίασαν το σωφέρ του άλλου αυτοκινήτου. Εκείνος έμεινε άκίνητος καταγής. Τα άναμμένα άκόμη φανάρια, φωτίζαν το πρόσωπό του, πλασισμένο από μια άραια καστανή γενειάδα και άπο ματωμένο απ' τα συντρίμματα των ματογυαλιών που φορούσε.

— Σκοτώθηκε; ρώτησε άήσυχος ο Γκομπώ.

— Δεν πιστεύω... άπάντησε ο άλλος, σκύδοντας κι' εξέτάζοντας τον άγνωστο. Έλπιζω όχι... άν και...

Έβγαλε ξαφνικά μια φωνή έκπληξεως, γιατί ο άγνωστος αυτοκινήτιστης είχε πεταχτή όρθιος και είχε κολλήσει στο στήθος του την κνήμη ενός ρεζόλτερ. Έπειτα, έποφελομένο απ' την κατάπληξι των δυο άστυνομικών, τώδαλε στα πόδια.

— Ά, τον αλήτριο! φώναξε ο άστυνόμος, έβω φρενών. Πρέπει να τον κυνηγήσουμε και να τον πιάσουμε, Άνατόλ! Πιά να φεύγ, σημαίνει πώς μάς φοβάται και πώς έχει δοσοληψίες με τη Δικαιοσύνη!

Μέσα στη νυκτερινή σιωπή, άκουγόταν το τρέξιμο του άγνωστου. Ο Φουρέ κι' ο Γκομπώ τον πήραν το κατόπιν. Ήσαν νέοι άκόμη και πιο εύκλινοι απ' τον άλλον. Εκείνος κατάλαβε ότι τον πλησίαζαν, και, πάνω στην άπελπισία του, έπεχείρησε άκόμη να τους ξεφύγ, πυροβολώντας στην τύχη προς το μέρος τους, πάνω απ' τον ώμο του, χωρίς να σταματήσει καθόλου. Ετυχώς, οι σφαίρες του άστόχησαν όλες.

Η άπόστασι μεταξύ τους λιγόστευε διαρκώς. Το κνήμι πλησίαζε στο τέλος του. Ο άγνωστος έριξε μια άκόμη σφαίρα, την τελευταία. Ο Φουρέ ένοιωσε ένα κάψιμο στο άριστερό αυτί. Άν βρισκόταν λίγους πόντους άριστερότερα, ή σφαίρα θα τον είχε στείλει στον άλλο κόσμο!

— Πληρωτόμαρο! ούρλισε με μανία, και πυροβόλησε κι' αυτός, χαμηλά όμως, στα πόδια.

Άκούσθηκε μια φωνή, κι' ο άγνωστος κυλίσθηκε κάτω. Οι δυο άστυνομικοί ώριψαν κοντά του. Ο Άνατόλ έριξε στο πρόσωπό του το φως του ηλεκτρικού φαναριού του.

Τώρα ή φυσιογνωμία του φαινόταν κάπως άλλαγμένη. Τα ματογυαλία του είχαν πέσει, ή γενειάδα του είχε μεταποτισθί λίγο. Οι άστυνομικοί την εξέκλυσαν, μ' ένα άπότομο τρέφηνια, και φάνηκε έναν δολόκληρο το πραγματικό του πρόσωπο.

— Ο Λεόν Νταρλέ! φώναξε ο Γκομπώ. — Ο «συγγραφέας»! πρόσθεσε ο Φουρέ.

Τους άπάντησε ένα γέλιο, γεμάτο πεκρία και μανία.

— Ναί, είμ' εγώ, ο Νταρλέ... Τόσον καιρό τώρα, σάς κορόιδευα μια χαρά, άγαπητοί μου φίλοι... Με είδατε πρό όλίγων λεπτών να γράφω στην κάμαρά μου, κοντά στο παράθυρο... δεν είμ' έτσι; Κι' όμως εγώ είμ' έδω... και συγχρόνως κι' εκεί, έμπρος στο γραφείο μου! Δεν καταλαβαίνετε... Οι μυστηριώδεις κλοπές, που έγιναν τον τελευταίο καιρό από άδύνατους, ήταν όλες δικό μου έργο! Μια και με πιάσατε όμως, θα σάς τα πω όλα...

Άνάμεσα στα συντρίμια του αυτοκινήτου μου, θα βρήτε τα κοσμήματα που έκλεψα άπόψε απ' το χρυσόχορδο Ντινάν... Άν δεν συνέβαινε αυτή ή καταραμένη σύγκρουσις!... Είχα μαζέψει πια όσα χρειαζόμουν, για να πάω στο Παρίσι και να ζω πια ήσυχα, μ' ένα καλό εισόδημα...

— Μά ποιός, βρισκεται στη θέσι σας, στο σπίτι;...

— Πηγαίνετε να ιδήτε μόνοι σας... και πότε τους χαιρετισμούς μου στο σπία μου!

Άφου έξασφάλισαν τον κρατούμενο, οι δυο άστυνομικοί πήγαν στο σπίτι του. Χτύπησαν την πόρτα. Καθώς δεν τους άνοιξε κανείς, την έσπασαν και μπήκαν στο δωμάτιο φωνάζοντας έπιτακτικά:

— Ψηλά τα χέρια!... Ο άληθινός Νταρλέ πιάσθηκε, άνακαλύφθηκαν όλα!

Ο άνθρωπος στον όποιο μολούσαν, έξακολουθούσε να μένη άκίνητος, καθισμένος έμπρος στο τραπεζί, κοντά στο παρτέριο. Δεν έφάνηκε καν πώς είχε άκούσει τι τουλάναν...

Οι άστυνομικοί πήγαν κοντά του, για να τον συλλάβουν. Κι' είδαν τότε ότι είχαν να κάνουν μ' ένα ανόρεκελλο, με κέρινο πρόσωπο που άναπαριστούσε στην έντέλεια ή φυσιογνωμία του Λεόν Νταρλέ!

Ο λαοδότης είχε έπινοήσει αυτό το «άλλοθι», για να κάνει τις κλοπές του δίχως να τον ύποπτευή ποτέ κανείς.

T. MAPINO

Πώς... δεν τελείωσε ο κόσμος

Ο πάστορ Τσάρλ Λόνγκ, κάτοικος της Πασατένας της Καλιφορνίας, είχε προηγήσει πρό μινών ότι πλησίασε το τέλος του κόσμου κι' ότι ή Γη θα έσκαζε στις 21 Σεπτεμβρίου, σαν... άτομική βόμβα! Έστειλε μαάλιστα οχετική μινύματα στο Στάλιν, στον Άτλη και στον Ντέ Γκώλ. Προείδοιτο επίσης τις τοπικές έφημεριδες. Είκοσι οικογένειες της Πασατένας τον πίστεψαν, ρίχθηκαν στην προσοχή κι' έπιναν μόνο νερό για να εξαντινθούν. Ο πάστορ έμεινε νηπιός και άγυρνος επί 72 ώρες πριν από τη μοιραία ημέρα. Ουσικά, αυτός κι' οι μαθητά του είχαν εγκαταλείψει πια κάθε εργασία... Άλλά ή 21η Σεπτεμβρίου πέρασε, κι' ή Γη δεν έπαυθε το παραμυρό! Άς περιμένουμε τώρα τη νέα ημερομηνία που θα όριση ίσως ο αιδεσιμώτατος Λόνγκ...

Οι έφημεριδες είναι άναντικατάστατες

Η άναμφισβήτητη ύπεροχη των έφημεριδών άπάνται του ραδιοφώνου άπεδείχθη κατά την άπεργία των έφημεριδοπαλών της Νέας Υόρκης, που διήρκεσε επί πολλές βδομάδες. Άπ' τις πρώτες ημέρες της άπεργίας αυτές, έγινε μια έρευνα μεταξύ των Νευορκεζών, ή όποια απέδειξε ότι τα 76,6% απ' αυτούς δεν άρκοούνται στις ειδήσεις που άκούνε με το ραδιόφωνο, αλλά αιδάονται την άνάγκη να διαβάσουν την συνηθισμένη τους έφημεριδα. Την τελευταία βδομάδα της άπεργίας, το ποσοστόν αυτό άνέβηκε στα 89,2%. Από τις γυναίκες, το 79% άπντησαν ότι είχαν στενοχωρηθή ιδίως γιατί τους έλειψαν... οι ρεκάδες!

Τό μακιγιάζ

Στα δυο προηγούμενα σημειώματά μου σάς έγραφα λεπτομερώς περί της αισθητικής του μακιγιάζ καθώς και για τους διάφορους τεχνικούς τρόπους της έφαρμογής του, δια των όποιων βελτιούνται διάφορες μικροατέλειες κι' ελαττώματα των χαρακτηριστικών του προσώπου. Μιλήσαμε ήδη περί του μακιγιάζ των παρειών και των χειλέων, ως και για την τέχνη του μακιγιάζ των ματιών, το όποιον - καθώς είπαμε - πρέπει νάται από κ' ουδέποτε έντονο και να γίνεται μ' άπόλυτη ήρεμία και δίχως βιασύνη γιατί είναι το άπάντων της καλής εμφάνισης του προσώπου. Σημειώτεον ότι την ημέρα τα βλέφαρα δεν μακιγιαζονται καθόλου, παρ' ελαφρώς οι βλεφαρίδες του άνω μόνο βλέφαρου.

Χρώμα ριμμελ ή κραγιονιού για τις βλεφαρίδες και τα φρύδια πρέπει να χρησιμοποιούν οι μόν με λαγχροινές και σατράτες το μαύρο, οι δες ζανθές το ελαφρώς καφέ. Σας τονίζω και πάλιν ότι μόνο οι βλεφαρίδες του άνω βλέφαρου μακιγιαζονται. Ουδέποτε βάφονται οι βλεφαρίδες του κάτω βλέφαρου. Καί τοτού διότι οι φύσεις οι βλεφαρίδες του κάτω βλέφαρου ύπερτον πολύ εις αριθμόν των άνω βλέφαρου όπλ, είναι αραίωστες και συνεπώς με το βάψιμο ξεχωρίζουν πολύ κι' έτσι φαίνονται ακόμα αραϊώτερες κι' άγριεύουν πολύ το μάτι.

Μόνον όσες έχουν μικρά μάτια μπορούν μ' ένα κραγιόνι να αύρουν μια λεπτή κι' άδιδάρτη γραμμή στο χείλος του κάτω βλέφαρου σύρριζα στις βλεφαρίδες όποτε στην προοπτική με την κραγιονία αυτή μεγαλώνει το μάτι.

Κατά την νύχτα μόνον μπορεί να χρησιμοποιηθή κι' ένα ελαφρό μακιγιάζ των άνω βλέφαρων, αλλά τελείως ελαφρό, άτονο, κι' άπόλυτα έπιφανειακό. Πρέπει όμως επαναλαμβάνω το βάψιμο αυτό να μη διακρίνεται καθόλου, παρ' ως άρα σκά.

Η αλήθεια είναι ότι το βάψιμο των βλέφαρων έχει άπολύτως καταργηθή υπό των κυριών του καλού κόσμου, για πολλούς και διαφόρους λόγους και ιδίως γιατί όλες αυτές οι χρωματικές ύοιες, άλλες λίγο και άλλες πολύ, κατόπιν μακράς χρήσεως προκαλούν έρεθισμό και έπικινδυνα πρηξίματα των βλέφαρων.

Πάντως σε όσες μακιγιαζονται το άνω βλέφαρο συνιστά πρό του βεβήματος να έπαλείψουν τα βλέφαρα με λίγο λάδι της βαζελίνας με την χρήση του όποιου άφ' ενός μόν λάμπε περισσότερο το μακιγιάζ αυτό, ενώ άφ' έτέρου προλαμβάνεται ο έρεθισμός της έπιδερμίδος.

Με το ίδιο λάδι μπορεί να περνάτε καθ' ημέραν ελαφρώς και τις βλεφαρίδες του άνω βλέφαρου. Μου φαίνεται ότι το σοφώτερο και ώφελιμότερο μακιγιάζ των βλεφαριδών είναι αυτό. Διότι με το μέσο αυτό άφ' ενός μόν μαλακώνουν κι' έτσι δεν σπάζουν οι βλεφαρίδες - όπως αντίθετως συμβαίνει με το βάψιμο των - ενώ άφ' έτέρου στρίβουν εύκολα προς τα άνω, όταν τους δίνετε την κλίση αυτή μ' ένα ειδικό για το μακιγιαρίσμα των βλεφαριδών βουρτσάκι. Έπειδή πολλές άναγνώστριες μου ζητούν το μέσον για να λάμψουν τα μάτια των και ή κόρη των, συμβούλευ να μη μεταχειρίζονται ποτέ φάρμακα, που κυκλοφορούν δύστυχως στο εμπόριο γι' αυτή τη δουλειά, γιατί περιέχουν μπελλαντόνα κι' άλλα έπιθελαβή συστατικά, που έχουν όλεθρα άποτελέσματα για την όραση.

Μια άλλη περιποίησι των βλεφαριδών και των φουριών είναι προτιμώτερα, από τα συνηθισμένα πρόχειρα άντισθητικά και ποικιλόχρωμα μουντυρώματα, που τόσο συχνά βλέπουμε στις συγκεντρώσεις. Άν ή γυναίκα δεν κατέχει καλά την τέχνη του μακιγιάζ των ματιών, προτιμώτερο θάταν να μη τα μακιγιαζοι καθόλου, γιατί πολλές φορές μ' αυτό καταστρέφει όλότελα κάθε άλλο φυσικό χάρισμα του προσώπου της.

Στο έπόμενο και τελευταίο άρθρο: Μακιγιάζ μετώπου και λαιμού.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος - Δερματολόγος

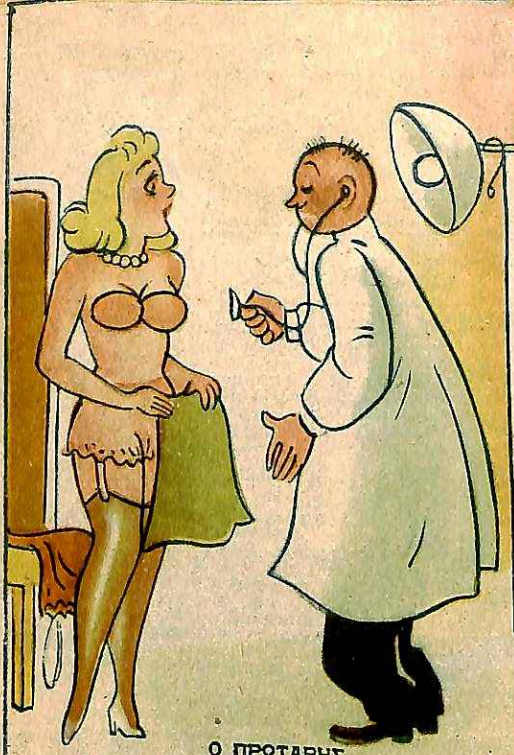
ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★ Για να ξεκουράζονται τα μάτια σας και να διαπρονται ζωηρά κινείστε από καιρού σε καιρό τα βλέφαρά σας επί ένα λεπτό της ώρας.

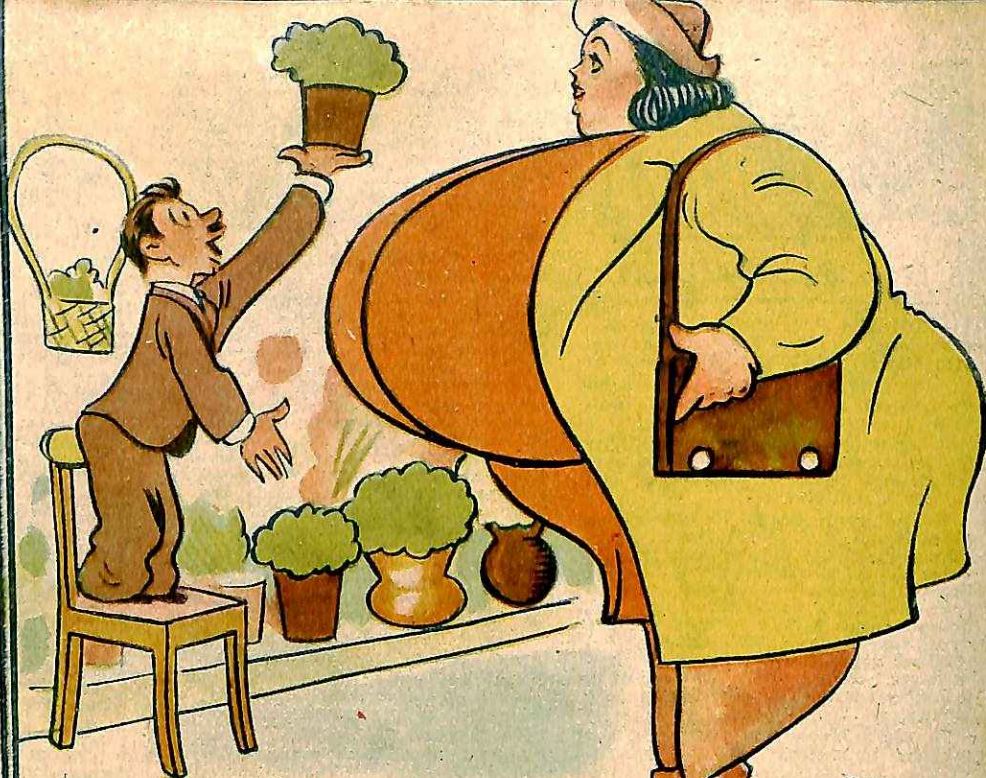
★ Άν αισθανόσθε τα μάτια σας κουρασμένα μην συνηθίζετε, γιατί με τον τρόπο αυτό πολύ το πολύ ή όρασις.

★ Δυναμώνουν πολύ τα μάτια, άν το πρωί που θα πού περιέχει το πρόσωπό σας σε μια λεκάνη βλέφαρά σας. Με τον τρόπο αυτό τα μάτια δυνάμηνουν, ζωηρεύουν και διατηρήται ζωηρά ή όρασις.

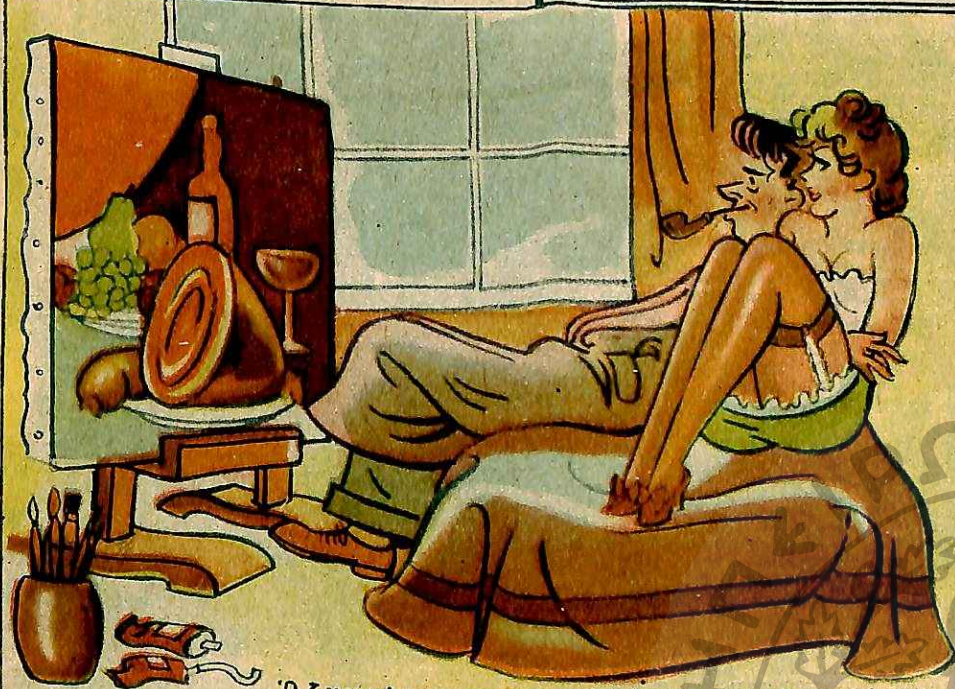
★ Μη διαβάσετε ποτέ στη λάμψη της φωτιδας του τζακιού ή κάτω από το φως του ήλιου. Τα μάτια κουράζονται έτσι και κακικνίζουν, σαν να κλαίγατε πολλές ώρες.

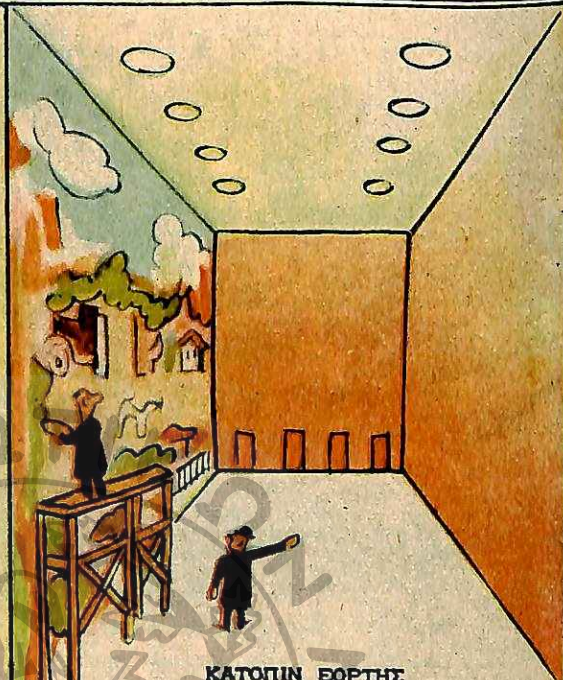
Ο ΠΡΩΤΑΡΗΣ
— Γιατρέ μου, τί πάσατε και γίνετε κατακόκκινος;

— Κυρία δέν θά πάρετε καμιά γλάστρα γιά τόν έξώστη σας.

Ο ζωγράφος: Τι τίτλο νά δώσω σ' αυτό τό ταμπλώ;
Η γυναίκα του: Μιά φορά κι' ένα καιρό...

ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΟΡΤΗΣ

— Λάθος έκανες. Από την άλλη μεριά ήθελα τη τοπογραφία αυτή...

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΟΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

